

DOKUZ ŞEHİT DOKUZ HİKAYE

İNANCIN ZAFER GECESİ

seyit
Ahmet
UZUN

Kahramankazan Belediyesi
Kültür Yayınları-2021

DOKUZ ŞEHİT DOKUZ HİKAYE
İNANCIN
ZAFER GECESİ

SEYİT AHMET UZUN

Seyit Ahmet Uzun

1966 yılında Şanlıurfa'nın Birecik ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Mersin'de tamamladı. Mersin İmam Lisesinden 1986, Bursa Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden 1992 yılında mezun oldu. Çeşitli illerde öğretmenlik yaptı. Halen Ankara Kahramankazan'da görevine devam etmektedir. 27 yıldır öğretmenlik yapmaktadır. Çeşitli dergi, gazete ve ders kitaplarında hikâyeleri, şiirleri ve makaleleri yayınlanmıştır. İmam Hatip 8 ve 11 sınıfların Kur'an'ı Kerim ders kitaplarının yazarı. Aile ve sokak çocukları ile ilgili dernek kurdu pek çok yerde seminerler verdi. Radyo ve televizyon programları yaptı. Mersinde Dil Edebiyat Derneğinde, Kahramankazan'da yazarlık dersleri verdi, genç yazar ve şairler yetiştirerek, Genç Kalemler isminde Edebiyat dergisi çıkardı. Kabirde ilk Gece kitabıyla Türkiye geneline ulaşarak kalbine dokunduğu bir okuyucu kitlesine kavuştu, 55 baskı yaptı. Kitabın Arapça ve İngilizceye çevirileri yapılmaktadır. Eserleri: Aile Eğitimi; Özgürleştiren Disiplin, Anne Babamı İyi Seç, Kutsal Metinlerden Günümüze Cinsel Hayat Romanları; Kabirde İlk Gece (55. Baskı), Sırat Köprüsünde Heyecan, Cehennem yolcuları, Cennet Yolcuları, Aşkın Öncüsü Hz Muhammed, 15 Temmuz Milli Direniş Öyküsü, Şeytanın Oyunu, İlk Aşk Âdem İle Havva Öykü kitapları; Melekler Ölmesin, Ölümsüz Arkadaşlık Bahar ile Gül, İmdaaaat Babam Sigara İçiyor. Dini Kitapları; Şeytanın Tuzakları, Namaz Neslinin Deklarasyonu, Cennetin Rövanşı, "Allah İlk Öğretmenim, Ölüm Sonrası Yürüyüş, Zülfikar, Aşka Adanmış Hayat Hz Ali, Allah Kimleri Sever Kimleri Sevmez, Anne Bana Dinimi Anlat, Bilinç İnşası, Müslüman Gencin Yaşam İlkeleri. Şiir Kitapları; Eşsiz Sevgiliye (Esmaul Hüsna), Sevgiliye Gözyaşları, Kardeşlik Ülkesi Çocuk Romanlar: Çiçek Kız Meryem Dilek Yıldızı, Çiçek Kız Meryem Barış'ın uçurtması Gençlik Romanları; Gizemli Yolculuk Macera başlıyor, Ertuğrul Gazi, Osman Gazi, Fatih Sultan Mehmet, Selahaddin Eyyubi, Şapkaklı Çocuğun Maceraları Kamp Heyecanı Öykülerle Aile İçi Davranış Eğitimi: Yusuf ve Zeynep Öğreniyor Serisi (10 Kitap) Masal Kitapları: Masal Serisi (28 Kitap) Seyit Ahmet Uzun'un yayınlanmaya hazır, "İtikadi ve İktisadi Yozlaşma Karşısında Hz. Şuayb" "Sessiz Haykırış" "Aşk Yarası" "Biraz Hüzün Biraz Tebessüm İşte Hayat" "Doğmamış Çocuktan Mektuplar" adlı çalışmaları bulunmaktadır. Masal Terapisti olarak çocukların hayal gücünü geliştirerek onları hayata daha aksiyoner ve katılımcı bir kişilikle hazırlamaya çalışmaktadır. Özgün ve kendi kültürümüzü yansıtarak yazdığı yaklaşık beş yüz civarında masalda bu konuları işlemeye çalıştı.

Dokuz Şehit Dokuz Hikaye
İnancın Zafer Gecesi
Seyit Ahmet Uzun

15
TEMMUZ
2016

DOKUZ ŞEHİT DOKUZ HİKAYE

İNANCIN ZAFER GECESİ | 7

DOKUZ ŞEHİT DOKUZ HİKAYE
İNANCIN ZAFER GECESİ

Kitabın tüm yayın hakları Kahramankazan Belediye Başkanlığı'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kitabın Yazarı

Seyit Ahmet Uzun

Yayına hazırlayan

Kahramankazan Kent Konseyi

Kitap yazım komisyonu

Ali Osman Büyükorhan

Fatih Erdoğan

Murat Taş

Engin Bilgili

Kitap ve Kapak Tasarım

Baki Ayten

1. Baskı: Temmuz 2021

ISBN: 978-605-68383-2-3

Kahramankazan Belediyesi

Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü

Kültür Yayınları-2021

Atatürk Mahallesi Ankara Bulvarı

No: 105 Kahramankazan/Ankara

444 39 02

www.kahramankazan.bel.tr

KİTABIN YAZILIŞ HİKAYESİ

Bir şehit yakını konuşurken şunları söylüyordu: “Şehitler vurulduğunda değil unutulduklarında ölürlər.” Bu kitap şehitlerin unutulmaması ve onların manevi miraslarının gelecek kuşaklara aktararak kanlarının, gençliğin milli ve manevi bilincine, vatana bir can suyu olması dileğiyle kaleme alınmıştır.

Kent Konseyi üyeleri olarak Kahramankazanımızda 15 Temmuz gecesi canlarını feda eden şehitlerimizi geleceğe taşımak niyetiyle böyle bir çalışmayı düşündük. Kazan Mustafa Hakan Güvençer Fen Lisesi’nde Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni olarak görev yapan yazar Seyit Ahmet Uzun hocamızdan böyle bir kitabı yazmasını rica ettik. O da bu ricamızı seve seve kabul edince, kitabın adını koyduk.

15 Temmuz unutulmaması gereken gecelerden birisi olarak tarihimize not düşülmüştü. Darbecilerin ihanetine karşı halkımızın gösterdiği yiğitliğin ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu ortadadır.

Yüreğiyle, canıyla, canıyla vatan savunmasına koşan gençlerimiz aslında bize farklı bir bakış açısı sunmuştu; gençliğimiz hiç de boş değil. Onlar mesele vatan olduğunda bütün benlikleriyle var olduklarını o gece göstermişlerdir.

Bu yiğitlik geçmişten gelen akıncı ruhunun torunlarında nasıl karışık bulunduğunu göstermesi açısından dikkate değerdir.

Gençlerin hepsi korkak, pısrık ve sorumsuz değildir. Onlar almaları gereken bir sorumluluk olduğunda kim olduklarını gösterecek bir bilince sahip deli yüreklerdir. O gece bunu açıkça göstermişlerdir.

Kitabın yazılış aşamasında ziyaret ettiğimiz şehit yakınlarımızdan aldığımız duygular, o gecenin aydınlığını yüreğimizde tekrar yaşamamızı sağladı. Ve bu duyguları sizlerle paylaşmaktan da büyük bir mutluluk duyuyoruz.

Hüzünler kadar gururlar da vardı.

Parçalanmış beyinler, kopan bacaklar, dökülen bağırsaklar... Ülke o gece bir savaşı yaşamıştı. Biz de o gece dışarıydık. Ancak Akıncı Üssü'ünde gerçekleşen saldırıya karşı direniş bir destan olarak tarihe not düşmüştür. Bunun sonucunda ise 29 Ekim 2016 tarih 29872 Sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan TBMM kararıyla Kazan'a kahramanlık unvanı verilmiştir. Kazan bunu hak etmişti.

Kazanlılar ülkenin kahramanlarındandır.

Vatan Şairi Mehmet Akif Ersoy'un İstiklal Marşı için söylediği, "Allah, bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmayın." sözünü biz de 15 Temmuz için söylüyoruz; Allah bir daha ülkemize o geceyi yaşatmasın!

Halkımız bize şunu gösterdi: İşgale ve darbeye karşı onların silahları, askerleri varsa bizim de yüreği yiğit milletimiz ve bu dar-beye, işgale karşı dik duruşlu bir Cumhurbaşkanımız vardı. Onun dirayetli duruşu ve halkı meydanlara davetiyle gerçekleşen direniş, meydanlarda karşılık bulmuş ve darbe püskürtülmüştür.

9 şehit ve 92 gazi...

Kahramankazan o gece bir tarih yazdı. Biz de bu çalışmayla tarihi kayıt altına alarak şehitlerimize bir vefa göstermek istedik. Vatan uğruna canlarını feda edenlere Allah'tan rahmet, yakınlarına sabır ve gazilerimize de sağlık ve şifa dileriz.

Kitabın gençliğimize şehitlik ve vatan bilinci vermesi dileğiyle...

Fatih Erdoğan
Kent Konseyi Üyesi

VATAN SAĞOLSUN

ŞEHİT HASAN YILMAZ

15 Temmuz... Hasan Yılmaz bir haftadır yüreğinde hissettiği durgunluğu bu gece daha bir derinden hissetmektedir. Anlam veremediği bir duygudur yaşadığı. Eşi Dilek ve kızı Bir gün ile ablası Seherlere gitmek ister. Belki de yüreğindeki sıkıntıdan kurtulmak için bir yol arıyordu.

Babasının öylesine derin bir dalgınlığın içinde gören Birgül yanına yaklaşır. Yanaklarına bir öpücük kondurur.

“Babacığım neyin var, çok dalgın görünüyorsun?” deyince hasan Yılmaz zoraki bir tebessümle biricik kızına bakar.

Yüzünde buruk bir tebessüm vardır.

“Bilmiyorum. Anlam veremediğim bir hüznü yüreğimin ta derinlerinde hissediyorum. Bir haftadan beri yaşadığım duygu bu gece üst seviyeye çıktı. Daha çok daralmaya başladı yüreğim.”

“Hasan ya sabır ya Allah de! Allah bütün dertlerin dermanıdır.”

Eşinin sözleri üzerine Hasan derin bir nefes alır. “Ya sabır ya

Allah!” diyerek kendine gelir. Bu duyguyla biraz rahatlamış olarak eşi ve kızıyla dışarıya çıkar.

Kazan semaları sanki büyük bir fırtına öncesi sessizliği yaşamaktadır. Hasan gözleriyle geçtiği yerleri dikkatli bir şekilde süzer. Dünyaya ait son görüntüleri yüreğine kazımak istercesine bakıyordu.

Doğduğu yerleri, büyüdüğü oyunlar oynadığı yerleri gözlerinde canlandırmaktadır.

Bir müddet sonra kız kardeşi Seher'in evine varmışlardır. Sofra hazırdır. Birlikte yemek yemek, sohbet etmek, dertleşmek dünya cennetiydi. İnsanın konuşacağı, misafir olacak bir akrabasının olması büyük bir mutluluktu.

İnsanın cenneti de sevdikleriyle bir arada bulunmaktı.

Ancak Seher de abisindeki durgunluğu fark eder. Balkona çıkıp gökyüzünü seyreden abisine yaklaşıp;

“Abi hayırdır, canını sıkın bir şey mi var?”

Kız kardeşine döner. Gözleri ışıldamaktadır. Gözleri yıldızlardan aldığı parıltıyla ışıldamaktadır. Tanımlayamadığı bir hissin kendisini bu kadar belli ettiğinden rahatsız olmuş gibidir. Ama bu ne olduğuna bir türlü anlam veremediği duyguyu birkaç gündür tanıdıklarının sözleriyle tekrar tekrar yaşamaktadır.

“Yok be Seher! Hiçbir sıkıntım yok elhamdülillah. Ancak bir haftadır ne olduğunu anlamadığım bir duygu bütün benliğimi sardı. Ne olduğuna bir türlü anlam veremedim. Rabbim aydınlığa erdirmiş inşallah!”

Abi kardeş bir müddet sohbet ettikten sonra çaylarını içip tekrar evlerine doğru yola çıktılar.

Yürüyorlardı.

Sanki çok büyük şeyler yaşanacakmış gibi duygular hissediyordu Hasan. Gökyüzünde ışıldayan Ay bulutların arasına doğru çekiliyordu.

Eve varmışlardı. Saat ilerliyordu. Eşi Dilek Hanım günün yorgunluğuyla erkenden uyudu. Hasan'ın ise huzursuzluğu artıyordu. Kendisini ateşleyen bir volkan patlıyordu sanki yüreğinde.

Gecenin nelere gebe olduğundan habersiz balkondan gökyüzünü seyrediyordu.

Birgül ise babasının endişesini anlamaya çalışıyordu. Ancak ne yapacağını bilmezliğin şaşkınlığını yaşıyordu. Gençlik heyecanıyla babasını teselli etmeye çalışıyordu ki birden telefonuna gelen bir mesajla irkildi.

Arkadaşlarından geliyordu mesaj.

Yüreğinde bir ürperti hissetti. Daha önce bu duyguyu yaşamamıştı. Sürekli mesajlaştıkları arkadaşlarından gelen iletilere böyle karşılık vermezdi. Ekran yanıp sönmeye devam ediyordu. Mesajlar arka arkaya geliyordu.

Heyecanla mesajları okumaya başladı.

Ürperti.

Mesajların ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Tekrar tekrar okudu mesajları.

“Boğaziçi Köprüsü askerler tarafından tutulmuş! Askerler sokaklarda!”

“Televizyonu aç bak neler oluyor?”

Birgül heyecanla hemen televizyonu açtı. Ekranı şaşkın gözlerle bakıyordu. Askerler gerçekten de Boğaziçi Köprüsü’nü tutmuşlardı. Elleri silahlıydı. İnsanlar sokaklara akın ediyordu. Tanklar caddelerde insanların üzerine doğru sürülüyordu.

Televizyondaki gürültüleri duyan Hasan Yılmaz heyecanla içeriye girdi. Televizyona bakınca ürperdi. Yaşananların sıra dışı olaylar olduğunu anında anladı. Ama o an yüreğindeki sıkıntının gittiğini de fark etti.

Televizyonun kanallarını değiştirdi. TRT de spikerin söyledikleri ise korkusunda ne kadar haklı olduğunu ortaya koyuyordu. Bayan spiker endişeli gözlerle kağıda bakıyordu. Korktuğu her halinden belliydi. silahların gölgesinde bir bildiri okuyordu.

Sözde kendilerini Yurtta Sulh Konseyi olarak ilan eden bir grup hain, ordunun yönetime el koyduğunu ve dışarı çıkma yasağı olduğunu, kimsenin dışarıya çıkmamasını istiyorlardı.

Yıl 2016 aylardan Temmuz. Askerler darbe girişiminde bulunuyorlardı. Ancak bu darbeden öte bir işgali andırıyordu. Bir tarafta askerler diğer tarafta halk...

Hasan titremeye başlamıştı. Böyle bir şeye izin verilemeyeceğini haykırıyordu. Birgül de ondan kalır değildir. Baba kızın sesine uyanan Dilek Hanım şaşkın gözlerle onlara bakar.

“Ne neler oluyor ?” sözleriyle şaşkınlığını dile getiriyordu.

Sakin bir mizaca sahip olan Hasan bu olay karşısında sükûnetini koruyamamıştır. Hanımın sorusu üzerine öfke dolu sert bir sesle;

“Alçaklar darbe girişiminde bulunmuş...” daha sözünü bitirmemişti ki kızının açtığı kanalda Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan halkı meydanlara davet ediyordu. Kendisi de meydanlara iniyordu. Bu söz ve eylem yüreğinde bir yangına, fırtınaya dönüyordu.

O güne kadar sabırlı duygularını kontrol edebilen Hasan öfkeliydi. Yerinde duramıyordu. Dişlerini, yumruklarını sıkıyordu.

“Evde durulacak zaman değil! Ben çıkıyorum!”

Kızı Birgül de babasını yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Onun heyecanına ortak oluyordu. O da gençlik heyecanı ile babasının peşinden çıkmak istiyordu.

“Ben de geliyorum! Seni yalnız bırakmayacağım!”

Hasan Yılmaz kızına baktı. Onun gözlerinde işgale karşı direniş heyecanını gördü. Vatani içinde canlarını feda eden atalarının inancını gördü. Tebessüm ederek başını salladı.

Zaman evde oturma zamanı değil, milletçe darbeye dur deme vaktiydi. Alçaklara prim verilmemeliydi. Artık seksenli yıllar değildi. Gençlik ve millet daha da bir bilinçli olmuştu. Her şeye gözü kapalı boyun eğmiyordu.

Halk ayaklanırsa karşısında duracak güç olmazdı.

Hasan da kızı da bunun farkındaydı. Birgöl evdeki büyükçe bayrağı almış omzuna asmıştı. Yiğit bir Türk kızındı Birgöl!

Mesela vatansa gerisi teferruattı.

Baba, kız birlikte dışarıya çıktılar. Hasan o güne kadar hissettiği sıkıntıdan kurtulmanın verdiği huzurla sokaktaydı. Yüreğindeki sıkıntısından darbeye karşı yürüyüşüyle kurtulmuştu. Şimdi aklında fikrinde sadece vatan için mücadele edenlerin yanında olmak vardı.

Bayrak omzunda yiğit bir şekilde yanında yürüyen kızıyla, darbecilere karşı dostlarının yanındaydı.

Sokaklar yiğit insanların akın ettiği bir sele dönüşmüştü. Genciyle yaşlısıyla, kızıyla erkeğiyle bütün Kazan halkı ayaktaydı.

Herkes belediyenin önünde toplanmıştı. Haykırışlar birbirine karışıyordu. Darbecilere izin verilmeyeceği, gerekirse canlarının verileceği sözleri semada yankılanıyordu.

Hasan Yılmaz, kızıyla birlikte kalabalığın arasındaydı.

Yüreklerini, canlarını ortaya koymuşlardı. Tekbirler getiriliyordu. Allah’u Ekber sesleriyle halk yürüyüşteydi. Gençlerin sesleri de göklerde yankılanıyordu.

“Ya Allah bismillah Allah’u Ekber!”

Sesler kanatlanmış eabil kuşları gibi göklere doğru yükseliyordu. Ve gökler yerdekilere manevi yardımını gönderiyordu.

Halkın yüreğine cesaret, darbecilere ise korku veriliyordu.

O sırada Tai'den kalkan uçakların ülkeyi bombaladığı haberleri yayılmaya başlamıştı. Herkes oraya doğru akın etmeye başladı. Özel araçları olanlar araçlarıyla, olmayanlar ise servislerle, dolmuşlarla halk bölük bölük Akıncı üssüne gidiyordu.

Geceye inanç damgasını vuruyordu.

Göklerde yankılanan ezanlar, salalar halkı coşturdukça coşturuyordu. Yüreklere bir ürperti, heyecan ve coşku vardı. Korku bilmez yiğitler şimdi Tai'ye doğru ilerliyordu.

Hasan ile kızı da göz göze geldi. İkisi de aynı şeyi hissediyordu. Ve hiç tereddüt etmeden dolmuşa bindiler. Dolmuşun içinde tekbirler yükseliyordu. Birgül elini havaya kaldırmış haykırıyordu;

“Ya Allah bismillah Allah’u Ekber!”

Bütün yiğitler ona eşlik ediyordu. Türkiye bütün halkıyla ayakta ve sokaktaydı. Darbecilere karşı büyük bir inançla yürüyorlardı. Elllerinde bayraklar gökleri selamlıyorlardı.

İnanç bir milleti ayakta tutan en güçlü harçtı.

Halk Tai'ye varmıştı. Yavaş yavaş kalabalık artıyordu. Tekbirler eşliğinde gelenler Akıncı üssünün önüne doğru ilerliyordu. Halk burada bedenlerden oluşmuş bir duvar örmüşlerdi.

Gece beklenen fırtına kopmuştu.

Ülke sözde Sulh Konseyi hain saldırılarıyla, halkın öz kaynağı olan tanklarıyla, uçaklarıyla işgalci güçler gibi saldırıyorlardı. Ülkenin birçok yerinde uçaklar bombalarla halka zarar veriyordu.

Ve Akıncı Üssü'nde bir helikopter havalanmıştı. Halkın tam üstünden uçuyordu. Gecenin karanlığında bir canavar gibi homurtularıyla korku dalgaları yaymaya çalışıyordu.

Yiğit insanlar onu görüp kaçacaklardı. Ve onlar da emellerine ulaşacaklardı.

Bu gece farklı bir geceydi.

İnancın zafer gecesi idi.

Salaları, ezanları susturan darbeler dönemi sona eriyordu. Artık ezanlar ve salalar darbelere dur diyordu.

Halk büyük bir coşkuyla helikopterin yere indirilmesi için seslerini yükseltirler. Ve halk bir güçtür.

Coşkuyla üsse doğru yürüyen halkı durdurmak için garip bir yol izler hainler. Onların en hassas olduğu noktayı bilmektedirler. Halk bir sel gibi üsse akarken birden İstiklal Marşı söylenmeye başlar.

Halk durur. Ve onlarla birlikte marşı söylerler.

Marş bittikten sonra yürüyüşe geçtiklerinde tekrar marş sesi yükselir. Yine halk durur ve marşa eşlik eder. Gecede yükselen marş halka daha büyük bir coşku verir. Birgül ve babası Hasan Yılmaz'ın da aralarında olduğu halk şimdi askerlerle karşı karşıyadır.

Birgöl babasının kolundan çekiftirir. Gençlik coşkusıyla ilerlemek istemektedir.

“Baba daha ileriye gidelim, daha ileriye!”

Hasan Yılmaz’ın heyecanı ondan kalır değildir. Kızıyla birlikte kol kola girerek ilerlerler. Bayraklar şehitlerin kanlarının boş yere akıtılmadığının bir göstergesi gibidir. Omuzlarda, ellerde dalgalanmaktadır.

Allah’u Ekber ve Ya Allah bismillah Allah’u Ekber nidaları da göklerde ezanlara eşlik etmektedir.

Hasan Yılmaz telefonunu cebinden çıkarır ve eşini arar. Duyguları doludizgin şaha kalkmış bir at gibidir. Önünde duracak bir güç yoktur.

“Dilek... Burası çok hareketli... Hakkını helal et! Geri dönmek var! Allah’a emanet ol!”

Dilek gözyaşlarını tutamaz. Sözler boğazında düğümlenmektedir. Ne diyeceğini bilemez. Zar zor konuşur.

“Öyle deme! Allah, sizinledir. Kendinize dikkat edin!”

Telefon kapanmıştır.

Çünkü şimdi karşılarında hiç beklemedikleri olaylar gelişmektedir. Üsse doğru bir motosikletli girer. Halkın şaşkınlığından yararlanarak girmiştir. Ondan sonra siyah renkte bir araba girmeye çalışır. Ama bu sefer halk onun önüne geçerek onun üsse girmesine engel olurlar.

Halkla askerler karşı karşıyadır. Halkın yanında olması gerekenler, halk korumak için vatan görevi yapanlar şimdi onların karşısında düşman gibi davranmaktadırlar.

Halktan öne çıkanlar ve geriden bağırانlar onlara vatan evladı olduklarını hatırlatmaya çalışmaktadırlar.

“Sizler bizim evlatlarımızsınız. Bakın bizim de çocuklarımız askerde. Siz hangi vicdanla bize silah doğrultursunuz?

Hiç mi vatan sevginiz yok?”

Yüzleri ruhları gibi soğuktu.

Hiç renk vermiyorlardı. Bunlar Türk askeri olmazlardı. Türk askeri asla atasına, halkına silah doğrultmazdı.

Allah’ın kulu olmasını bilmeyenler emir kulu oluyordu.

“Biz emir kuluyuz! Bize ne derlerse onu yapıyoruz. Subayların emri!”

Yüreklerini karanlıkların kuşattığı insanlar aydınlığa doğru silahlarını doğrultmuşlardı. O sırada maskeli olan birisi öne doğru çıktı.

Askerlerin önündeydi. Halka karşı karanlık yüzüyle bakıyordu. Halkın bu direnişine ve üsse doğru ilerleyişine karşı içindeki kini ve nefreti boşaltıyordu. Halka doğru haykırmaya başlamıştı.

“Bekleyin, bekleyin! Zaten sabah vakti sizin namazınız kılınacak!”

Yüreklerindeki ihanet dillerinden yankılanıyordu. Ne kadar cani olabileceklerinin işaretini veriyordu.

Aldıkları emrin ne olduğu anlaşıyordu; Ölüm!

Halkın öldürülmesi pahasına direnişi durdurma emri aldıkları belli oluyordu. Ama karşılarında korkmadan yürüyen bir halk vardı. O geceyi onlara zehir edeceklerdi. Böyle bir işe kalkıştıklarına pişman edeceklerdi. Ortaya koyacakları bir canları vardı ve onu da vermeye hazırdılar.

En öndeki asker diz çöktü. Tüfeğini halka doğru nişan aldı.

Hasan Yılmaz kızı Birgül ile birlikte askerlerin karşısındadır. Kazan halkı büyük bir kalkan gibi birbirine kenetlenmişti. Gözlerde inanç, yüreklerde cesaret bir tarih yazıyorlardı.

Halka doğru nişan alan alçak askerlere emir verir. Hedef gözetmek-sizin ateş etmelerini emreder.

“Nişan al! Ateeeeeş!”

Gece ihanetin çılgınlıklarıyla çınılıyordu. Baykuşlar kanat çırpıyordu. Ve güvercinler bir bir yere yıkılıyordu.

Hasan Yılmaz ateş sesini duyunca hemen kızı Birgül’ü arkasına aldı. Kendisini ona siper etti. Şimdi halk bembeyaz güvercinler gibi gecenin karanlığında kanat çırpıyorlardı.

Ve kan...

Geceye rengini veren şehadet halkın direniş ruhunun nefesi oluyordu. Ve ezanlar salalar şehitler için yükseliyordu göklere.

İnsanlar kaçışmaya başlamıştı. O sırada Hasan Yılmaz ensesinde büyük bir darbe hissetti.

Beyni parçalanmıştı.

Olduğu yere yıkılmıştı.

Sözde vatani muhafaza için görevli olan hainler hedef gözetmeksizin ateş etmişlerdi.

Gerçek vatanseverler ise canlarını vatanlarına siper etmişlerdi. İşte Hasan Yılmaz sonsuzluk kervanına katılan yiğitlerden olarak parçalanan beyniyle birlikte vatan toprağını kanıyla sulamıştı.

Ve her şehidin kanı vatanın can suyuydu.

Ve Birgül yüzünde patlayan sıcak sıvının etkisiyle dehşete düştü. Eline kemik parçacıkları gelmişti. Ne olduğunu anlamıyordu. Oradan uzaklaştı. Kalabalığa karıştı.

Hasan Yılmaz can kuşunu teslim etmişti.

Kafasına isabet ederek kafatasını parçalayan kurşunun etkisiyle şehadet kuşu olarak gökyüzüne kanat çırpmıştı. Bir bir yere yıkılan şehitler ve kurşunlara hedef olan gaziler...

Birgöl o kargaşada ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Arkasını döndü. Babası yoktu. Onu kaybettiğini düşündü. Etrafa bakındı. Yoktu.

Yüreğinde bir acı hissediyordu.

Babasına sesleniyordu. Ama sesi karşılık bulmuyordu. Tanıdıklarına sordu. Onlar da babasının ismini haykırıyorlardı.

Ama göklerde salalardan başka ses yoktu.

Ambulanslar geliyordu. Gece birden bire yeniden hareketlenmişti. Şehitler, yaralılar ambulanslarla hastaneye kaldırılıyordu.

Kanlar dökülmüş, canlar verilmişti ama halk amacına ulaşmıştı. Ezanları susturan darbeler dönemi yerini darbeleri susturan ezanlar dönemine bırakmıştı.

Yüreğindeki inancın sesini dinleyenler geceye damgasını vurmuştu.

Akıncı üssünden uçaklar kalkmamıştı.

Birgöl de halkla birlikte Kazan'a dönmüştü. Doğruca hastaneye gitmişti. Onun da üstü başı, yüzü gözü kan içindeydi. Hemşireler yarası var mı yok mu diye annesi Dilek Hanım da gelmişti.

Aradılar ama bir türlü Hasan Yılmaz'ı bulamadılar.

Yaralıların birçoğunun Yenimahalle Devlet Hastanesine gittiğini söylediler.

Birgöl amcalarıyla birlikte oraya gitti. Orada da yoktu. Ama bu sefer hemşirelerin isteğini geri çevirmedi. Ciddi bir rahatsızlığı var mı yok mu diye muayene oldu.

Ve bir telefon...

Acı bir haber...

Amcasının gözlerindeki hüznü gören Birgöl ne olduğunu anlamıştı.

Haykırarak kendinden geçmişti. Babası Hasan Yılmaz şehit olmuştu. Kazan Hamdi Eriş Devlet hastanesindeymiş.

Amcalarıyla birlikte oraya giden Birgöl annesini, babasının başucunda görür. Gözleri kıpkırmızı olmuştur.

Sarılırlar birbirine ve ağlarlar.

şehit Hasan Yılmaz halkın ve devlet erkânının katılımıyla sonsuz yolculuğuna uğurlanır.

Can bir kuş olmuş uçmuştu yaratana...

Canlar kurban olmuştu vatan uğruna

Vatanları uğruna canlarını adayacak yiğitler var olduğu müddetçe alçaklar asla hain emellerine ulaşamayacaklardı. Ancak ateş düştüğü yeri yakıyordu. Hasan Yılmaz'ın babası Osman Yılmaz da oğlunun acısına dayanamayarak bir yıl sonra ebedi yolculukta oğluna arkadaş olmuştur.

MUSALLA TAŞINDAN ŞEHADETE **ŞEHİT ALİ ANAR**

İkinci vaktine doğru telefonum çaldı. Ekranda Fatih Erdoğan yazıyordu. Fen Lisesi müdürü Kent Konseyi üyesi güler yüzlü, hoş-sohbet bir insan. Azimli ve kararlı yapısıyla karşısındakine güven veriyor. Onun ismini görünce gülümsedim. Telefonumu açtım.

Her zamanki gibi aldığı işin sorumluluğunu yerine getirmenin heyecanı ile konuşuyordu.

“Seyit Hocam, Ali Anar’ın ailesini ziyarete gideceğiz. Müsait misin?”

Okuduğum kitabı kapattım. Ali Anar ismini duyunca birden geçmişe doğru hayallere daldım. 15 Temmuz hain darbe girişimi sonrasıydı. Mersin’de görev yapıyordum. Vatansever, inançlı bir yazar olarak o gece halkımızın verdiği mücadeleyi ölümsüzleştirmek istemiştim. Nasıl ki Kurtuluş Savaşında verilen mücadeleler Ateşten Gömlek ve benzeri kitaplarla ölümsüzleştirilmişse ben de yaşadığı çağa tanıklık eden bir yazar olarak aynı görevi yerine getirmek istiyordum.

Bunun için 15 Temmuz Milli Direniş Öyküsü isimli romanımı yazmaya niyet ettim. Romanımın bir bölümünü de Kahramankazan’a ayırmıştım. Muhtarın o gece şehit oluşunu, oğluyla verdiği mücadeleyi duygulu bir atmosferde yazmıştım.

Tabi ki o bölümü yazarken hiç de Kazan’a geleceğimi hayal bile etmemiştim.

Aradan yıllar geçtikten sonra değerli dost Ali Özçelik'i ziyaret edişimin üzerine burada bir müddet kalma kararı almış ve tayinimi buraya istemiştim. Tayinim Şehit Ali Anar Anadolu Lisesine çıkmıştı.

Okula gelip tabelayı gördüğümde duygulanmışım.

“Alo Seyit Hocam müsait misin?”

Fatih Hoca'nın sesi telefonda yeniden yankılanmıştı. Birden kendime geldim.

“Affedersin fatih Hocam dalmışım! Tabi sözleştiğimiz gibi geliyorum.” dedim.

Onu beklerken heyecanım daha da artıyordu.

Bir şehidin ailesini ziyaret edecek ve onun son hallerine şahitlik edecektik. Belki de şehitlerin ölümsüzlüğünü açıklayan bir yorum da onların hayatlarının kalanlara mücadele ruhu ve azmi vermesinde saklıydı.

Uhut savaşında şehit olan Hz. Hamza geldi gözlerimin önüne ve şahsında şehadetin ne olduğunu günümüz dünyasına taşıyan yiğitler. Mute savaşında şehit olan Hz.Zeyd bin Harise, Hz. Cafer bin Ebi talip ve Hz. Abdullah bin Revaha...

Şehitlerin geçit töreninden sonra şehidin ailesine hediye etmek için kitabımdan bir adet alıp aşağıya indim. Çok geçmeden duyarlı dostun arabası göründü. Her zamanki gibi gülümseyerek karşıladı.

“Hocam gidiyoruz!”

Arabaya bindim. Ahi köyüne doğru ilerliyorduk. Şehidimizin doğduğu, büyüdüğü ve muhtar olarak görev yaptığı köy... Haberi duyduğunda hiç gözünü kırpmadan şehadete koştuğu köy...

Köyün girişinde bizi küçük ve şirin bir cami karşıladı. Caminin hemen yanında eski zamanları hatırlatan bir şadırvan ve az ilerisinde bir musalla taşı duruyordu. Dalları göklere uzanan bir ağaç ise ölümden sonra yaşama göz kırparak sonsuzluğu işaret ediyordu. Bu manzara bana şu şiirin dizelerini söyledi.

Ölüm bir yok oluş değildi

Şehadetle ölüm dirildi.

Şehit ölümsüzlüğe erdi

Gözleri göklere dikildi.

Bu dörtlüğü söyledikten sonra Fatih Hoca’yla sohbet ederken merhum Akif’in ölümsüz dizeleri kulaklarımızda çınladı.

Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli

Ebedi, benim yurdumun üstünde inlemeli

Merhum İslam Şairi Akif’in yüreğindeki inanç coşkusuyla kalemine dökülen dizeler 15 Temmuz gecesi ayrı bir anlam ifade etmiş ve tam anlamını bulmuştu. O gece okunan ezanların ve salaların insanın yüreğinde ne heyecanlar estirdiği ancak o geceyi inançla yaşayanlar bilirdi.

Gülümseyerek camiye baktım. Fatih kardeşim neden güldüğümü sorduğunda hatırladığım şeyleri paylaşınca o da gülümseyişime ortak oldu. Camiyi geçtikten sonra şehidimizin evine doğru yöneldik.

Bizi bu yollara sürükleyen ve Ahi köyünü ziyarete yönelten şehit Ali Anar'ın evi görüldü. İki katlı şirin bir evdi. Geniş bir bahçesi vardı. Avluda bir delikanlı duruyordu. Kendinden emin, dik duruşuyla, şehit babasının ardından ayakta kaldıklarını, yılmadıklarını ve yıkılmadıklarını gösteriyordu. Fatih kardeşim arabasını bahçeye sürdükten sonra kenarda park etti.

Şimdi karşımızda şehit yadigarları vardı.

Babası, annesi, eşi ve oğlu bizi karşıladı. Metanetli oldukları her hallerinden belli oluyordu. İki katlı şirin bir köy evinin önünde “Hoş geldiniz!” dedikten sonra bizi yukarıya davet ettiler.

Odaya girdiğimizde şehidin ruhunun odanın her zerresine sinmiş olduğunu fark ettik. Birbirimize baktık. Resimleriyle duvarlar süslenmiş, anıları her yere işlenmişti. Duvarda büyükçe bir resmi vardı.

Gülümsüyordu.

Bakan, gözlerinin derinliğinde sonsuzluğa bir çağrı hissediyordu. Şehidin anıları odaya bütün gerçekliğiyle sinmişti. Onun ruhunun odada yanınızda olduğunu zannedersiniz.

Şehidimizin annesi, babası, eşi ve oğlu karşımızda duruyordu. Tarihin derinlerinde yaşanıldığını düşündüğümüz,

kitaplarda okuduğumuz şehadet şimdi gözlerimizin önünde canlı hem de capcanlıydı. Fatih kardeşimle birlikte gösterilen yere oturduktan sonra yakınlarını tekrar gözden geçirdim.

Anne tam bir Osmanlı kadını, yaşlı bir çınar gibiydi. Erdem Beyazıt'ın şiirinden bir bölümü hatırlattı bana;

Kadınlar bilirim ülkeme ait
Yürekləri Akdeniz gibi geniş, soluğu Afrika gibi sıcak
Göğüsleri Çukurova gibi münbit
Dağ gibi otururlar evlerinde
Limanlar gemileri nasıl beklerse
Öyle beklerler erkeklerini
Yaslandın mı çınar gibidir onlar sardın mı umut gibi.

Gözlerinde o gecenin hüznünün hala yaşadığına dair izler görünse de metanetli duruşuyla torununa ve gelinine güven veriyordu. Konuştuğunda yüreği titriyordu.

Baba yaşlı ama dinç ve dik duran bir yapısıyla oğlunun şehadetinden sonra evin dayanılan bir dağı olduğunu hissettiriyordu. Sevgi dolu bakışıyla torununu kuşatıyordu.

Nuray Hanım ise metanetli duruşuyla bir şehit eşi olduğunu ve bunun haklı onurunu bütün bedeniyle gözler önüne seriyordu. Olayı anlatmaya başladığında ise şahadeti bütün zerrelerinde yaşadığını düşünürdünüz. Hissediyordu şahadeti ve özlüyordu eşini. Fotoğrafları gösterdiğinde yaşadığı duygusallık, kalemlerin değil inancın hakkıydı.

Ve oğlu... Genç, dinamik ve özgüveni yüksek delikanlı... Konuşmaları, oturup kalkması tam bir beyefendiydi. O gün babasıyla yaşadıklarını anlatırken gözleri dalıp gidiyordu. Sanki o geceyi tekrar tekrar yaşıyordu.

Sehparamıza konulan çaylarımızdan birer yudum aldıktan sonra konuya girdik. Sorumuz Nuray Hanımaydı. Olay günü yaşananları kısaca özetlemesini istedik.

Gözleri duvardaki büyükçe resme çevrildi. Sanki uzaklara çok uzaklara belki de hemen yanı başında duran şehidin ruhuna bakıyordu. Hafiften tebessüm ettikten sonra anlatmaya başladı.

“Biz şehidin de vatan uğruna can vermenin de ne olduğunu bilmiyormuşuz! O gece bunu bütün benliğimizle hissettik.” dedikten sonra durdu. Gözlerinde beliren yaşları sildikten sonra o gün yaşananlar dökülüyordu dilinden.

O gün köye döver biçerler gelmişti. Ali'm köyün muhtarı olduğu için bütün işleriyle yakından ilgileniyordu. Köylüleri topladı. Onlarla konuştu. Neler yapacaklarını kararlaştırdılar.

Sorumluluk sahibi bir insandı.

Bir işi aldığı zaman onu sonuçlandırmadan bırakmazdı. Cuma vakti eve gelip abdestini aldı. Bir şeyler atıştırdıktan sonra camiye gitti. Namaz çıkışı köylülerle döver biçerlerin durumunu tekrar konuşmuşlar. Ne yapacaklarını kararlaştırdıktan sonra bahçeye gitti.

O gün sanki dünyadaki son anları olduğunu anlamış gibi ağaçlarıyla yani bahçesiyle ilgilendi. Onlara gözü gibi bakardı. O günü bahçede geçirdi. Bahçe işleri zor işlerdi. Eve yorgun olarak geldi.

Ali misafirleri severdi. Muhtar olmasından dolayı da insanlara kapısı her zaman açıktı. O akşam dayılarını misafir etmişti. Onlarla akşam yemeğini yedikten sonra bahçede biraz vakit geçirdiler. Çaylarını içip sohbet ettiler.

Yorgunluk gözlerinden okunuyordu.

O gece erkenden uyumaya gitti. Dayılarından müsaade aldıktan sonra yatak odasına gitti. Yorgun olduğu için kafasını koyar koymaz uyumuştı.

Rutin bir geceydi.

Her şey sanki doğal akışında gidiyordu. Bir olağanüstülük hissedilmiyordu.

Biz Kazan'dan biraz uzakta olduğumuz için yaşanan hareketlenmelerin farkında değildik. Gökyüzü ıslıl ıslıldı. Ay bulutların arasına girmek üzereydi.

Yüreğimde bir darlık hissettim.

O sırada oğlum Hüseyin gözüme çarptı. Telefonuyla oynuyordu. Yok yok oynamıyordu. Yüzündeki şaşkınlığı görünce hayrete düştüm.

“Hüseyin oğlum!”

Hüseyin sanki bu alemde değildi. Beni duymuyormuş gibi hareket ediyordu. Bu sefer biraz daha yüksek sesle ismini çağırdım.

“Hüseyin!”

İrkildi. Başını telefondan kaldırıp bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalıştığı bir olayın içinde gibiydi. Bana baktı.

“Anne galiba darbe oluyormuş!”

Söz beynime bir balyoz darbesi gibi inmişti. Darbeler bitti dediğimiz bir zamanda böyle bir darbe girişimi beni şaşkına çevirdi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanki nutkum tutulmuş gibiydi.

“Nasıl yani?” dedim heyecanla.

Hüseyin daha darbenin ne olacağını bilecek bir yaşta değildi. Darbe görmemişti. Yazılanlara ve söylenenlere bakarak bir şeyler söylüyordu.

“Anne ben de bilmiyorum! Ancak Boğaziçi köprüsünün askerler tarafından kapatıldığını ve her tarafın askerler tarafından kuşatıldığını söylüyorlar.

Akıncı Üssünden uçakların kaldırılıp birçok yer bombalanıyormuş!”

“Neee! Anlaşılır gibi değil! Akıncı üssü hainlerin üssü mü olmuş?” dedikten sonra ne yapacağımızı bilmez bir haldeydik. Ali yorgun olduğu için erkenden yatmıştı. Kaldırıp kaldırmamakta tereddüt ettik. Ancak sürekli çalan telefonu ve gelen mesajlar sonucunda onu kaldırmak zorunda kaldık.

Hayat insanlara sürekli sürprizler hazırlıyordu.

Hiç ummadığımız, hiç beklemediğimiz bir olaydı. Ali de o gün çok yorulduğu için kalkmakta zorlanıyordu. Nihayet onu kaldırdığımızda doğruldu. Şaşkın gözlerle bize bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ne, ne oldu, neden kaldırdınız beni?”

Sözleri daha yeni bitmişti ki minareden yükselen salayı duyunca hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık, merak, endişe dolu gözlerle bize bakıyordu. Dışarıdan gelen sese tekrar kulak kabarttı.

“BU sala niye okunuyor, ölen kim? Hem bu saatte sala mı okunur? Allah için biriniz neler olduğunu söylesin!”

Olağanüstü şeyler olduğunu anlamıştı.

Doğruldu.

Bize cevap bekleyen gözlerle bakıyordu. Birimizin ona açıklayıcı şeyler söylemesini istiyordu. Nihayet ben de ona yaşananları bir çırpıda söyleyiverdim.

“Ali, ÷lkede darbe varmış! Askerler yönetime el koymuş!”

“Askerler mi?”

“şey daha doğrusu kendilerini sulh konseyi olarak tanımlayan bir grup., yani Fetullahçı denilen cemaat üyelerinin yaptığı bir ayaklanmamış.”

“Allah kahretsin onları! Sinsiliklerinden belliydi zaten hainlikleri!”

Bu sözleri söyledikten sonra biraz durgunlaştı. Gözleri daldı.

Neler yapabileceğini düşünüyordu.

Heyecanla kalktı. Oturma odasına geçti. şimdi kanallarda darbenin ve karşı direnişin ayrıntıları veriliyordu.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın bir televizyon kanalına telefonla verdiği mesaja odaklanmıştı.

Gözleri büyüdükçe büyüyordu.

Ülkeye yapılan bu hain saldırının şiddetini yüreğinde büyük bir sarsıntıyla izliyordu. Yediği tabağa pisleyen mahluklar gibi yaşadıkları birçok imkana sahip oldukları vatana ihanet ederek alçaklıklarının boyutunu gösteriyorlardı.

“Allah belanızı versin hainler! Sizler yediği tabağa pisleyen köpekler gibisiniz alçaklar!”

Darbecilere karşı içindeki bütün nefretini diline dolamış hakaretler ediyordu. Annesi, babası ve ben oğlumla onun patlayan bir volkana dönüşünü seyrediyorduk.

Hınçla ayağa kalktı. Gözlerinde öfke kıvılcımları fişkırıyordu.

“Hemen gitmemiz lazım!”

Söz ağzından bir şimşek çakması gibi çıkmıştı. Hemen telefona sarıldı. Köylüleri, encümenleri, arkadaşlarını bir bir aradı. Yoğun telefon trafiğinin ardından yüksek sesle konuşuyordu.

“Duracak zaman değil! Ülke işgal altındayken, hainler darbeye teşebbüs etmişken biz böyle kös kös koltuklarımızda çekirdek çitleyerek bir film seyreder gibi olayları seyretemeyiz! Ben çıkıyorum!”

Ali’nin gözlerinde darbecilere karşı isyan kıvılcımları uçuşuyordu. yüreği yerinden sökülecekmiş gibiydi. Yerinde duramıyordu. Babasının öylesine heyecanlı halini gören Hüseyin de haykırdı.

“Ben de geliyorum!”

Onun böyle ani çıkışı bir anne olarak beni korkuttu. Böyle bir gecede dışarıda olmasının tehlikeli olacağını düşünüyordum. Daha küçüktü o.

Bir annenin gözünde çocukları hep küçüktür.

Onun için bu gece dışarıya çıkmasına izin vermeyecektim. Kararlıydım. Ben de ani tepkiyle bağırdım.

“Hayır gidemezsin!”

“Gideceğim!”

Onun bu kararlı duruşu beni içten içe sevindirse de bir anne olarak evladı için endişem devam ediyordu.

“Bu gece dışarı çok tehlikeli! Ya başına bir şey gelirse? Sensizliğe nasıl dayanırım oğlum?”

Duygularım bir annenin yüreğinden fıskıran lav gibiydi. Evlat acısı gerçekten zordu. Onu kaybetme korkusu bile insanı rahatsız ediyorsa kaybedilmesi durumunda neler yaşanacağını tahmin bile edemiyordum. Bunun için tepki göstermişim. Ama oğlumun öyle sert bir tepki vereceğini hiç düşünmemiştim.

“Anne vatan tehdit ve tehlike altındayken canımızın ne değeri var? Ben babamla gidiyorum!”

Aslanın yavrusu da aslan oluyordu.

O da babasıyla birlikte hazırlandı. Şimdi iki gözüm de evden çıkıyordu. Onların arkasından hüzünlü gözlerle bakıyordum. Yüreğim kan ağlıyordu. Buruktu kalbim. Ama bir yandan da böyle yiğit ve cesur erkeklere sahip olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duyuyordum.

Bir kadının en büyük şansı kendisini seven, anlayan ve koruyacak güce sahip bir erkeğin yanında olduğunu bilmesiydi. Ben şanslıydım.

Nuray Hanım burada durdu.

Gözlerindeki yaşı sildi. Tekrar duvarda buruk bir tebessümle bakan Ali Anar'ın resmine odaklandı. Yüreğindeki sevgisi gözlerine yansıyor. Sanki iç dünyasıyla söyleşiyormuş gibi konuşmaya devam etti.

“Aslında Ali'nin içindeki sıkıntılar bir ay öncesinden başlamıştı. Ülkenin içinde bulunduğu durumdan rahatsızlığını dile getiriyordu. Cemaatin yaptıklarını konuşup, çok ileri gittiklerini söylüyordu.

Sanki yaşanacaklar içine doğmuş gibiydi. Ona bazen çok abarttığını söylerdik. Ancak Ali hiç abartmamış!”

Fatih Erdoğan kardeşimle, şehit ailesinin evinde şehadet ruhunu yaşıyorduk. Sanki şehit Ali Anar aramızda bizi dinliyordu.

Çaylarımızdan birer yudum aldıktan sonra gözlerimiz Hüseyin'e çevrildi. Hüseyin derin bir nefes aldı. O günleri tekrar yaşıyormuşçasına heyecanlanmıştı. O da adını aldığı dedesi Hüseyin Amcanın yanındaki koltukta oturuyordu. Dudakları titreyerek anlatmaya başladı.

“Babamla evden çıktıktan sonra köylülerle musalla taşının önünde toplandık. Ahi Köyü vatansever insanların yaşadığı bir yerdir.

Darbe girişimini ve Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısını duyanlar arabalarıyla musalla taşının önüne gelmişlerdi.

Herkes heyecanlıydı.

Gecenin karanlığına inat gözleri ışıltı ışıltıydı. Korkudan eser yoktu. Hepsi coşku doluydu.

Gözlerinde ihanete karşı yanan direniş ışıkları parıltıyordu. Gecenin karanlığını yüreklerindeki iman ışıltısıyla aydınlatıyorlardı. Babam, köylülere dönerek;

“Benim arabam pek iyi değil ama müsaade ederseniz önde ben olayım!”

Sanki düğün kervanıydı ve kendisinin arabasının da gelin arabası olmasını istiyordu. Nerden bilelim ki hareket ettiğimiz musalla taşına bir şehit olarak dönecekti!

Hüseyin burada biraz sustu. Gözlerindeki yaş sildi. Babasıyla yürüdüğü son gecenin hüznünü yaşıyordu. Baba bir evin direği idi. Direği yıkılmış bir ev nasıl harabeye dönerse babası ölmüş çocuk da solgun bir güle dönüşüyordu.

Bizim araba önde diğerleri arkada Kazan'a doğru hareket ettik. Musalla taşı geride kalmıştı. Gecenin sessizliğini bozan ve geceye lahuti bir mana katan salanın eşliğinde köyden ayrılıyorduk.

Nereden bilecektim ki bu anların babamın köyünü son görüşü olduğunu?

Yine gözyaşları şehit yakınlarının yanaklarından akıyordu. O gün daha yakından öğrendik; şehadeti ölen yaşasa da geride kalanlar onun acısını ta yüreklerinin derinliklerinde hissediyorlardı.

Nuray Hanım odadan dışarıya çıktı. Anlatılanlar hala canlılığını koruyan anılarını depreştirmiş ve yarasını kanatmıştı.

Hüseyin, bize bakarak kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

Kazan'a geldiğimizde ortalık mahşer günü gibiydi. Herkes sokak-taydı. Reisin çağrısını duyan meydanlara inmişti.

Bayraklar gecenin kıızıl süsüydü.

Ay yıldız gökten yere inmiş sanki şehitlerini özlercesine kıpkırmızı bayrakların üstüne birer gelin gibi kurulmuşlardı.

Türk bayrağı bağımsızlığın, cesaretin, yiğitliğin bir sembolü olarak yediden yetmişe, kadınıyla, erkeğiyle herkesin elinde dalgalanıyordu.

Kazan sokaktaydı

Kazan meydanlardaydı

En çok gençlerin heyecanları dikkatimi çekti. Sorumsuz denilen gençler şimdi büyük bir sorumlulukla meydanları tutmuş hainlere geçit vermeyeceklerini haykırıyorlardı.

Babam da heyecanlıydı.

O kalabalığı görünce ne yapacağını şaşırdı. O da en öne geçmek istiyordu. O sırada Vasıf Kocabaş ve Gültekin Oğuz abileri gördü. Onlarla iyi bir dosttu. Hemen yanlarına gitti.

“Ne yapacağız Vasıf abi? Niye duruyoruz? Haydi gidelim?”

Vasıf abi biraz daha sakindi. Babamın da biraz temkinli hareket etmesini istedi.

“Dur be oğlum bu ne heyecan? Gideceğiz tabi ki! Tai’den uçakların kalkmasını engelleyeceğiz! Akıncı üssü hainlerin karargahı olmuş!”

“Haydi o zaman ne bekliyoruz? Yürüyün gidelim!”

Sanki kan babamı çağırıyordu. O kadar kalabalığın içinde içi içine sığmıyordu. On sekizlik delikanlı gibi kanı deli deli akıyordu.

Kısa bir süre sonra Akıncı Üssü’ne doğru harekete geçildi.

Vakit geceye evriliyor ve meydan mahşeri kalabalığa şahitlik ediyordu. Tekbir sesleri, sala seslerine karışıyordu.

Bayraklar inmez vatan bölünmez!

Ya Allah Bismillah Allah’u Ekber nidaları büyük bir coşkuyla halkın yüreğinden yankılanıyordu. Nizamiyede endişeli bir bekleyiş hissediliyordu.

Halkın gücünün önünde durulamayacağını o gün anladım.

Halk küçük bir dev değil koca bir yürekmiş. Anladım.

Askerler nizamiyenin önüne dizilmiş, omuzlarında silahlar bize bakıyorlardı. Elllerinde silahlar olsa da bize ateş edecekmiş gibi görünmüyorlardı. Çünkü silahları halka doğrultmamışlardı.

Halkın büyük bir coşkuyla üsse girmeye çalışması sonucu birden elektrikler kesildi. Her taraf zifiri karanlığa döndü.

Halk telefonlarının fenerlerini açarak gecenin karanlığını gündüze çevirmesini bildi. Ellerde telefonlar fenerleriyle geceyi aydınlatıyorlardı. Sanki fener halayı geçit töreniydi.

Hainlerin karanlığı halkın aydınlığında yok oluyordu.

Sanki gece; “Hak geldi batıl yok oldu!” ayetini hatırlatıyordu.

Halk uçakları kaldırmamak için üssün önüne gelmişti. Ancak hainlerin planları daha farklıymış. Halkın üssün önünde canlarını siper edercesine durduğunu görünce sözde onları korkutmak için bir helikopter kaldırdılar. Şimdi helikopter tam üstümüzde uçuyordu. Gürültüsünü hissediyorduk. Uğultusu kulaklarımızda yankılanıyordu

Taciz uçuşlarıyla halkı sindirmek ve kaçırmak istiyorlardı. Ama bu halkın kurtuluşsavaşı şehitlerinin, gazilerinin torunları olduğunu unutmış gibi davranıyorlardı.

Gözlerinde ölümü öldürenleri korkutacak ne olabilirdi ki?

Sanki Hollywood filmlerinden fırlamış bir sahnedeaydık. Bizler Filistinli teröristler, onlar ise Amerikalı kahramanlardı.

Ama kimi kimden kurtaracaklardı?

Vatan hainleri halka karşıydı.

Biraz sonra siyah lüks bir araç üsse girmeye çalışıyordu. Ama halk ona izin vermiyordu.

İşte o andan sonra meydanın çehresi değişti. Omuzlarında silahlar olan askerler gitti. Onların yerine yüzleri maskeli askerler geldi.

Bunlar silahlarını halka doğrultmuşlardı.

Maskeleri yüzlerini kapatsa da utanmazlıklarını asla kapatamıyordu.

Asker ve halkına doğrultmuş silahlar!

Babam ortalığın karışacağını sezmişti. Beni üç köylümüzün yanına bırakarak kendisi doğruca vasıf Amcanın yanına doğru ilerledi.

Biraz sonra onu gözden kaybettim.

O sırada annem ikinci defa aradı. Nerede olduğumuzu soruyordu. Babamın önlere doğru gittiğini söyledim. Ortalığın mahşeri kalabalığını anlattım. Annem dua etti, dikkat etmemi söyledi...

Hüseyin geriden gelişmeleri seyretmeye çalışıyordu.

Ali Anar o sırada Vasıf Kocabaş'ın ve arkadaşlarının yanındaydı.

Heyecanı doruk yapmıştı.

“Bu gece burada bir şeyler olacak biliyorum, bir şeyler olacak!

Vasıf abi burada ölürssek şehit miyiz?” diyerek şehadete olan özlemini dile getiriyordu.

Konuştüğüm şehit yakınlarından sürekli olarak şehadetle ilgili bir istek ve duygu olduğunu görmüştüm. Şehadet bir genç kızın boyundaki kolye gibi inanan insanlar için süstü.

Ve onu yaşamak büyük bir onurdu.

Halkın coşkusuna eşlik eden sala sesleri, inanan halkın yüreğinde sevince, heyecana, coşkuya vesile olurken hainlerin yüreğini daraltıyordu.

Ali Anar'ın dehşetle açılan gözleri askerlerin kurşunladığı minareye çevrilmişti.

Minareyi ezan ve sala okunduğu için kurşunlayan askerler!

Dışarıda değilmiş meğer içerideymiş hainler!

Halk galeyana gelmişti. Askerlerin üzerine doğru yürüyorlardı. Üsse girerek kalkan uçakları durduracaklardı.

Ali Anar da en öndeydi.

Askerlerle karşı karşıyaydı.

Askerlere vatan evladı oldukları hatırlatılıyordu. Bu vatanın evladının halkına silah doğrultamayacağını söylüyorlardı.

Ama karşılarında gözleri kör, kulakları sağır kalpleri hissiz beton yığınları duruyordu.

Anlamıyorlardı, duymak istemiyorlardı.

Allah'ın kulu olmasını bilmeyenler, emir kulu olarak vatana ihanet ediyorlardı.

Şimdi askerlerle tam karşı karşıyaydılar. Birbirinin nefeslerini bile hissedecek kadar yakındılar. Ölmek vardı ama geri dönmek yoktu.

Sözleri şaka değil hakikatin ta kendisiydi.

Bunu Çanakkale'de, Seddül Bahir'de, Gelibolu'da, Kut'ül Amare'de, Dumlupınar'da ve daha nice vatan toprağında canlarını çenmeden adayan yiğitler açıkça göstermişti.

Bu gece burada olanlarda onların torunlarıydı.

Askerler ilk önce taciz atışı yaptı. Onların korkup dağılacağını sanıyorlardı. Koyun sürüleri gibi darmadağın olacaklarını beklemişlerdi. Ama olmadı. Halk hala dimdik oldukları yerdeydi ve kendileriyle karşı karşıyaydı.

Halkın durmadığını görünce komutan maskeli askerlere emir verdi.

Halk ilk önce bu emrin gerçekleşmeyeceğini, vatan evladı bildikleri askerlerin kendi halkına silah sıkmayacaklarını sanıyorlardı.

Ama yanıldıklarını kısa sürede anlamışlardı.

Karşılarında duran anlaşılan vatan evladı değil, içeriye sızmış vatan hainleriydi. Gözleri kararmıştı. Tam karşılarında duran halka hedef gözetmeksizin ateşe başlamışlardı.

Ali Anar şimdi en önde

Bakıyordu yiğit gözlerle

Hiç korku yoktu yüreğinde

Koşuyordu şehadetine

“Biz buraya şehit olmaya gelmedik mi ağa? Vatana şimdi korumayacaksak ne zaman koruyacağız?”

Vasıf Kocabaşı’a söylediği sözler aslında Ali Anar’ın ne kadar büyük bir vatan sevdalısı olduğunu gösteriyordu.

Ve dış güçleri oyunağı, kuklacının kuklası hainler gözlerini kırpmadan ateşe devam ettiler.

Hedef gözetilmiyordu.

Kurşunlar plastik değildi.

Hiç beklemiyorlardı. Böylesine bir alçaklığın sözde peygamber ocağı olarak bilinen bir kurumdan geleceğine hiç ihtimal vermiyorlardı.

Silahlar patlıyordu.

Canlar yere düşüyordu.

Ortalık birden mahşer alanına dönmüştü. Gecenin sessizliğinde patlayan silahlar birer yarasa gibi, inanmış topluluğun üzerine üşüşüyordu.

Ruhları karanlıktı.

Vatan sevdasıyla gelen yiğitler, vatan toprağına yapışıyorlardı. Sağa sola kaçısanlar, yere yatanlar... Meydan kıyameti çağırıyordu. Hainler hedef gözetmedikleri için kurşunları gelişigüzel halka isabet ediyordu ve bir bir yere düşüyordu masum canlar.

Onlar bu vatanın ebabil kuşlarıydı.

Nereden geldiğı bilinmeyen canlarıydı.

Gece tam bir savaş alanına dönmüştü ülkenin dört bir yanı... Helikopterler, uçaklar, bombalar, sıkılan kurşunlar, maskeli haydutlar ve ihanet...

Hüseyin bu hengamede ne yapacağını bilmiyordu.

Yüreğı daralıyor, nutku tutuluyordu.

Neredeyse kalbi duracaktı. Telefonun tuşlarına bastı. Babasını arıyordu. Telefon uzun uzun çalıyor ama karşıdan ses gelmiyordu.

“Aç, aç ne olursun baba aç şunu!”

Saniyeler seneler gibiydi. Geçmek bilmeyen dakikalar asırlara dönüyordu.

“Allah kahretsin!”

Neredeyse telefonu fırlatacaktı.

Öfkeliydi Hüseyin!

Yaralı bir aslandı Hüseyin!

Ne yapacağını bilmiyordu. Heyecanla sağa sola bakıyor, babasını görme umuduyla kalabalığı gözlüyordu. O sırada yanında geçen bir delikanlının kolundan tuttu.

“Neler oldu, bu telaş, kargaşa nedir?”

Genç nefes nefeseydi. Üstü başı toz toprak olmuştu. Yaralı olup olmadığını tam kestiremiyordu ama heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Yüzünden akan terler, fal taşı gibi açılmış gözler yaşadığı facianın işaretiydi.

“Askerler, askerler insanları taradı... Hedef gözetmeksizin halkın üzerine ateş açtılar. Yaralananlar, ölenler var. Ortalık savaş alanına döndü...”

Delikanlının sözleri Hüseyin’in yüreğinde fırtınalar estiriyordu. Sarsılıyordu. Gözleri karanlığa odaklandı. Babasını görmeye çalışıyordu. İrade dışı haykırdı.

“Babaaaaa!”

Sesi gökyüzünde yankılanıyor ama cevap gelmiyordu. Bütün bedeninin ateşte yandığını hissetti. Babasının vurulmuş olma düşüncesi onu kahrediyordu.

Babasızlık direği yıkılmış bir bina gibiydi.

Kendisini şimdiden yalnız hissediyordu. Gecenin karanlığında, koşuşan o kadar insanın içinde yalnızdı, tek başınaydı.

Ağlıyordu.

O heyecan ve endişeyle askerlerin olduğu tarafa doğru gitmek hissiyle ileriye doğru yürümeye başladı. Ama birden olduğu yerde durdu.

İleriye gidemiyordu.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kolunda mengene gibi bir elin sert tutuşunu hissetti. Yürüyemiyordu. Mengene onun yürüyüşüne engel oluyordu.

Hüseyin başını çevirdiğinde köylüsü Mahmut Amcasını gördü. Kendisinin ileriye gitmesine izin vermiyordu.

Ancak zaman durulacak, korkulacak ve çekingelik gösterilecek bir zaman değildi.

İnsanın canından bir parça gidince canı yanıyordu.

“Bırak beni Mahmut Amca, bırak beni! Babama ne oldu bilmiyorum!”

“Oğlum ilerisi tehlikeli, askerler acımasızca ateş ediyorlar!”

“Olsun, bırak beni, babam yoksa ben ne yapayım?” dedikten sonra büyük bir hırsla kolunu çekerek ondan kurtulup ileriye doğru koşar adımlarla ilerledi.

Her taraf tarumar olmuştu.

Yaralananlar, can çekişenler, feryat edenler... Hüseyin onların arasında dolaşırken yerde yatan bir ceset dikkatini çekti. Ona baktı.

Cansız bir şekilde yerde yatan şehit Hasan Yılmaz'dı. Kafasını parçalanmış olarak gördü. Bütün vücudu buza kesti. Onu öyle görünce hainlere bütün gücüyle lanetler okudu.

İçti titriyordu.

Oradan ayrılırken bu sefer karşısına karnından vurulmuş bir genci gördü.

Kıvranıyordu.

O güne kadar filmlerde izlediği savaş sahnesinin içinde kanlı, canlı bir şekilde yaşıyordu.

Ama yaşananlar bir film değildi.

Hüseyin nefes nefeseydi. Babasını hala görememişti. Bazı kişiler onun üsse alındığını söylemişti.

Korkmadan maskeli bir askerin yanına kadar ilerledi. Ona dik dik bakarak;

“Takım elbiseli birini aldınız mı? Söyleyin!”

Karşısında duranlar betonlar gibi hissizdi. Silahı ona doğrultarak bağurdılar:

“Çekil git buradan! Kimseyi içeriye almadık!”

Başını ellerinin arasına alarak ne yapacağını düşündü. Delireceğini hissediyordu.

Babası yoktu.

Bu sırada halk yerde yatan yaralılarını almaya çalışıyordu. Ancak hainler buna da izin vermiyorlardı.

Düşmanlığın her rengini gösteriyorlardı hainler.

“Yaklaşmayın! Bırakın oldukları yerde kalsınlar!”

Bu arada taciz atışları da yapıyorlardı. Ancak halkın da gözünü kan bürümüştü. Kimsenin söylediği söze, uyarıya dikkat edecek halde değildiler.

Alçakların yaptıklarını yanlarına bırakmamaya ant içmişlerdi.

Bazıları yaralıların başında durmuş, bağrını açarak askerlere haykırıyorlardı.

“Vurun lan vurun! Vurmazsanız alçaksınız! Zaten yapacağını yaptınız! Kendi halkınıza sıkarak ne kadar alçak olduğunuzu gösterdiniz. Bunu sizin yanınıza bırakacağımızı mı sandınız?” dedikten sonra ne silahlara ne askerlere ne de ölüme aldırış etmeden yaralıları alıyorlardı.

Ölümünden korkmayı korkutacak başka ne olabilirdi ki?

Hüseyin kan çanağına dönmüş gözleriyle babasını aramaya devam ediyordu. Kopmuş bacaklar, parçalanmış kafalar, yerde yatan yaralılar ve ölüler...

Hüseyin yüreğinden bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. O sırada gözü hasta nakil aracına takıldı. Oraya doğru ilerledi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Aracın yanına geldiğinde babasının vurulmuş, yaralı bir şekilde yerde yattığını gördü.

“Babam!” diyerek yanına atılarak boynuna sarıldı. Hüseyin ve köylüsü Mahmut Amcası Ali Anar’ı kucaklarına alarak araca taşıdılar.

Ambulansın kapısını açtıklarında sedyede yatan birini gördüler. Bacağından vurulmuş ve inliyordu. Bunun üzerine Ali Anar’ı yere yatırdılar.

Ali Anar son nefesini vermek üzereydi.

Özlediği şehadete kavuşmak üzereydi.

Hüseyin, şoför mahalline oturdu. Camdan sürekli babasına bakıyordu. Gözyaşları içinde haykırıyordu.

“Baba, baba ne olur ölme!”

Ambulans acı acı çaldığı sirenlerle duyanların yüreğini yakıyordu.

Ambulans Etimed hastanesine vardığında Ali Anar hala hayata tutunmuş gözleriyle Hüseyin’e bakıyordu.

Gülümsüyordu.

Ameliyata alındığında, şok geçirmekte olan Hüseyin’e bir sakinleştirici iğne yaptılar. Hüseyin biraz kendisine gelmişti. Dingindi.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra dayısı onu olay yerinden uzaklaştırdı. Bir ağacın altında oturdular.

Hayat bir ağacın altında gölgelenecek kadar bir zaman değil miydi?

Ne kadar yaşadığımızdan ziyade nasıl yaşadığımız ve nasıl öldüğümüz daha anlamlıydı.

Onurlu bir yaşam şehadetle süsleniyordu.

Kalabalık dışarıda bekliyordu. O sırada gözüne Mahmut Amcanın oğlu takıldı. Öfkeliydi. Burnundan soluyordu. Öfkeli boğalar gibi etrafta dolanıyordu. Karşısında duran çöp kovaasına sert bir tekme attı.

“Allah sizi kahretsin alçaklar!” diyerek haykırarak kan emici vampirler gibi geceyi kana bulayan Fetöye ve yandaşlarına lanetler okuyordu.

Şehadet bir mektepti yüreği iman ve vatan sevdasıyla dolu yiğitlere.

Şehitlerin kanı ise bir toprağı vatana çeviren can suyuydu.

Toprak şehitlerin kanıyla vatan oluyordu.

O geceyi Ali Anar Etimed hastanesinde geçirir.

Olaydan haberleri olmayan Nuray Hanım, merak ve endişeyle oğlu Hüseyin’i arıyor. Babasını soruyor.

“Oğlum, babam ne durumda? Ne oldu?”

Hüseyin dudakları titreyerek;

“Babam ayağından vuruldu. Şimdi ameliyatta!” deyince Nuray Hanım gözyaşlarını tutamaz. Ağlamaklı gözlerle, biraz önce kendisini arayan kayınvalidesine bilgi vermek ister. O Kazan Hamdi Eriş devlet hastanesindedir.

“Anne, Ali ayağından vurulmuş, Kazan’daymış!” deyince annesi hıçkırıklara boğulur.

“Ah Ali’m öldü, Ali’m öldü!” diyerek feryat etmeye başlar. Bunun üzerine Nuray Hanım ses boğazında düğümlenmiş halde;

“Ne diyorsun anne bir de onu çıkarma! Dur hele! İnşallah bir şey olmaz!” diyerek telefonu kapatır.

Ama anne yüreği oğlunun vurulmuş olmasına dayanamaz. Hemen yatağından kalkar. Yalın ayak odasından çıkar. Etrafa bakınır. Doğruca acile iner. Acil ana baba günü gibidir. Her tarafta yaralıları ve yaralı yakınları vardır. Yaşlı gözleriyle sedyelere bakar.

Oğlu gözünde tütmektedir.

Bir anne için evladın ölüm haberinden daha büyük bir acı yoktur.

Yüreği, kışın soğukta kalmış bir kuşun kanatları gibi titriyordu. Kendisini düşünecek durumda değildi. Tek tek sedyeleri göz gezdirir. İlerideki sedyede yatan birinin gömleği dikkatini çeker. Ali'ye benzetir. Hemen onun yanına doğru gider.

“Ali'm!” deyip ona sarılmak ister.

Ama adamın yüzü dönünce o olmadığını anlar. Üzülür. Gözyaşları içinde acili dolaşmaya devam eder. O sırada bir polis teyzeyi görünce dayanamaz. Hemen yanına gider.

“Ne oldu teyzeciğim, kime bakıyorsun?”

“Ali'im, Ali'me bakıyorum, ayağından vurulmuş oğlum!”

“Teyzeciğim burada olsaydı bilirdim. Şimdilik sen yatağına çık. Buraya gelirse sana haber veririm.” Dedikten sonra onu saygıyla kucağına alıp doğruca yatağına götürür. Oradaki hemşireleri de uyarır:

“Sakin teyzeyi aşağıya bırakmayın!” dedikten sonra tekrar acile iner.

Teyze odasında yalnız başına kaldığında Ali Anar'ı düşünerek dualar eder.

“Allah’ım oğlumu koru! Allah’ım vatanımızı hainlere bırakma!”

O bu düşünceler içindeyken kızı gelir ve onu teselli eder.

“Anne merak etme abim sadece ayağından vurulmuş! Allah’ın izniyle bir şey olmayacak. İyi haberleri yakında gelir!”

Teyze, kızıyla birlikte o geceyi geçirir. Bir haber gelir. Ali’nin Etimed hastanesinde olduğunu öğrenirler.

“Kızım Hacer oraya gidelim! Ali’yi dünya gözüyle son bir defa göreyim!”

“Anne neden öyle diyorsun, inşallah abime bir şey olmaz!” dedikten sonra teyzenin çantasını hazırlarlar. Doktor onların gideceğini öğrenince teyzeyi kucağına alıp aşağıya, arabaya kadar götürür. Onu dikkatli, bir şekilde arabaya bindirir.

Etimed hastanesine vardıklarında sedyede kilolu bir yaralının inlediğini görürler. Onun acısına da oğlu adına yanar.

“Ah Rabbim şifa ver! Benim yavrumda böyle mi inliyor acaba?” diyerek oğlunun acısını hala yüreğinde taşır. Yakup peygamberin oğlu Yusuf’a duyduğu hasret teyzenin oğlu Ali için yüreğinde kaynamaktadır. Orada da durum farklı değildir. Her tarafta hasta, yaralı vardır. Sedyeler hasta doludur.

Sabaha doğruydu. Seher vakti inanan insanların gözyaşlarıyla süslediğı bir zaman dilimiydi.

Ve Ali özlediğı, arzuladığı şehadete ermiştir.

Eşi Nuray Hanım, şehadet haberini alınca kendinden geçer. Sevddiği, hayat arkadaşı, yoldaşı kendisini yalnız bırakmıştır.

Bundan sonra dünya hayatı Ali'sizdir.

Şehitlerin kanı bereketli vatanına ve ailesine...

Onlar kanlarıyla toprak vatanına imandan kalkan ören yiğitlerdi. Onların kanı vatanın koruyucusuydu.

Nuray Anar sakinleştikten sonra ölüm ve şehitlik üzerine neler hissettiğini yanındakilerle paylaşıyordu. Gözlerindeki yaşı sildi.

“Unutmuşuz hem ölümü hem de şehitliğin ne olduğunu! Vatanın altında yatan kefensizlerin ne anlama geldiğı o gece daha iyi anladım.

Şehitlerin kalkanıdır vatanın koruyucu kalkanı!

Şehitlerden, şehadet bilincinden yoksunlaşan bir ülkenin yok olması kaçınılmazdır.

Hainlerin korkulu rüyası, ölümü göze alam şehitlerdir.

İnsanlar hayallerini, ailelerini, sevdiklerini vatanları ve inançları uğruna feda edebiliyorsa onları korkutacak ne vardır?

Ölümü öldürenleri korkutacak bir güç yoktur!”

Nuray Hanım bunları söylerken duygularını gizleyecek halde değildi. Eşine olan özlemi gözlerinden okunabiliyordu. Hüseyin ise annesin kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak;

“Anne neden ağlıyorsun? Babam şehit oldu şehit!” diyerek hıçkırıklarla annesine sarılıyordu.

Ve bir müddet sonra cenaze nakil aracı Ahi Köyünün girişinde göründü. Heyecanla gittiği yoldan inancın dinginliğine ermiş bir ruhla dönüyordu.

Melekler kanatlarını çırpıp onu selamlıyordu. Esen rüzgar, ötüşen kuşlar onun şehadetini kutluyordu.

Köyden musalla taşının yanından ayrılmışlardı. Şimdi ise sonsuzluk metrosu tabutuyla kurulmuştu musalla taşına.

Ardından gözyaşı döken sevdiklerine gülümseyen gözleriyle bakıyordu.

“Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin!” ayeti yankılanıyordu musalla taşının semasında. Bir rekâtlık taht değildi şehitler için musalla taşı. Sonsuzluğun mutluluğuna giden bir yoldu.

Omuzlarla uğurlandı Ali Anar.

Geriye bıraktığı onurlu bir yaşam ve geleceğe yürüdüğü şehadetle süslenmiş bir ölüm onu Allah katının sevgililerinden kılıyordu.

Ahi Köyü Mezarlığı bir şehidi bağrında taşımanın onuruyla gelen geçenlere selam veriyordu.

Söyleşimiz bittiğinde şehidin evinde o ruhu hissediyorduk.

Anne, baba, eş ve oğul...

Gözlerde hüznle bize bakıyorlardı. Çayımızdan son yudumu aldıktan sonra Fatih kardeşimle şehit ailesinden müsaade aldık.

Bir şehit ailesiyle vakit geçirmenin ulvi duygusuyla oradan ayrıldık. Arkada el sallayan ve ölümsüzlüğü yakından tanıyan değerli insanlara veda ederek bahçeden usulca çıktık.

Köyü terk ederken musalla taşı da karşımızdaydı.

“Fatih hocam bir dakika şu musalla taşının resmini çekip hatıra olarak saklayayım.” dedim. Tebessüm ederek durdu.

Resmi çekerken gözlerimin önünden yaşananlar bir film şeridi gibi geçti. Heyecanlı bir topluluk ve gece ayrılan arabalar. Derken sabah gün doğarken gelen cenaze nakil aracı ve sonsuzluk yolcusu bir yiğit... Ali Anar musalla taşında oturmuş sanki bizi gülümseyerek yolcu ediyordu.

Ona gülümsedim.

“Ruhuna Fatiha!” dedim.

Fatih kardeşimle birlikte ruhuna Fatiha okuyarak köyü terk ediyorduk.

Elimde ajandamda aldığım notlar, dilimde dua... Şehit tahtında Rabbe gülümser ezgisini dinleyerek köyden ayrıldık.

“Fatih Hocam biliyor musun o gece okunan salalar şehitlerin salasıymış!”

Fatih kardeşim buruk bir tebessümle gözleri yolda olduğu halde duygularını dile getirdi;

“İnanmış insanlar zamanı değiştirdi. Ezanları susturan darbe dönemlerinden darbeleri susturan ezanlar dönemi geldi. Ruhları şad olsun yiğit insanlarımızın.” dedikten sonra teypten gelen sese kulak verdik:

Bir tebessüm yanağında

Güllerden demet kondurur

Yummuş gözlerini şehit

Gören sanar sanki uyur

Gören sanar sanki uyur

Baş ucunda yetimleri

Elleri elimde soğur

İnci inci gözyaşları

Ağlar durur ağlar durur

ŞEHADET SEVDASI

Bir genç damarlarında ki kan deli deli akmakta... Sıkça parmaklarında taşın suyunu çıkaracak bir deli yürek!

Ailesine düşkün, vatanını canından daha çok seven bir delikanlı!

Karşımda duruyor resmi.

Ömer Takdemir! Sadece yetişkinlerin değil gençlerin de bu vatan uğruna bir kınalı kuzu olarak adanabileceğini gösteren cesaret timsali bir genç!

Sarıkamış destanı 15 Temmuz Gecesi yeniden sahneleniyordu. 120 gençten birisiydi şimdi Ömer Takdemir! Anne babasını gözü yaşlı bir şekilde geride bırakıp vatanı uğruna canını feda etmişti.

“Allah şehadetini kabul eylesin kardeşim!”

Bu duygularla resmin bana çağrıştırdığı hayallere dalmıştım. Birden derinlerden bir ses duydum:

“Seyit Hocam gidiyor muyuz?”

Daldığım hayalden uyandım. Arkamı döndüğümde Fatih kardeşimi gördüm. Yine her zamanki gibi tebessüm ediyordu. Seviyordum gülüşünü kardeşimin.

“Efendim Fatih Hocam ne diyordun?”

“Bugün şehit Ömer Takdemir’in ailesini ziyarete gideceğiz.

Sözleştik. Evlerine davet ediyorlar. Ama seni oldukça dalgın gördüm.”

“Hocam siz ailesiyle görüşeceğinizi söyleyince Ömer’e yakından bakayım dedim. Gözlerinin içine içine baktım.

Yüzü gözlerimde bir nur gibi ışıldadı.

Gözleri ise aydınlık bir geleceği müjdeliyordu.

Onun gençliğini görünce birden dalışım hayallerimin asrısaaдете, oradan da Sarıkamış Destanını yazan 120 gence kayışındandı.

Nice gençler bu uğurda can verdi.

Gözlerini kırpmadan ölüme yürüdü.

Haydi gidelim yolda sana Ömer’in şehadetiyle gözlerimde nelerin canlandığını anlatayım.” dedikten sonra Mustafa Hakan Güvençer Fen Lisesinin bahçesine çıktık. Gökyüzü masmaviydi. Bahçe ise tertemiz ve bir gül bahçesi gibiydi.

Birlikte değerli dostun arabasına bindikten sonra, şehidin ailesini ziyarete giderken “Şehit Tahtında Rabbe Gülümser” ezgisini dinleyebilir miyiz? dedim.

“Şehitleri ziyarete giderken en anlamlı ezgilerden birisi olarak dinlemekten büyük bir mutluluk duyarım.” deyince telefonumdan ezgiyi açtım.

“Şehit tahtında Rabbe gülümser
Ah binler ce canım olsaydı der
Şehit tahtında Rabbe gülümser
Canım bedeli bir sofradan yer

Ümitsiz olmaz ümitsiz olmaz
Sevdasız olmaz sevdasız olmaz”

Ezgi arka fon olarak kulaklarımızdan yüreğimize bir yol bulurken
biz de okulda yarım kalan söyleşimize kaldığımız yerden devam
ettik.

“Fatih hocam şehitler ölümsüzdür. Ölümü öldüren, ölüme göz kır-
pan cengaverlerdir.

Ama asıl önemli olan nedir biliyor musun?”

Fatih kardeş gözlerini yoldan ayırmadan; “Bilmiyorum! Nedir?”
dedi.

Hafiften tebessüm ettim.

Hamza’yı, Musab’ı, Ulubatlı Hasan’ı, Sarıkamış’taki 120 genci,
Şahin Beyi, Sütçü İmamı hatırladım. Canlarını, sevdaları uğruna
seve seve veren yiğitler geçti bir film şeridi gibi gözlerimin önün-
den.

15 Temmuz’un bayraklaşan isimlerinden Ömer Halisdemir geldi
sonra gözlerimin önüne.

Şehadet aşktır hocam aşk!

Aşk ise asla zorla olmaz! İnsan sevgisini yüreğinde hissettiğine
aşık olur ve onun için canını seve seve verir.

İşte şehitler Allah ve vatan aşığı yiğitlerdir. Asıl önemli olan aşık olabilmektir!

Düşün o gencecik yiğitleri! Elleri kalem tutarken birden kendilerini soğğun en ayazında elleri silahlı buldular. Sonra da o körpe bedenlerini kefenleri niyetine bembeyaz karlara serdiler.

İşte buna vatan aşkı derler.

Bazıları deli gibi görürler ama aşkıta delilikten bir paye değil midir?”

Daha söyleşiyeye devam edecektik ki şehidin ailesinin bulunduğu sokağa girdik. Biraz ileride yolun kenarında bir beyefendi duruyordu. Fatih kardeşim arabayı onun yanına doğru sürdü

Arkadaş evin yanındaki araç park yerini gösteriyordu. Arabanın direksiyonunu oraya doğru çevirip arabayı park ettikten sonra şehidin babasının yanına doğru ilerlemiştik. Fatih Hocam;

“Selamun aleyküm Nihat Bey!” diyerek onun yanına yürüdük. Ben de onu takip ediyordum.

Sıcak bir karşılama olmuştu. Selamı aldıktan sonra bizi eve davet etti.

Yürekleri sevgi dolu, misafirperver insanlardı karşılaştığımız şehit aileleri. Şehadetin ab-ı hayat suyu damarlarına işlemiş gibi coşku dolu ama bir o kadar da buruk bir bakışla bizi ağırladılar.

Burukluk anne baba olmanın doğal sonucu olarak evlatlarını kaybetmekten kaynaklansa da coşku, ölümün onurlu bir eylemden sadır olmasındandı.

Her şehit bu toprakların can suyuydu.

Şehidin annesi kapıda bizi karşıladı.

Gözleri hüznüydü. Hala şehidin acısının yüreğinde bir yangın olarak harlandığının en açık göstergesiydi.

Her söyleşi acısını yeniden depreştiriyordu.

Evlat acısı canı ta dibinden yakıyordu.

Çünkü evlat candan bir parçaydı. Yokluğuyla canının bir parçasının koptuğunu hissediyordu insan. Ancak bunu anne baba olmaya-
nın anlaması mümkün değildi

“Buyurun odaya geçin hocam!”

Fatih kardeşimle birlikte odaya geçtik geçmesine ama daha oturmadan o ruhu hissettik. Aynı Ali Anar’ın ailesinde hissettiğimiz gibi bir duyuydu. Koltuğa oturduktan sonra şöyle kendimi bir dinledim.

Şehidin ruhu da sanki bize “Hoş geldiniz!” der gibiydi. Nihat Beyden izin aldıktan sonra şehidin duvarda asılı duran resmine yakından baktım.

Gözleri ıslık ıslık.

Hayat dolu bakışları vardı.

“Ne kadar genç! Bu yaşta hiç çekinmeden şehadete koştu öyle mi?”

Annesinin gözlerindeki hüznün bulutlarından gözyaşları inci taneleri gibi yanaklarından süzülüyordu.

Acıların en büyüğüdü.

Evladın, anne babasından önce ölümü...

Gözyaşlarını sildi.

Koltuğa oturdu. İlk önce Nihat Bey'e baktı. Sonra bize döndü. Sözleri yüreğinde deprem etkisi yapıyor gibiydi. Konuşmaya başlarken bile dudakları titriyordu. Yüreğindeki volkanın lavları bir magma gibi dudaklarından dökülüyordu.

“O hep şehitliği arzuluyordu. Bir anne olarak onun ölecek olmasından dolayı yaşadığım korkuyla; “Oğlum öyle deme, daha gençsin!

Allah, sana hayırlı ömürler versin. Annen baban olarak mürüvvetini görmek isteriz. Acına nasıl dayanırız oğlum?”

Sözlerim bittiğinde bana öylesine derin baktı ki anlatamam. Sonra durdu. Sözlerini çok net ve güçlü bir şekilde dillendirdi.

“Anne sen şehitliğin ne demek olduğunu biliyor musun?

Şehitlik bir sevdadır.

Aştır!

Yüce davaya adanmış canın ölümsüzlüğe yürümesidir.

Yani Allah sevgisine mazhar olmaktır.

Şimdi şehitlik benim ölmem mi yoksa ölümsüzlüğe ermem mi sen söyle anne sen söyle!”

Sözler...

Onun sözleri üzerine dilim lal, yüreğim lav oldu.

Sustum.

Aşkın önünde durulamayacağını sonları öğrenecektim...

Ablamızın sözü devam ederken izin aldım.

“Şey siz bu konuşmayı ne zaman yaptınız? Daha hainlerin darbe girişimi olmamıştı değil mi? Yanlış mı anladım acaba?”

Gözleri duvardaki resme kaydı. Dudakları titriyordu. Konuşurken acılar yüreğindeki evlat hasretini depreştiriyordu.

“Canım evladım!” dedikten sonra sözlerine devam etti. “Hayır yanlış anlamadınız. Tam da söylediğiniz gibi darbe girişiminden bir yıl önceydi. Askerlik şubesine gitmişti. Orada yaşadıklarını bana anlattığında bu diyalog geçti aramızda...”

“Neler olmuştu anlatabilir misiniz?”

“Askerlik şubesine gittiğinde muayene sırasında oradakilere tok bir sesle; “Beni Hakkari’ye komando olarak gönderin! Ben şehit olmak istiyorum. Vatanım uğrunda çarpışmak ve teröristlere hadlerini bildirmek istiyorum!”

Sözleri bittiğinde gözyaşlarını siliyordu.

Nihat Bey de o günü hatırlamış ve duygu yoğunluğu yaşamıştı.

Acıları gözlerinden hissediliyordu.

Şehidin annesi konuşacak durumda değildi. Müsaade isteyip mutfağa doğru geçti. O gidince ortamda bir an sessizlik oldu.

Şehidin ruhu sanki odada gülümseyerek bize bakıyordu. Ölümsüzlerdi ya kendilerinden bahsedilmesini hissedip onların yanına gelebilirlerdi. O duyguyu insanlara tekrar tekrar anlatmak isterlerdi.

Fatih kardeşim de başını yere eğmiş ortamın ruhaniliğinden etkilenmişti. Bu sefer ben duvardaki resme baktım.

Tebessüm ediyordu.

“Üzülme be anne, benim burada rahatım oradakinden çok daha iyi!” dercesine gülümseyerek, bakanlara karşılık veriyordu.

“Nihat Bey biraz Ömer’den bahseder misiniz?” dediğimde eliyle yanağını sildi. Derin bir nefes aldı.

“Ömer delikanlı bir çocuktü. Büyüklerine saygılı ve vatan aşkıyla doluydu. Teröristlerin askerlerimizi şehit ettiğı haberlerini duyduğu zaman bir yanardağ gibi patlardı.

Hep şehitliğı dillendirirdi...

“Yani duaları onu çağırdı öyle mi diyorsunuz?”

“Evet öyle de diyebiliriz. Her fırsatta bu düşüncesini dile getirir ve teröristlere lanetler okurdu. Askere de bunun için gitmek istiyordu.

Deli dolu bir bebeydi...”

Nihat Bey de bu sözden sonra durdu. Bir müddet sessiz kaldı. Yüreğinde kaynayan evlat hasretinin ateşiyle yanıyordu.

Ona biraz nefes aldirmek için ben de genç şehitlerin efendisi Musab bin Umeyr'den kısaca bahsettim. Sarıkamış'ta vatan için canlarını feda eden on beşliklerden bahsettim.

“Nihat Bey Rabbim mekanını cennet eylesin. Evlat acısı büyüktür ancak uğruna canını feda ettiği vatanın kurtuluşu ve onurlu bir ölüm daha büyüktür.

Uğruna ölümü göze alabileceğimiz bir vatanımız olmasaydı ne evladımız ne ailemiz ne özgürlüğümüz ne de inancımız kalırdı.

Bakın Suriye, Irak, Doğu Türkistan, Filistin bunlardan başlıcaları...

Hem oğlunuzun genç yaşta şehadete coşku dolu bir yürekle koşması bana Musab bin Umeyr'i ve on beş on altı yaşlarında ellerinde kalemi bırakarak cepheye koşan bebeleri hatırlattı.

Yaşıtlarının eğlence ve gününü gün etme, şöhret peşinde koştuğu bir zamanda o alemlere rahmet olarak gönderilen Hz Muhammed'in çağrısına kulak vermişti.

O Musab ki günümüz dünyasının en zengin diyebileceğimiz insanlarından birsinin oğluydu. Güzel giyinmesini severdi. Yediği önünde yemediği ardındaydı.

Yakışıklıydı aynı zamanda...

Gençlerin onun yerinde olmaya can attığı bir imkana ve aileye sahipti.

Ama o ne yaptı?

Bunların hepsini elinin tersiyle itti. Yeni bir hayatla karşılaşmış ve dünyaya bakışı baştan ayağa değişmişti.

“Hayat yemek ve içmekten daha yüce gayeler taşımaktadır!” dedi Ailesini karşısına alma pahasına putları, zalimleri ve kötü alışkanlıkları terk etti.

Ancak bu tercih ona çok pahalıya mal oluyordu. Ailesi özellikle de annesini karşısına almıştı. Ailesi ilk önce ona nasihat etti.

Nasihatle değişmeyeceğini anlayınca işkence ve çeşit çeşit eziyetlerde bulundular.

Bununla da değişmeyeceğini anlayınca onu miraslarından mahrum ettiler.

Mesele para, çıkar dünyalık imkanlar değildi.

Hiçbirisi Musab’ı yolundan döndüremedi biliyor musunuz? Onun da yüreğinde Ömer’in yüreğindeki gibi bir çağlayan kaynıyordu.

İnanç çağlayanı!

Nihayet Uhut savaşında şehit olarak gözlerini hayata kapattı.

Şehit olduğunda üzerini örtecek Mekke’nin en zengin ailelerinden bir çocuğu olan Musab kimsesiz ve fakir birisi gibiydi.

Peygamberimiz onun yanına geldi. Gözyaşlarını tutamıyordu.

Allah’ın peygamberi ağlıyordu.

“Şehadetin kutlu olsun Musab! Allah, seni rahmetiyle karşılayacaktır!” diyerek ona dua etti.

Evet Nihat Bey Musab gibi kurtuluş savaşında Birinci Dünya savaşı sırasında sınır cephesindeki askerlerde cephane kalmaz. Bunun üzerine 12 ile 17 yaş arasındaki bebeler bu zor görevi üstlenirler. Öğretmenleriyle birlikte yola çıkarlar. Dönüşte soğğun kollarında donarak canlarını verirler.

Ve onlar bu vatanın isimsiz kahramanlarıydı Nihat Bey!

İşte oğlunuz Ömer de onlar gibi bu vatanın kahramanları kervanına katılmıştır.

Rabbim Allah uğruna, vatanları uğruna canlarını feda eden şehitle-rimizi rahmetiyle yargılasın!”

Nihat Bey de Fatih kardeşim de amin diyerek duygularını paylaştıklarını belirttiler. Bu sırada şehidin annesi çayları getirip sehpayaya bırakmıştı.

Çaylarımızdan birer yudum aldık.

Nihat Bey de çayından bir yudum aldıktan sonra sanki şehidin nefesini hisseder gibi derinden konuşmaya başladı.

“Ömer gözü gönlü bol bir bebeydi. Aynı zamanda gözü karaydı. Korku nedir bilmezdi. Ama en çok sevdiğim özelliği ise ailesine düşkün oluşuydu. Benim sıkıntıda olduğumu gördüğü zamanlar gönlümü almaya çalışır.

“Baba sen hiç merak etme! Çalışıp sana çok para getireceğim. Bütün sıkıntılarını gidereceğim. İnan buna gücüm yeter baba!”

Nihat Bey durdu.

Hepimiz duygulanmıştık. Ömer’in duygu yoğunluğunu ve aile bağlılığını yüreğimizde hissettik.

Özlediğimiz gen bir neslin öncülerindendi...

Yaşamda karşılığı olan sözler yürekte karşılık buluyordu.

Nihat Bey yeniden derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti.

“Ömer, Keresteciler Sitesinde kauçuk fabrikasında çalışıyordu. Okumadı ama boş da durmadı. Hayatın yükünü küçük yaşlarından beri omuzlarında hissediyordu.

Her sabah erkenden işe gider akşam gelirdi.

Sorumluluk sahibi insanlar sevilir biliyor musunuz hocam?

Ömer sorumluluğunun farkında bir bebeydi. Bunun için de patronu onu çok seviyordu. Hatta diğer işçilerin servis ücretini verirken Ömer’in ücretini vermiyordu. Ömer’e; “Oğlum, ben, senin paralarını toplu vereceğim. Askere giderken senin için bulunmuş bir hazine olur.” diyordu.

Nihat Bey nefes almak için durduğunda;

“Nihat Bey, patronu, Ömer’in parasını getirdi mi?” diye merakımı gidermek istedim.

Eliyle yanağına süzülen yaşları sildi. Hatıralar bir kelebek gibi kanatlarını çırpıyordu gözlerinin önünde.

Hafiften tebessüm etti.

Sanki şehit oğlu gözlerinin önüne gelmiş gibiydi.

“Ömer’in patronu da çok değerli bir insandı. Ömer’i sevdiği gibi yanında çalışan işçilerinin hakkını da gözetirdi.

Bir gün yanımıza geldi.

Söze nereden başlayacağını bilmiyordu.

Titreyen dudaklarıyla konuşmaya başladı;

“Allah şahadetini kabul etsin bebenin. Ben, onun iyiliğine şahitlik ederim. Allah rahmet eylesin, mekanı cennet olsun!”

Sözleri bittikten sonra kalkarken bir zarfın içinde Ömer’in emanetini, servis ücretinin hepsini bize bıraktı.

Oğlum Ömer sözüne sadık biriydi. Bana çok para getirdi, çoook!”

Sustu...

Onun susması üzerine biz, şehidin annesine yöneldik. O da durgundu. Buruk bir kalble konuşulanları dinliyordu. Ona;

“Ablacığım, Ömer’in o gün neler yaptığını bizimle paylaşabilir misiniz?” diyerek şehidin son anlarını öğrenmek istedik.

Annesi, şehidin ruhundan ilham alarak konuşmaya başladı;

“Ömer o gün işten geldikten sonra banyosunu yaptı. Çiğir Köyünde arkadaşlarının düğünü varmış. Bebelerle birlikte düğüne gittiler. O gece çok neşeliydi.

Bir damat gibi hazırlanmıştı.

Meğerse sonsuz yolculuğa hazırlık yapıyormuş bebem!

Ancak...

Düğün dönüşü arkadaşlarıyla birlikte eve gelirken neşelerinden eser kalmamış.

Hainler ordusunun darbe girişimini öğrenmişler. Gençlerin kanı inançla coşuyor, ihanete isyanla tsunamiye dönüşüyor.

Eve geldiğinde gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyordu.

Biz merak ve heyecanla onu teskin etmeye çalışırken ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

O ise yaralı bir aslan gibi yerinde duramıyordu.

Bir o yana bir bu yana gidiyordu. Ellerini duvarlara vuruyordu. Kapının yanında biri seslense hemen çıkacakmış gibi duruyordu.

Bu sırada televizyonda darbecilerin köprüyü işgali, tankların caddelerde halkın üzerine gidişleri, askerlerin kendi halkına silah doğrultmaları görülüyordu.

Ama halk sessiz değildi.

Gençler tankların önüne yatıyordu.

Hainlerden tankları alıyorlardı.

Ömer bunları gördükçe daha da hırslanıyordu. Gözleri çıkmak çıkmaktı.

Karşısına kim çıksa devirecek gibiydi.

Cumhurbaşkanı televizyonda göründü. Bir kanala telefonla bağlanmış, halkını meydanlara davet ediyordu.

“Hainlerin darbe girişimine karşı halkımı meydanlara davet ediyorum!”

Söz bir emir gibiydi Ömer’e.

Ne olduğunu anlamadık. Yaralı aslan yavrusu heybetli bakışlarıyla;

“Anne baba ben gidiyorum! Reis meydanlara çağırıyor. Durmak yok! Hainlere geçit yok!”

Ben gecenin tehlikeli olacağını düşünüyordum.

Bunun için ilk önce onun gitmesine izin vermedim. Gidemeyeceğini söyledim. Ama o duracak halde değildi.

“Hainler darbeyle ülkemi işgal ederken ben evde mi oturacağım? Hayır bunu yapamam! Anne sana daha önce söylemişim. Şehitliğin ne kadar önemli olduğunu ve şehit olmak için Hakkari’yi istediğimi söylemişim. Şimdi hainler vatanımın bağrında. Nasıl sessiz kalırım?

Hakkınızı helal edin!”

Aslan gibi heybetliydi.

Hamza gibi yiğitti.

Kapıyı çektiği gibi dışarıya çıktı. Benim kalbimde onunla birlikte gitti. İçimden sessiz haykırımlar yükseliyordu.

Ama gitmişti.

Gitmesi gerekiyordu.

Onun gibiler dışarıda olmasaydı bugün böyle rahat oturabilir miydik?”

Evet Ayfer Ablam doğru diyorsunuz. Şehitler kanı vatan toprağının can suyudur.

Vatan şehitlerin can suyuyla filizleniyor ve canlılığını koruyor. Çıktıktan sonra ondan haber alabildiniz mi?”

Bu soruyu karşımızda oturan Nihat Bey cevaplandırdı.

“Evet çıktıktan kısa bir süre sonra belediyenin önünden beni aradı. Ortalığın mahşer alnına döndüğünü söyledi. Bütün Kazan sanki oraya toplanmış gibiymiş. Arkadaşı Mustafa da onunla birlikteymiş. Yaşanılan heyecan, coşku, cesaret ve direniş bir destana dönüşüyordu. Mustafa ile birlikte belediyenin önüne gittiklerinde Cumhurbaşkanı karşılamak için havaalanına gideceklerini söylemek için beni tekrar aradı.

“Baba Esenboğa Havaalanına reisi karşılamaya gidiyoruz.”

“Dikkatli olun oğlum!”

“Sağol baba dikkatli oluruz.”

Aradan bir müddet geçtikten sonra havaalanı yolunun kapatıldığını askerler tarafından geçit verilmediğini söylemek için tekrar aradı.

“Baba yollar kapalıymış. Havaalanı yerine şimdi Tai’ye gideceğiz.” Dedikten sonra telefonu kapattı.

Mustafa ile Ömer arkadaşlarıyla birlikte ne yapacaklarını konuşurlar. Ömer;

“Arkadaşlar haydi gidelim! Zaman durma zamanı değil.” Dediğinde arkadaşları ona şaka yapmak isterler.

“Ömer arabanın gazı yok nasıl gideceğiz?”

Ömer bu söz üzerine arkadaşlarına bakar. Ne demek istediklerini anlamaya çalışır. Ama yüreğindeki heyecan diline yansımıştır.

“Ayıp be! Bu gece bunlar sorun edilecek şeyler mi? Çekin arabayı petrole ben doldururum!”

Gözünü budaktan esirgemediği gibi parasını paylaşmaktan ve harcamaktan da çekinmiyordu. Onun bu delikanlı tutumu karşısında arkadaşları hemen ciddileşirler.

Ömer bizimki latifeydi be oğlum! Bu gece bunların hesabının yapılacağı bir zaman değil. Doğru diyorsun. Haydi atlayın gidiyoruz.”

Mustafa ve diğer arkadaşlarıyla salaların eşliğinde gecenin karanlığını inançlarıyla aydınlatarak Tai'ye doğru yol alırlar.

Gece meleklerin kanat çırpışlarına şahitlik ediyordu.

Halk ebabil kuşları gibi, Fetö'nün filler gibi tanklar ordusuna karşı kanatlarını, bedenlerini, canlarını, ruhlarını perde kılıyorlardı.

Vatan sahipsiz değildi.

Uğruna canlarını verecek gençler yetişmişti.

Şehitlerin kanlarıyla yoğrulmuş bir vatanın evlatları hainlere karşı sessiz kalamazlardı. Koyun gibi boğazlanmayı bekleyemezlerdi.

Yürüdüler korkmadan

Dikildiler karşılarına

Haykırdılar; tekbir! Allah'ı Ekber

Tekbirler inletiyordu gökleri, salalar eşlik ediyordu melekler ordusu gibi yükselen tekbirlere.

“Haydi Mustafa yürü!”

Ömer arkadaşlarıyla birlikte ilerliyordu. Kalabalığı yara yara geçiyorlardı.

Şimdi askerlerin tam önündeydiler.

İlk grup asker sadece halkı durdurmaya çalışıyordu. Silahları ise omuzlarındaydı.

Onların gözlerinde korku, endişe ve ne yapacaklarını bilmemenin şaşkınlığı okunuyordu.

“Durun!”

Yaptıkları sadece durdurmaya çalışmaktı. Ama tsunamiye dönüşmüş bir selin önünde duracak bir güç yoktu.

Halk ilerliyordu.

O sırada bir komutan halkı sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama silahları halka doğrultturmuyordu.

Sadece gerginlik ve itip kakışmalar yaşanıyor.

İşte ne olduysa o zaman oldu.

Bir motosikletli üsse girdikten sonra askerler ve komutan değişti.

Şimdi karşılarında maskeli askerler yani haydutlar vardı.

Ve maskeli askerlerin önünde kara ruhlu, yarasa kılıklı bir komutan vardı. Bu diğeri gibi değildi. Ağzından salyalar akıtıyordu.

Birden ışıklar kesildi.

Bir helikopter yükseldi.

Şimdi taciz uçuşu yapıyordu kulakları sağır edecek kadar alçak bir uçuşla.

Alçakların uçuşu da alçak oluyordu!

Ömer de, Mustafa da diğer yiğitlerde telefonlarının fenerlerini açtılar. Sanki Tai üssünün önünde binlerce ateş böceği uçuyordu.

Yüreklerinde yanan iman ateşi fener olmuş aydınlatıyordu alanı.

Halkın haykırışları karşılık vermişti.

Ki halkın gücünün önünde duracak bir güç yoktur. Yeter ki uyuyan dev uyanсын, kendi gücünün farkına varsın!

Yarasa ruhlu komutan ilk emri verir. Uyarı ateşi yapılır.

Halkın korkacağını, kaçacak delik arayacaklarını sanıyordu.

Onların abilerinden birisi de öyle dememiş miydi?

“Bu halk silahı gördü mü kaçacak delik arar!”

Korkak kendisini tarif etmişti.

Halk o gece gaziler, şehitler verdi ama vatanlarını alçakların ihane-tine terk etmedi. Çekinmediler.

Ölüme göğüs gerdiler.

Yani korkmadılar.

Yeni gelen maskeli komutanın yüzü gece gibi kara, sözleri ise ateş-ti.

Duyarlılıktan, insanlıktan, vatanseverlikten nasibini almamış zavallıydı. Karşısındaki insanların kim olduğunu bilmediği açıklı.

Korkutmak değildi amacı.

Bitirmektir sözde başlamış savaşı.

Ömer ve Mustafa en önde askerlerle karşı karşıyaydılar. Maskeli askerlerin dipçiklerle kendilerini uzaklaştırmak istemelerine karşılık veriyorlardı.

Şiddetli bir arbede yaşıyordu.

Abilerinden, hocalarından aldığı emir kesindi. Hak durdurulacaktı.

Bedeli ne olursa olsun ödetilecekti.

Bu gece sözde Sulh Konseyi'nin zaferi olacaktı.

Sulh Konseyi deyince aklıma ilk gelen ayet onların kimliklerini ele veriyordu. Münafıkları tarif eden Rabbim ne güzel belirtmiş:

“Onlara yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın denildiği zaman; “Biz ancak ıslah etmek istiyoruz.” Derler.” Bakara/11

Sulh için savaş

Sulh için bozgunculuk

Sulh için cinayet

Sulh için işgal ve darbe!

Yüreklerindeki ihanetin, gözlerinde cinayetlerin dolaştığı çakallar sürüsünün komutanı elini kaldırdı. Kendisi gibi uşak askerlerine komut vermeye hazırlandı.

“Askerler dikkat! Nişan al!”

Gök karanlığa bürünüyordu. Ay bulutların ardına çekiliyor, yıldızlar gözlerini kapatıyordu. Şekillerini verdikleri bayrağı kanlarıyla renklendiren şehitlerin torunları yeni bir tarih yazıyordu.

Şehadet bir çağrıydı çağlar boyunca.

İmam Hüseyin'in emanetiydi.

Özgürlüğe susamış sevdalılara.

Askerler sanki, Allah'ın değil de komutanların kuluydular.

Ve emir gelmişti sırtlan komutandan. Karşısındaki insanların canlı birer hedef olduğunu, savunmasız olduğunu düşünmeden emir verildi.

“Ateeeee!”

Ömer, Mustafa, Ali, Hasan, Samet ve diğerleri tam karşılarındaydı. Bir dağ gibi siper etmişlerdi canlarını.

Vatan sağ olsun!

Onların kanları vatanın can suyuna dönüşerek şehadetleriyle vatan sağ oldu.

Hedef gözetmeksizin ateş başlamıştı.

Ortalık birden mahşer gününe döndü. İşgalci güçler, düşman kuvvetler gibi halka acımasızca ateş ediyorlardı.

İnsanlar sağa sola kaçıyordu.

Mustafa alanın sağ tarafına doğru koşarken Ömer ortada duruyordu.

Bedeni, hırçın dalgalara karşı duran heybetli dalgakıran gibi, hainlerin saldırısına karşı darbe kırıandı.

Dimdik duruyordu.

Bu sırada Mustafa koşarken yere yıkıldı. Onun ardından gelenlerden birkaç kişi de onun üstüne düştü. Mustafa şimdi altta kalmıştı.

Meydan ana baba günüydü.

Savaş alanıydı.

Gök kararmış sanki gözlerini kapatmıştı. Bu vahşeti görmek istemiyordu. Bir müddet bu vahşet devam etti.

Canlar düşmüştü bu toprağa

Veda etmişlerdi hayata.

Mustafa üzerine düşen insanların yavaş yavaş kalkmasından sonra o da doğruldu. Etrafa baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Böyle şeyleri sadece savaş filmlerinde görmüştü. Kollarından, bacaklarından vurulanlar, yerde yatan inleyenler, kafasından, sırtından, bağrından vurulanlar...

Ama şu an yaşadığı hakikatin ta kendisiydi.

Etrafa korku dolu gözlerle bakarken Ömer'i gördü. Ömer yerde yatan yaralıların arasından sallanarak geliyordu.

Onu görünce endişelenir.

Ömer hiç de iyi görünmüyordu.

Mustafa'nın yanına tam yaklaştığı sırada dudaklarından dökülen sözler onu dehşete düşürdü.

“Ben vuruldum!”

Sözü bitmişti ki yere yığıldı. Hemen yanına giderek ona yardım etmeye çalıştı.

Durumunun iyi olmadığı her halinden belliydi. Yarasından akan kan duracak cinsten değildi. Gözlerinin feri yavaş yavaş çekiliyordu.

Ama o an yaşanılan acı tarif edilecek gibi değildi

Çünkü arkadaşına yardım etmeye alışan Mustafa birden alçakların sesi ve tehdidiyle karşılaştı. Ama sadece kendisi değildi. Tüm yaralılarla ilgilenenlere yapılıyordu bu tehdit.

“ekilin! Bırakın onları! Yoksa siz de aynı akıbete uğrarsınız!”

Yaralıları almaya çalışan halk şaşkıındı. Zalimliğin bu kadarını beklemiyorlardı. Mustafa da diğer Kazanlılar gibi  mer'e yardım etmeye çalışıyordu.

Ama silahların gölgesinde bu çok zordu.

Ve askerler yaralıları göz göre göre  l me terk etmemizi istiyorlardı.

Bunların bu vatanın evladı olmadıkları her hallerinden belliydi. Çünkü bu vatanın evlatları düşmanlarına bile yaralıyken yardım eden asil insanlardı.

Bu soysuzlar ise kendi halkının bile yaralılarına sahip çıkılmasına izin vermiyordu.

Mustafa, Ömer’e bakar. Yarası sırtındandır. Gözleri kapanmak üzereydi.

Şehadeti arzulayan genç hedefine ulaşıyordu.

Bu yaşananları düşünürken birden aklıma Uhut günü geldi. Musab’ın yerde yatışı. O gencecik, tertemiz yüzünün sevgilisine kavuşma anındaki tatlı tebessümü...

Şehitlerin salası erkenden verilmişti.

Ömer yerde; “ Ben şehit olacağım sözünü yerine getirmenin mutluluğuyla yatıyordu. Kulaklarımda bir ayet çınlamaya başlamıştı.

“Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.” Ahzab/23

Şehitler sözlerini yerine getiren erler olarak tarihte yerlerini alırken gaziler ve meydanı dolduran yiğitler de bu söze sadık olduklarını gösteriyorlardı.

Şehadet bir sevdaydı.

İstemeyene nasip olmazdı

Mustafa o gece ilerleyen saatlerde arkadaşını aldı. Çünkü sadıklar-
dandı. Yiğit bir delikanlıydı. Nakil aracıyla giderken abisine yaşa-
nan olayları haber verir. O da Hasan Çelik’e haber verir.

Ve nihayet sabaha doğru şehidin babası ve annesi haberdar ediliyor.

Aydınlığın en yakın olduğu an karanlığın en yoğunlaştığı zamandı.
Şehitler karanlığı aydınlığa çeviren parıldayan yıldızlardı.

Şehidin babası Nihat Bey’e telefon geldiğinde yüreğinde volkan-
ların patladığını hissetti. Daha şehit olduğunu söylememişlerdir.
Buna rağmen acı büyüktür.

Ana yüreği ise dayanamadı. Olduğu yere düştü.

Gece karanlıktı hainlerin darbesi vardı.

Sabah aydınlıktı şehitlerin kanı vardı.

Nihat Bey ilk önce Yeni Mahallede’ki hastaneye gider. Oğlunu gör-
me arzusuyla yanmaktadır. Doktoru gördüğünde heyecanla;

“Doktor Bey gelenlerin içinde Ömer Takdemir isimli bir genç var
mıydı?” der.

Dudakları titremektedir. Ondan alacağı haber hüznü dolu kalbine
bahar rüzgarı olacaktır. Doktor, Nihat Bey’e üzgün gözlerle bakar.

“Hayır beyefendi! Yirmi yaralı geldi ama içlerindedediğin kişi
yoktu.”

Ne yapacağını bilmiyordu. Gözleri yaşlıydı. Çaresiz bir şekilde
gözlerini gökyüzüne çevirdi.

“Rabbim!” dedi ve sustu.

O sıra telefonunun çaldığını fark etti. Ekranda kayınbiraderinin ismi yazıyordu.

“Buyur kayınço bir haber var mı?”

“Evet Ömer Kazandaymış!”

Nihat Beyin eli ayağına dolaşır. Heyecan ve endişe dolu bir yürekle Kazan Hamdi Eriş Devlet Hastanesine gider. Ömer’i acilde aramaktadır.

Acil servis, sahraya kurulmuş, savaş gazilerinin tedavi gördüğü bir çadır gibidir. İnleyenler, feryat edenler, yakınlarının gelmesiyle teselli bulanlar...

Sedyeler ise yaralı doludur.

Nihat Bey acilin içini üç defa tavaf eder. Ama oğlu Ömer’i göremez. Artık umudunu kesmiştir. O sırada kayınbiraderini görür. Ömer’i sorar.

“Ömer, Ömer’im nerede?”

Acildeki acılar ortaktır. Hepsi sevdiğinin, yakınının acısına yanmaktadır. Kayınbiraderi, Ömer’in acil durum odasında olduğunu söyler.

Bir koşuda oraya giderler.

Başhekim, Ömer’in yanındadır. Gözlerinde umutsuzluk rüzgarları esmektedir.

“Ne oldu doktor bey söyleyin!”

“Bir saattir uğraşıyoruz. Maalesef yiğidimizi kurtaramadık. Başımız sağ olsun!”

“Hayııııı!”

Annenin sesi acilde yavrusunu kaybeden bir kartalın çığlıkları gibi yükselmektedir. Nihat Bey eşini omzuna yaslar. Onu teskin eder.

Ve Ömer o gece morgda misafir kalır.

O ölümsüzler kervanına katılmış, berzah aleminin sırlı dünyasında, peygamberin müjdesiyle sonsuzluğun cennetine yol almaktadır.

Acıları son bulmuştur.

Dünya zindanından beratını almıştır.

Hayat faniydi. Yani geçici ve ölümlüydü. Dünyada ölmeyen insan yoktu ve bundan sonra da olmayacaktı.

Ancak önemli olan nasıl ve niçin öldüğündü.

Ardından binlerce insanın gözyaşı döktüğü, helallik verdiği onurlu bir yaşam kadar değerli bir miras yoktur.

İyiliğine insanların şahitlik ettiği bir hayatın nihayeti Rahman’ın rızası ve sonsuz mutluluk yurdu cennetti.

Ömer mutluydu.

Onu görenler gülümsediğini ve yeni bir hayata neşeyle gözlerini açtığını fark edebilirlerdi.

Çünkü şehadet bir sevdaydı Ömer'in gencecik yüreğinde.

O sevdasına kavuşmuştu.

Herkes onun için ağlarken o yeni hayatın mustusuyla sevinci yaşıyordu.

Ertesi gün ikinci vakti Hamdi Eriş Devlet Hastanesi'nin önü ana baba günüydü.

Morgdan alınarak cenaze arabasına konulan Ömer köyüne doğru yol alıyordu. Kuşlar, kelebekler, bulutlar, ağaçlar şehidi selamlıyordu.

Mezarlığa gelinmişti.

Mezarlık iki okyanusu birbirinden ayıran bir kara parçası gibiydi. İki dünyaya da tanıklık edebiliyordu. İnanmayanlar yeni dünyayla karşılaşmanın dehşetiyle eyvah derken, inananlar ve şehitler kendilerini karşılayan meleklerin gülümseyen yüzleri ve kanatlarının serinliğiyle “Merhaba, hoş geldiniz güzel insanlar!” diye karşılanıyordu.

Ömer'in bedeni tabutun içinde sevdiklerinin omzunda giderken, ruhu meleklerle birlikte cenazesine şahitlik ediyordu.

Yakup Hasan Köyü Mezarlığı şehidini ağırlamanın mutluluğunu yaşıyordu.

Ve Ömer de şehitlik sevdasına kavuşmanın sevinciyle, sevdiklerine bakıyordu.

Bir serçe ötüyordu. Ömer'in adına sevdiklerini selamlıyordu.

Ruhun şad olsun sevdasına kavuşan yiğidim!

YETİMİN ŞEHADETİ

Kahramankazan’da yaptığım en değerli işlerden birisi; şehitlerin hikayelerini geleceğe taşıyacak bir köprüye vesile olmaktı.

Şehitlerin hikâyeleri, Kent Konseyi’nin aldığı bir kararla hayata geçiyordu.

Başkan Osman ve değerli dost fatih Erdoğan bu projeyi söylediklerinde epey heyecanlanmıştım. O güne kadar yazdığım yetmiş kitaba denk gelecek bir çalışmaydı benim için. Çünkü ülkenin kaderini belirleyen bir gecenin tanıklarını ve bu tanıklığı kanlarıyla kayıt altına alan insanların ailelerini tanıyacak ve hayatlarına bir ışık tutacaktım.

Yani şehitliğin sadece tarihin derinliklerinde kalan bir erdem olmadığını zamanımıza ve tarihimize haykıracaktık.

Gençlerin geceye öncü oluşu ise dikkate değer bir olaydı.

Bu çalışma benim için manevi çalışmalarımın birisi olacaktı.

Hasan Yılmaz, Ali Anar, Ömer Takdemir’i, yazdıktan sonra daimarlarımda bu işin coşkusu daha farklı akmaya başlamıştı. Çünkü insanların gözlerini kırpmadan ölüme yürümesi tek bir şeyle açıklanabilirdi: İnanç

İşte şimdi hikayesini paylaşacağım şehidimiz Samet Cantürk’te de aynı hisleri dolu dolu yaşadım. Samet de genç ve yağız bir delikanlıydı. Şehit Ömer Takdemir’in arkadaşıdır.

Şehitlik, arkadaşlıkları gibi kaderleriymiş.

İkisi de deli dolu bir gençtir.

Gözlerini budaktan esirgemeyen bir kişiliğe sahiptir.

Yol arkadaşım, bu süreçte mihmandarım olan değerli dost Fatih Erdoğan’la şehidimizin ailesine gitmek için sözleştik.

O gün biraz dalgındım. Masada oturmuş yeni kitabımın çalışmasını yapıyordum. Telefonun sesiyle irkildim. Ekranda mihmandarımın ismi yazıyordu.

Tebessüm ederek telefonu açtım.

“Buyur değerli dost!”

“Üstadım beş dakikaya kadar oradayım. Şehidimizin ailesine gideceğiz.”

“Tamam beş dakikaya hazırım. Aşağıda bekliyor olacağım.”

Kitaplarımı, yazımı toparladım. Masamı düzenledikten sonra hazırlanıp aşağıya indim. Gerçektende beş dakika sonra kapının önündeydi.

Yüzündeki tebessüm bakanlara pozitif enerji veriyordu.

Selamlaştıktan sonra arabasına binip yola koyulduk. Yer yakın olduğu için kısa sürede şehidimizin ailesinin yaşadığı binaya gelmiştik.

Arabadan indik.

Karşımızda orta boylu, zayıf, maskeli, dinç duruşuyla bakanlara güven veren gözleriyle şehidimizin amcası Nazım Cantürk duruyordu. Salgın döneminin şartlarıyla selamlaştıktan sonra bizi yukarıya davet etti.

Misafirperver insanlardı.

Sıcak bir karşılamayla içeriye girdik. Benim dikkatimi ilk önce duvardaki resim çekti. Mavi takım elbisesinin içinde beyaz gömleğiyle, gelenlere tebessüm eden yağız bir delikanlıydı. Kirli sakalı ve bıyığıyla ayrı bir karizması vardı.

Duruşunda bir heybet vardı.

Heybet deyince de hemen aklıma şehitlerin efendisi, yürüdüğünde yeri sarsan, duruşuyla düşmana korku salan Hz. Hamza geldi.

Ölüsünden bile düşmanların korktuğu Hz. Hamza!

Bedirde öne çıkan üç yiğitten biri, sütkardeşiHz Muhammed için Ebu Cehil'in kafasını yaran Hamza!

Tablonun yanındaki Ay yıldızlı, şehitlerin kanlarıyla desenlenen bayrak ise sanki şehide gülümsüyordu.

“Biz bu ülkenin kederiyiz!” der gibi şanlı bir şekilde duruyordu.

Resmin ve bayrağın çağrıştırdığı düşüncelerden sıyrıldığımda gösterilen yere oturdum.

Karşımızda şehidimizin ablası Büşra Ertürk ve amcası Nazım Cantürk vardı. Diğer şehitlerin evlerindeki duygu atmosferi burada da hissediliyordu.

Sanki şehidin ruhu bizi ağırlıyordu.

Ölümsüz olan şehitler, kendilerini ziyaret edenleri fark ediyor ve onların yanında durarak kendilerini hissettiriyorlardı.

Şehit Samet Cantürk yanımızdaydı!

Bundan önce yazdığım kitaplardan edindiğim birikim bana bu duyguları vermişti. Kabirde İlk Gece, Ölüm Sonrası Yürüyüş, Sırat Köprüsünde Heyecan, Cehennem Yolcuları ve Cennet yolcuları...

Bu kitapları yazarken şehitlerin cennetine gıpta etmiştim.

Şahadet sonsuz mutluluğun en konforlu yaşam alanına götürüyordu inananları.

Şehitler ölümsüzdü.

Şehitliği arzulayarak yaşayan ve Allah yolunda ölümü temenni eden birinin yaptıkları boşa gitmeyecekti. Çünkü en yüce duyguydu şahadet özlemi!

İşte şehidimizin ablası Büşra Hanımla konuşurken Samet'in bu duygusunu şöyle dile getiriyordu:

“Samet ve kardeşim Kazım, babaannemizin yanında kalıyordu. Onlara hem annelik hem de babalık yaptı. Sevgisini onlardan hiç ama hiç esirgemezdi.

Bunu fark eden kardeşlerim de ona karşı derin bir sevgi ve saygının içindeydiler. Asla onu üzecek bir davranışın içine girmezlerdi ve girmediler.

Babaannelerini çok ama çok seviyorlardı.

Hatta Samet, ona öyle sevgi gösteriyordu ki bir bebek gibi nazlanıyor, onun sevgisiyle şımarıyordu.

Çoğu zaman ebesinin kucağına uzanırdı. Onun şefkat kokan elleriyle saçlarını taramasından büyük bir mutluluk duyardı. Şey biz babaannemize ebe derdik. Onu da hatırlatmış olayım.

Anne babamızın yokluğunu hissettirmedi, biliyor musunuz?”

Büşra Hanım bunları anlatırken oldukça duygulanmıştı. Gözlerindeki yaşları sildi. Ona bakarken hüznü ve kederi her halinden belli oluyordu.

Bir müddet durduktan sonra gülümsedi.

Şehidin ruhu dokunmuştu sanki duygularına ve kendisini hatırlatmıştı.

Daldı.

Gözleri uzaklara çok uzaklara resimdeki arabasıyla birlikte poz veren şehidin geçmişine gitti.

“Biliyor musunuz Samet kardeşi Kazım ile sürekli kavga ederlerdi. Hani her evde abi kardeş kavgası cinsinden.

Birbirine dokunurlardı.

Samet, ona hiç rahat vermezdi kardeşine. Hele arabasına hiç kimseyi dokundurtmazdı. Elini sürmeye kalktığında çingar çıkarırdı. □

Fakat ne odluysa anlamadık. Samet birden değişmişti.

Şehit olmadan önce epey duruldu. Sanki şelale dökülmüş, sakın bir akarsuya dönmüştü. Su akarını bulmuştu. Bir gün;

“Hey Kazım gel de sana araba sürmeyi öğreteyim!” dediğinde Kazım’ın yüzünü görmeliydiniz.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Bana mı diyorsun abi?”

“Oğlum başka Kazım mı var burada? Haydi gel fikrimi değiştirmeden!”

Kazım bir koşuda abisinin yanına gitti. Boynuna sarıldı. Abi kardeşin bu duygusal sarılması görülmeye değerdi.

Abisinin beyaz Melek’i şimdi karşısındaydı.

Kazım, bundan önce ulaşılmaz diye düşündüğü arabanın içindeydi. Birlikte birkaç tur attılar. Camları açmışlar ve arabanın keyfini çıkarıyorlardı. Kazım,

“Abi hayırdır başına güneş falan mı geçti? Sen böyle davranmazdın. Hele bana arabayı sürdüreceğini rüyamda görsem bile inanmazdım!”

“Boş ver be oğlum! Kardeş değil miyiz? Araba senden kıymetli mi?”

İşte o günden sonra Samet çok ama çok değişti. Özellikle kardeşine karşı çok değişti. Sanki kardeşliği yeni fark etmişti.

“Peki sizinle hiç anısı olmadı mı Büşra Hanım*”

“Olmaz mı?”

“Anlatabileceğiniz hatıra varsa dinleyebiliriz!”

Biraz durdu. Düşündü. İnsan bir şeyi hatırlamak istediğinde aklına gelmesi güç oluyordu. O düşünürken amcası Nazım söze girdi.

“İnsan ha dediğinde hemen aklına gelmiyor. Siz konuşurken benim aklıma onun gönlünün genişliğiyle ilgili bir hatıra geldi. Belki ben anlatınca yeğenim de hatırlar.

Bir Ramazan günüydü. İyi hatırlıyorum. İftar öncesiydi. Gülümseyen yüzüyle onu çarşıda gördüm.

“Ne yağıyorsun deli oğlan?” diye kendisine takıldım. O da bizi “Kel amcam” diye sever şakalaşırđı. Çünkü şakacı bir çocuktı. Bulunduğı topluma neşe katardı.

“Hiç be amca maaşımı aldım. Borçlarım vardı onları ödemeye geldim.” Dedi.

Sorumluluk sahibi bir gençti.

Borcuna sadıktı.

Kendisine söz söyletecek davranışlardan özellikle kaçınır ve işini iyi yapardı.

Bizim bebe onuruna düşküdü.

Kendisine söz söyletmezdi.

Beni asıl duygulandıran ise sorumluluk sahibi oluşunun yanında alicenap oluşuydu. Hem de öyle alicenap ki yaptığı bir iyiliği hiçbir zaman dile getirmez, söylemezdi.”

Biz, Samet’in bu özelliğini gündeme getiren şeyin ne olduğunu merak etmiştik. Amcası neden onun bu özelliğini gündeme getirmişti? Daha biz soruyu sormaya hazırlanıyorduk ki Nazım Bey anlatmaya devam etti.

“Samet borcunu ödemek için dükkana girdiğinde borç defterinde benim de ismimi görmüş. Dükkan sahibine;

“Orada yazan amcamın borcu mu?” demiş. Benim borcum olduğunu öğrenince hemen dükkan sahibine borcu silmesini söylemiş. Benim haberim olmadan gönlü güzel yeğenim bir iyilik yapmış. Bunu bana dükkan sahibi söyledi.

Akşam iftarda birlikteydik. Yemekten sonra çay içerken ona;

“Oğlum neden borcumu ödedin? Para sana lazım olacak!”

“Keli güzel amcam, yeğenin sana bir güzellik yapmış çok mu görüyorsun?” diye de latife yapmıştı. Teşekkür ederken onu bağırma bastım.

Buna benzer daha birçok olayı var hocam! İşte laf lafı açarken aklımıza geliyor hocam.” dedi.

Biz bu bilgiler için keli güzel Nazım amcaya teşekkür ettik. Onun sözü bittiğinde Büşra Hanım bize bakarak;

“Amcamın dediği gibi insan konuşurken birçok şeyi hatırlıyor. Aslında hatırlamak istediğiniz şeyi hatırlayamayabiliyorsunuz. Beyin hard diskimiz dosyalar arası geçişte ilgili ilgisiz birçok dosyayı bize sunuyor. İşte ben de şimdi hatırladıklarımı sizinle paylaşmak istiyorum.

Samet harika bir çocuktı.

Şakacı, uyumlu, empati duygusuna sahip, iş bitirici özellikleri vardı. Ama ben önce küçüklük ansından bir hatırayı anlatacağım. Gerçi bu yaptığımıza ebemiz kızardı. □

İlkokul yıllarıydı. Tabi ben de o zamanlar gençtim. Samet yapamadığı ödevler olduğunda gizlice bana getirirdi.

“Abla ödevimi sen yapar mısın?” derdi.

Öyle masum bir söyleyişi vardı ki ona hayır diyemezdim. Hemen ödevini yapmaya başladım. Tabi ebemize yakanınca azarı da yerdik.

Ah Samet, ah ebem!

Şimdi ikisi de diğer tarafta bir arada...

Hocam biliyor musun şimdi sizinle konuşunca fark ettim ahiretteki yakınlarımız dünyadakilerden daha çokmuş meğer...”

Büşra Hanım bu sözü üzerine Viktor Hugo’nun “Bir İdam Mahkumunun Son Günü” kitabından bir bölümü hatırlamışım.

“İnsanların hepsi belirsiz bir süre için ertelenen ölüm cezasına mahkumdur!”

Büşra kardeşimin sözü bir hakikatin ifadesinden başka bir şey değildi. Kısa bir duraksamadan sonra anlatmaya devam etti.

“Hocam biliyor musunuz o kavga ettiği kardeşiyle ne kadar candan ilgilenirdi!

İlk maaşını almıştı.

Sevinci anlatılacak gibi değildi. Ama onun için asıl sevincin kaynağı kardeşlerinin mutluluğuydu. Maaşını aldıktan sonra Kazım’ın ensesine vurarak;

“Haydi oğlum gidelim de sana üst baş alalım! Söyle hoşuna giden ne varsa onu alalım!”

“Abi ciddi misin?”

“Sana yalan borcum mu var aslanım! Haydi geliyorsan gidelim yoksa fikrim değişecek ha!”

İkisinin de sevinci görülmeye değerdi.

Tabi sadece Kazım’a değil aynı zamanda ablası Esmâ’ya da bir güzellik yapmıştı. Ona da bir bulaşık makinesi alarak sevindirmişti.

İnsanları sevindirmekten mutlu oluyordu.

Paylaşmayı seviyordu.

Yapabileceği, üstesinden gelebileceği bir iş varsa insanları geri çevirmezdi. Gücünü, şartları zorlar onu yapardı.

“Size son bir anısını anlatayım ister misiniz?”

“Seviniriz Büşra Hanım!”

“Ramazan ayında bazen işleri yoğun olduğu zamanlar oruç tutmakta zorlanırdı. Bunun için oruca niyet etmezdi. Ben de sürekli kendisine oruç tutması gerektiğini hatırlatır ve niye tutmadığını sorardım.

“Ablam niye oruç tutmuyorsun? Bak Ramazan bitek üzere!” dediğimde bana latife ederdi.

“Abla bu Ramazan gider diğeri gelir. Ama bir Samet giderse bir daha gelmez!” dedikten sonra neşe, yerini tekrar hüzne bıraktı.

Bir müddet sessiz durduk. Büşra Hanım başını kaldırdı, hüzünlü gözlerle bize bakarak:

“Gitti hocam! Samet gitti bir daha gelmedi! Dediği gibi nice Ramazanlar geldi gitti ama o bir daha gelmedi!” dedikten sonra gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlara mani olamadı. Biz de şehidin ruhaniyetinden etkilenmiştik.

Bir müddet daha konuşmadan durduk.

Konuyu farklı bir yöne çekmek istedim. O gün darbenin olduğu gün neler yaşanmıştı onu öğrenmek istedik.

“Büşra kardeşim, Samet o gün neler yapmıştı, gününü nasıl geçir-mişti anlatabilir misiniz?”

Gözyaşlarını sildi.

Duvardaki resimlerine baktı.

“canım kardeşim! O gün Samet, halasının yanındaydı. Şakacı oldu-ğu için onunla da güzel vakit geçirirdi.

Herkes onu severdi.

Kezban hala o sabah ona bir güzel bir kahvaltı hazırlamış. İçeride uzanan Samet’i kahvaltıya çağırmış.

“Hey yaramaz çocuk haydi gel kahvaltı hazır!”

Halasının davetine icabet etmiş. Ama normalde Samet yumurta sevmezdi. O gün Kezban halanın haşladığı yumurtaları dürüm ya-parak yemiş.”

“Oğlum hani sen yumurta sevmezdin ne oldu?”

“Hala elinden zehir olsa yerim! Elllerine sağlık canım halam!” de-dikten sonra yanaklarından öperek güne neşeyle başlamış.

O gün köye biçere gideceklerdi. Ama işte Samet bu! Halasını de-lirtmek için beyaz gömleğini ütölemesini istemiş.

“Hala benim beyaz gömleğimi ütüler misin?”

“Oğlum delirdin mi sen? Köye biçere, tozun, dumanın içine gideceksin, ter kan içinde kalacaksın ve yine de beyaz gömlek giyeceksin! Bebe sen delirdin galiba! Yoksa beni mi delirtmek istiyorsun?”

“Yok be halam! İçimden öyle geldi. Hadi canım halam bir ütüleyiver şu beyaz gömleğimi!”

O sırada televizyonda oyun havası çıkınca ona eşlik ederek halasını da neşelendirir.

Onun bu deli dolu halini herkes seviyordu.

Nerden bilecekti ki beyaz gömleği kendisinin kefeni olacağını...

Halası, kefeni olacak beyaz gömleğini ütüleyip damat gibi onu köye uğurlar. Yanında arkadaşı, abisi gibi sevdiği Emre vardır.

Emre çocukluk arkadaşıdır.

Yedikleri içtikleri ayrı gitmez. Traktörü alıp köye giderler. İkisi de ayrı ayrı traktörlerle Soğucak köyüne doğru yola çıkarlar.

Köy yolu neşelidir.

Açık havada sevinçle, traktörlerini sürmektedirler. Rüzgar yüreklerinde esmektedir. Ağaçlar, bulutlar onlarla beraber ilerlemektedir sanki.

Dostluk başka bir şeydir.

Emre kendisiyle ilk görüştüğümde gerçekten dostluğun ne demek olduğunu öğrendim. Duygu yüklü bir ruha sahip olduğu her halinden bellidir.

Hele aradan o kadar zaman geçmiş olmasına rağmen söylediği ilk söz karşısında ağzım açık kaldı. O kadar uzun zaman geçmesine rağmen ölümünün üzerinden kaç gün geçtiğini bilmesi beni oldukça şaşırttı.

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Gerçek mi diyorsun Emre?”

“Evet hocam dediğim gibi tam 1761 gün oldu! Her sabah katlığında Samet’ten ayrılışımın kaçınıcı günü olduğunun çetelesini tutuyordum.

Evet, evet duygu, hasret, sevgi, dostluk işte böyle bir şey! Tam 1761 gün olmuş Samet’in şehit olalı!”

Gözlerine baktım.

Ağlamaklıydı. Hisli bir kalbi olduğu her halinden belliydi. Arkadaş ile dostun farkını Emre’de yeniden fark ettim.

“Aylarca ruh gibi gezdim. Onun öldüğünü bir türlü kabullenemiyordum. Kendime gelmem ayları buldu.

Emre’yi o akşam evimde misafir etmiştim. Samet’i en yakın arkadaşından dinlemek istemişim. Sağ olsun delikanlı beni kırmadı.

Sehpasının üstündeki meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra durdu. Sanki tarihin derinlerine bir yolculuk yapıyordu.

“Hocam biliyor musun Samet çok vefalı ve hürmetli bir delikanlıydı. Onun hayatından birkaç anekdotu paylaşmama müsaade var mı?”

“Ne demek Emre! Dinlemekten büyük bir memnuniyet duyarım. Hele şehidimizi yakından tanımamıza vesile olacak olaylar bizi ziyadesiyle mutlu eder.”

Emre derin bir nefes aldı.

Hüzünlü gözleriyle bana bakarken dudaklarından hatıralar sonbahar da dökülen yapraklar gibi bir bir dökülüyordu.

“Samet köyde kalıyordu ebesiyle ve kardeşi Kazım’la birlikte.

Samet küçük yaşlardayken anne babası vefat etmişti. Yani yetim birisiydi. Bu yetimliğin mahzunluğu hep hissedilirdi gözlerinde. Belki de yetim olduğu için hep yetimlere ve çocuklara karşı sevgi doluydu.

Onu besi büyütmüştü.

Bunun için ebesiyle arasında çok sıkı bir sevgi, saygı ve hürmet oluşmuştu. Ebesi onun için her şeydi.

Onu görmediği gün kendisini iyi hissetmezdi.

Bunun için Samet her sabah Kazan’a işe gelirken ebesini alır abrasıyla ablasına bırakırdı.

Akşam dönüşte ise ilk önce köye gider sobayı yakar, odayı ısıtırdı. Ebesi geldiğinde üşümesin diye odayı onun için hazırlardı.

Oda ısındıktan sonra tekrar Kazan'a gelir ebesini alırdı. Bunu her gün tekrarlardı. Kendisinin işi olduğunda veya Kazım erken çıktığında aynı ileri Kazım yapardı.

“Ataya hürmet Allah'a hürmet gibidir Emre! Demek Samet bu özelliğiyle bile şahadeti hak etmiş bir güzel insanmış. Allah mekânını cennet eylesin!”

“Amin hocam amin! Samet'in çok önemli bir dileği de vardı.”

“Ya neydi bu dileği?”

“Samet, benimle konuştuğunda sürekli olarak; abi askere beraber gideceğiz. Asker kınamızı birlikte yapacağız ki gelen kalabalığı köy almayacak abi köy!

Dilek kapısı açılmış Samet'in! Mehmetçikler askere giderken kınalandıkları için kına gecesi olarak algılanan bir gecesi olmadı ama şehit edildikten sonra defnedildiği gün, onun, Allah için kınalandığı gündü.

O gün kına gecesiydi.

Dediği gibi de oldu biliyor musun hocam? Köy gelen kalabalığı almadı. O güne kadar ne köyümüz ne de Kazan böyle bir kalabalık görmedi...”

Emre bu anekdotu anlattıktan sonra bir müddet durdu.

Gözleri sanki arkadaşını takip ediyordu. Başını eğdi meyve suyundan bir yudum aldı.

Emre, onu hissediyordu. Konuşurken bile ona olan sevgisini hissediyordum. Çünkü insan sevgisinde riyakarlık yapamazdı.

“Emre o gün neler olmuştu anlatabilir misin? Birlikte köyle gittikten sonra biçer gününüz nasıl geçti?”

“ O gün birlikte köye gittik. Gerçekten giyimi köye, ekine gelen gibi değil de düğüne giden bir damat gibiydi. Ütülü beyaz gömleğiyle biçere gelmişti.

Köyümüzde ekinleri biçtikten sonra traktörlerimizle kazana getirdik. Ben Kazan’da kaldım. Samet ise köye döndü. Köyde sıcak su sondaj kuyularında bekçilik yapıyordu. Belediye başkanı ebesine yakın olmasını istediği için orada görevlendirmişti.

Ben, o günün yorgunluğunu atmak için banyomu yapıp dinlenmeye geçmişim ki telefonuma mesajlar gelmeye başladı.

Halkın belediyenin önünde toplanması isteniyordu.

Darbe girişiminden bahsediliyordu.

Bu haber tüylerimi diken diken etti. Nasıl olur da insan ekmeğini yediği vatana ihanet edebilirdi?

Alçaklık bütün meslek gruplarına sirayet etmişti. Mankurlara dönen cemaat müntesipleri kendi halkının düşmanı olmuştu.

Gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

Gelen mesajlara bakıyor ve dehşete düşüyordum. Türkiye'nin her tarafında yarasaların kanat sesleri duyuluyordu.

Tanklar, uçaklar, helikopterler, askerler...

Sanki darbe değil de bir işgal girişimiydi. Gözleri kararmış caniler her tarafta halka kurşun yağdırıyordu.

Ben tek başıma belediyenin önüne gittim. Belediyenin önü mahşer alanına dönmüştü. İnsanlar yuvalarından çıkan karıncalar gibi belediyenin önüne akın ediyorlardı.

Ve gecenin sürprizi...

Hiç kimsenin beklemediği bir zamanda salalar okunmaya başladı.

Mahşeri bir kalabalık ve tüyleri diken diken eden bir ses...

Darbelerin susturduğu ezanlara, salalara inat bu gece ezanlar, salalar darbe kıran olarak halkın inanç deryasından yükseliyordu. Bir kar tanesinin çığa dönüşmesi gibiydi halkın direnişi ve işgalciler altında kalacaktı bu çığın.

İnancı yenecek bir güç yoktu.

Halkın tekbir sesleriyle meydanı inletmesi yüreklerimizde bir coşku ve heyecan dalgaları oluşturunuyordu. Sefere çıkan akıncıların korkusuz cengaverliği torunlarına geçmişti.

Bu duygularla belediyenin önünde dururken telefonumun titreşimini fark ettim. Ekranda Samet'in ismi yazıyordu. Merakla telefonu açtım.

“Alo Samet!”

“Abi neler oluyor anlamadım! Bu salalar da neyin nesi? Bu saatte cenaze mi olur? Ruhum daralıyor be abi! Bildiğin bir şey varsa söyle de beni daha fazla merakta bırakma.”

“Samet hainler darbe girişiminde bulunmuş. Ülkenin her tarafı cadı kazanına dönmüş. Biz de belediyenin önündeyiz. Birazdan Tai’ye gideceğiz. Halkın çoğu meydana toplanmış.”

Benim bu sözüm üzerine sesinde bit titreme ve heyecan hissettim.

“Beni de bekle, ben de geliyorum! Kambersiz düğün mü olur? Bir yere ayrılma hemen geliyorum!”

Telefonu kapattıktan sonra Samet’in yüreğinde fırtınalar esmektedir. Hainlere içinden lanetler okumaktadır. Traktörüne atladığı gibi köydeki evine gider. Tabi duyarlı bir genç olarak hemen Kazan’daki akrabalarını ve Kazan dışındaki amcası Nazım’ı da arar.

“Amca nasılsınız? Siz de bir şey var mı? Amca ne olur doğru söyle!”

“Evlat biz de Allah’a şükür bir şey yok. Ancak ülkenin içindeki durum hiç de iyi değil. Rabbim aydınlığına çıkarsın!”

Amcasından ve akrabalarından iyi haberleri aldıktan sonra biraz rahatlamakla birlikte ülkesi için endişelenmektedir.

Yapılanları düşündükçe çıldıracak gibi olmaktadır.

Eve geldiğinde “Beyaz Melek” adını verdiği arabasına biner. O sırada evin penceresinden ebesi ve kardeşi Kazım görünür. Onun heyecanlı ve endişeli haline gören ebesi;

“Samet hayırdır oğlum bu saatte nereye?”

“Ebem, asker darbe yapmış! Halk sokaklardaymış. Ben de onların yanına gidiyorum.”

“Oğlum gece tehlikeli gitmesen, burada kalsan!”

“Ebem bu gece oturacak bir gece değil! Vatanın bize ihtiyacı olduğu bir zamanda evde oturup çekirdek çitleyecek insanlar değiliz. Hakkını helal et ebem!”

Daha sözü yeni bitmişti ki bu sefer kardeşi Kazım söze girer;

“Abi bekle ben de geliyorum! Seni yalnız bırakamam!”

“Kazım, sen, ebemizin yanında kal! Onu yalnız bırakmamamız gerekir. Onu yalnız bırakmak doğru olmaz!”

Abisinin uyarısını dikkate alan Kazım fazla itiraz etmeden ebesiyle birlikte kalmaya razı olur. Ebesiyle birlikte onun arkasından dua ederek yolcu ederler.

Beyaz Melek onu şahadete götürüyordu.

Samet köyden çıkarken darbe girişiminden haberdar olan bir genç de ona eşlik eder.

İki arkadaş kısa sürede belediyenin önüne gelmişlerdir.

Gözü gibi baktığı Beyaz Melek onu mahcup etmemiştir.

O gece, bize şunu öğretti: Gençler bu ülkenin geleceğinin teminatıdır. Sanıldığı gibi bütün gençler hovarda, serseri ve lümpen değildi.

Samet, belediyenin önüne vardığında ilk iş olarak beni buldu. Beni görünce sanki kırk yıl görüşmemişiz gibi bir sevinçle sarıldı.

Onun coşkusu, içtenliği, samimiyeti anlatılmazdı be hocam!

“Abi ne yapıyoruz, neden bekliyoruz?”

“Samet gideceğimiz yer havaalanı mı Tai mi belli değil. Ama gelen mesajlardan havaalanı yolunun kapalı olduğu bildiriliyor.”

Daha sözüm bitmemişti ki coşkuyla bağırmaya başladı:

“Öyleyse Akıncı Üssü’ne gidelim! Beklemenin anlamı yok!”

Heyecanlıydı Samet.

Coşkuluydu.

Yüreğinde inanç, vatan aşkı, hainlere hınç onu yerinde durdurmu-yordu. Bir kuş gibi kanatlanıp uçmak istiyordu.

O sırada ben mesajları takip ediyordum. Güzergah kesinleşmişti. Hedef; Akıncı Üssü!

Emre, Samet’e Beyaz Melek’ini belediyenin yanına bırakmasını söyler.

“Samet sen arabanı buraya bırak. Benim arabamla gidelim. Dönüşte gelir alırsın!”

Dönüşte...

Gaybın sahibi Allah’tı ve biz geleceği bilmiyorduk. Kimin geleceğini, kimin gelmeyeceğini bir Allah bilirdi.

Ve Samet arabasını bıraktıktan sonra benim arabamla Akıncı Üssüne doğru yola çıktık. Sefere giden askerler gibiydik. Sanki kurtuluş savaşındaydık ve kadınlar, erkekler, genç, yaşlı herkes cepheye ilerliyordu.

Arabaya bindiğimizde Samet birden durgunlaştı. Anlaşılmaz bir şekilde içe kapanık bir duygu atmosferine girdi. Aklından nelerin geçtiğini bilmek ise imkansızdı.

Şen şakrak olan genç birden sessizleşmişti.

Sağdan soldan araçlar geçiyordu. Gayri nizami bir şekilde Akıncı Üssüne doğru ilerlemekteydiler. Biz de o kervanın içinde ilerliyorduk.

Gece karanlıktır.

Ama hainlerin ruhları geceden daha karanlıktı. Maskelerinin ardındaki aşağılık duyguları silahlarına, tanklarına da yansımişti.

Vatan için ant içmiş yiğitler Tai meydanındadır.

Halk akın akın Akıncı üssündedir. Ancak Samet ve Emre'nin dikkatini tam karşılarındaki askerler çeker. Onlar silahları omuzlarında durmaktadır. Halka sadece bağırıp öfkelenmektedirler.

Sadece halkı uyarmaktadırlar.

Gecenin ikinci sürprizi...

Akıncı Üssü'nü vahşetin karargahına çeviren kişi bir motosikletlidir. Kazan halkı meydana dururken uzun saçları, kaskının altından taşan bir adam büyük bir motosikletiyle ilerlemektedir.

Halk şaşkındır.

Kim olduğunu bilmemektedirler.

Ancak kendilerinden birisi olduğunu düşünmektedirler. Bunun için de ona yol verirler. Emre, onun kim olduğunu öğrendikten sonraki duygularını yumruğunu sıkarak gösterir.

“Onun alçakların başı olduğunu bilseydik geçmesine izin verirmiydik? Gecenin sırtlanı meğerse oymuş!”

Gözleri ateş gibidir

Motor halkı yara yara ilerlemektedir. Nizamiyenin kapısına geldiğinde sanki onu bekliyorlarmış gibi hemen içeri aldılar.

Ne olduysa o hainin içeri geçmesinden sonra oldu. Bunu yakında olduğumuz için bizzat müşahede ettik.

O girdikten kısa bir süre sonra nizamiyenin önündeki askerler çekildi. Herkes merakla olacakları bekliyordu.

Askerler niçin çekilmişti?

Halkın merakı kısa bir süre sonra giderildi. Çünkü o alçağın içeri girmesinden bir müddet sonra kapıda yeni askerler belirdi.

Onlar asker miydi bilinmez ama öncekiler gibi masum olmadıkları her hallerinden belliydi. Çünkü silahları omuzlarında değildi.

Halka doğrultulmuş silahlar ateşlenmek üzereydi.

Yeni gelen askerler maskeliydi. Yüzlerini gösterecek cesaretleri olmadığından olacak maskeli haydutlar gibi yüzlerini örtmüşlerdi.

Utanılacak bir iş yaptıklarına kendileri de inanıyordu anlaşılan.

Başlarındaki komutan da değişmişti. Sanki içeriye motorla giren adama benziyordu.

Söylemler, eylemler şiddetlenmişti. Gözlerindeki ihanet seslerine ve silahların tutuluşuna bile yansımıştı.

Silahlar halka doğrultulmuştu.

O sırada mavi büyük zırlılı bir kepçe görüldü. Gece yeni başlıyordu. O yaklaşınca birden ışıklar söndü. Karanlık olan gece daha da karardı.

İnsanlar şaşkıındı.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Birden Akıncı Üssü’nden bir helikopter havalandı. Meydanda toplanan halkın hemen üstünde uçarak taciz edip korkutmaya çalışıyordu.

Biz telefonlarımızın fenerlerini açarak geceyi aydınlatmaya çalıştık. Halkın protestosu sonucu ışıklar yandı.

Helikopter ise karanlık uçuşunu tamamladıktan sonra çekildi.

Ancak çakalların sesi yankılanıyordu gecenin sessizliğinde.

“Çekilin!”

Bir başkasının sesi daha gür çıkıyordu.

“Çekilin yoksa vururuz!”

Sözlerin şiddeti uyarının şaka veya oyun olmadığının işaretiydi. Komutanın telkiniyle havaya ateşler açılır.

Taciz ve korkutma atışları başlamıştı.

Biz ilk önce onların gerçekten halkın üstüne ateş açmayacaklarını düşünüyorduk. Ancak taciz atışlarının şiddetini askerlerin sesinde ve yüzlerinde okuyunca bunların hiç de iyi niyetli olmadıklarını anladık.

Gecenin ilerleyen saatleriydi.

O sırada Samet yanıma sokuldu. Onu bir titreme tutmuştu. “Abi ben üşüdüm!” dedi.

“Arabamız aşağıda, oraya gidip biraz ısınabiliriz.” dedikten sonra arabaya doğru ilerledik. Samet gerçekten üşümüştü. Çünkü bir gömlek katıydı ve gece soğuktu.

Arabaya doğru giderken Samet karşıda Güven Pastanesi sahibi Ali Dayı ve Hüseyin Abi’yi gördü. Hemen yanlarına koşup ellerinden öptü.

Saygılı bir çocuktur.

Onlar da Samet’in yanaklarından öptükten sonra bize bakarak;

“Gençler biz ileriye gidiyoruz. Bu alçaklara hadlerini bildireceğiz.” dediler.

Onların sözü, Samet’in yüreğinde bir güneş gibi doğmuş, üşümesi de gitmişti. Gözleri açılmıştı. Koluma girdi.

Bu sırada ben mesajlara bakıyordum. Gelen mesajlar hiç de hayra alamet değildi. Ülke bir savaşın içindeydi.

Bombalar, helikopterler, uçaklar, askerler, kurşunlar...

Ben mesajlarla gündemi takip ederken Samet; “Abi bugün elinden telefonu hiç düşürmedin! Hayırdır abi ne oluyor?” dedi.

“Samet ülke savaş alanına dönmüş. Her tarafta askerler var! Boğaziçi Köprüsü işgal edilmiş...”

Bu sözüm onun öfkesini daha da coşturmuştu.

“Abi biz de ileriye gidelim. Onları yalnız bırakmayalım.” dedikten sonra birlikte ilerlemeye başladık.

Ortalık karışıyordu.

Halk hareketlenmişti.

Uçakların kalkmasına engel olmak, darbecilere gereken dersi vermek istiyorlardı.

Ancak karşımızda işgalci askerlerden daha şirret bir komutan vardı. Askerlere emirler veriyordu salyalar akıttığı ağzıyla.

“Dikkat! Nişan al, hedef gözetmek yok, ateş!”

Hain darbecinin bu sözlerinden kısa bir süre önce Samet kolumdan çıkmış ileriye doğru atılmıştı.

Ne olduysa o an oldu.

Kurşunlar yerlere köz atılmış gibi sekerek halka isabet ediyordu. Birden bizim olduğumuz yer de savaş alanına döndü.

Gözleri kararmış mahluklar hedef gözetmeksizin ateş ediyorlardı. Halk neye uğradığını şaşırmişti.

Alçaklığın bu kadarını beklemiyorlardı.

Şaşkınlıkla sağa sola kaçışmaya başladık. Ben de sol tarafa savrulдум. Samet ise...

Ne olduğunu anlamıyorduk.

Samet'i kaybetmiştim. Silahların kustumukları üzerimize bulaşıyordu. Yerlere yatanlar, vurulanlar, yaralananlar, şehit olanlar...

Ben de o an tel örgülerle bir ağacın arasına sıkışan bir kadın ile çocuğunu gördüm. Yere düşmüşlerdi.

Gecenin karanlığı ve halkın şaşkınlığından olsa gerek herkes birbirinin üstüne düşüyordu. Silahlardan kaçanlar oraya doğru ilerliyordu.

Onların zarar görmemesi için kendimi onlara siper ettim.

Halk bana çarpıyordu ama kadın ve çocuğu ayağa kalkmış ve kurtulmuşlardı. İkisi de kalkarak oradan uzaklaştılar.

Karanlıktı... Kalabalıktı ortam. Savaş meydanıydı.

İnsanlar can havliyle sağa sola savruluyorlardı. Hazırlıksızdılar. Şirretliğin bu boyutunu hiç ama hiç beklemiyorlardı. Ama olan olmuş ve cinayetler ardı ardına işleniyordu.

O sırada yerde yatan takım elbiseli bir adam dikkatimi çekti. Dehşet bir görüntüydü. Yardımcı olmak için eğilecektim ki arkadan gelenlerin çarpmalarıyla ben de akıntıya kapılarak oradan uzaklaştım.

Herkes canının derdine düşmüştü.

Acımasızdı hainler.

Ateş devam ediyor, insanlar bir bir yere düşüyordu. Savunmasızdı insanlar ve bir tek taş bile atmıyorlardı. Ama karşıdan gelen mermiler ne plastik ne oyuncak ne de bir şakaydı.

Gözlerimiz gördüklerine inanmıyordu.

Biraz sonra köylülerimizle bir araya gelmiştik. Gözlerim Samet'i arıyordu. En yakın arkadaşım, can yoldaşım ortalıkta görünmüyordu.

“Samet'i gören oldu mu? diye köylülerimize sordum. Cevap yoktu. Telefonunu tekrar tekrar arıyordum. Uzun uzun çalıyor ama karşılık alamıyordum.

“Allah'ım inşallah bir arabayla gitmiştir. İnşallah bir şey olmamıştır. Rabbim, sen onu koru!”

Gecenin karmaşası, dehşeti, hainliği ve sırtlanların saldırısı bir karabasan gibi çökmüştü ülkemizin üstüne. Kazan’da bundan nasibini alıyordu. En canileri burada toplanmıştı sanki. Gözlerini kırpmadan halkı tarıyorlardı.

Büyüklerimizin anlattığı şekliyle darbe askerin yönetime el koymasıydı. Ama bunlar bizzat halkın üstüne ateş ediyor ve işgalci güçler gibi saldırıyorlardı.

İşgalci sırtlanlar sürüsü...

Her karanlık bir aydınlığa gebeydi. Elbet bizim gecemizin de sabahı olacaktı.

Bu dehşeti yaşarken yanımıza gelen köylülerimizden birisi gördüklerini anlatıyordu. O da safların en önündeymiş.

“Az ilerideydim. Ateşin edildiği an beyaz gömlekli birisinin önümüzde yere düştüğünü gördüm. Muhtemelen Samet’ti!” deyince ben beynimden vurulmuşa döndüm. Vücudumdan bütün kanın çekildiğini sandım.

Donmuştum.

Ne yapacağımızı bilmezliğin şaşkınlığı içindeydik. O sırada ambulanslar sirenlerini çalarak Tai köprüsünün yanına gelmişlerdi.

Ama ilerleyemiyorlardı.

Biz bu arada gelen arabalarda taşınan yaralılara bakıyorduk. Samet'i bulmayı umut ediyorduk.

O sırada mavi bir kartal geldi. Onu durdurduk. Samet'i sorduk. Adam tanımadığını söyledi. Biz de arabadaki yaralılara baktık. Arabanın bagajında bir yaralı, içinde iki yaralı vardı.

Zaman ilerledikçe vahşetin boyutları da büyüyordu.

Gözlerim yaşarmıştı.

Samet yoktu ama yaralı çoktu. Halk basbayağı taranmıştı. Hem de asker maskeli hainlerin kurşunlarıyla.

İlk sıralar yaralıları alanlar almıştı. Ancak sırtlanlar dişlerini gösteriyordu ve yaralıları vermiyordu.

Yılan gibi zehirlerini kusuyorlardı.

“Gelmeyin, yoksa sizi de vururuz!”

Hüseyin abi her şeyi göze alarak yaralıların yanına gitti. Onları öyle bırakmak yüreğimize dokunuyordu. Ancak tam yaklaştığı zaman yanında seken ve köze dönüşen kurşunun şiddetiyle irkildi.

“Bırak ve çekil! Onun yanına gitmek istemiyorsan uzaklaş!”

Ölmek mesele değildi. Yaralılarımıza yardım edemeyişimiz acı veriyordu. Hüseyin Abi yavaşça çekildi.

İlerleyen saatlerde ambulanslar yaralıların yanına doğru ilerlemeye başladı.

Hala salalar okunuyordu.

Köylümüz Fatih, Samet'in nerede vurulduğunu gördüğü için onu ambulansla gönderdik. Her taraf yaralı doluydu. Fatih, onu eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Bir müddet sonra Fatih'ten telefon geldi.

“Samet'i aldık merak etmeyin! Ensesinden vurulmuş. Yarası ağır ve durumu iyi değil! Çok kan kaybetmiş.”

Sözler yüreğimize ok gibi saplanıyordu. Bu sefer benim yüreğim daralıyordu. Fatih'ten tekrar telefon geldi. “

“Emre, biz Etimed Hastanesine gidiyoruz. Samet'in yarası çok ciddi...”

Ambulans gecenin sessizliğini acı çığlıklarıyla yararak ilerliyordu. Hastane kavşağına kadar gözleri açıktı.

Korkudan ziyade görevini yerine getirmenin mutluluğu okunuyordu gözlerinde.

Ve kavşakta kalbi durur.

Hasta bakıcıların yoğun uğraşı sonucu kalbi tekrar çalışır. Hastaneye varır varmaz hemen yoğun bakıma alırlar.

Beyaz gömleği kanıyla Türk Bayrağı rengini almıştı. Şehidin kanı kefenine can vermişti.

Bu arada biz de hastaneye varmıştık. İçeriye girip onu görmek istedik. Meraktan çatlayacaktık. O şimdi yoğun bakımda hayat mücadelesi veriyordu. Onu düşündükçe kendimden geçiyordum.

Hasta bakıcı kapıda bizim girmemize izin vermiyordu.

“Hayır giremezsiniz! Durumu ağır. Varsa birinci derece yakınlarını birazdan görüştürebiliriz.”

Sözler yürek yakıyordu. Sözlerin ne anlama geldiği gizli değildi.

Elim telefona gitmiyordu. Ebesini, ablasını, amcalarını nasıl arayacaktım? Nasıl oğlunuz ağır yaralı yoğun bakımda diyecektim?

Ama hayat buydu.

Gün akşam olurdu, doğan ölürdü.

Önemli olan hayatı anlamlı bitirmektir. Samet yaşamını ölümünün en anlamlısıyla tamamlıyordu. Bu düşüncelerle Nazım Amca'yı aradım. Etimed Hastanesinde olduğumuzu söyledim.

Cantürk ailesinde fırtınalar esiyordu.

Nazım amca, ebesi, ablaları, Kazım ve diğer akrabaları sanki kanatlanıp kuş olmuşlardı. Kısa sürede hastaneye geldiler.

Hastane bahçesi anne baba günüydü. Şehit ve gazi yakınlarıyla dolmuştu. İlk önce hastaneden Ali Anar'ın şehit olduğu haberi gelmişti. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir hasta bakıcı kapıda belirdi.

“Samet Cantürk’ün yakınlarından birisi teşhis için gelebilir.”

Bu sözün ne anlama geldiği gayet açıktı. Ağıtlar yükseliyordu gecenin karanlığında ve ebe dua ediyordu oğlu gibi baktığı torununa.

Halit en büyük amcalarıydı. Teşhis için o yukarı çıktı. Yukarı çıktığında hemşirelerin ağladığını görür. O da gözyaşlarına engel olamıyordu. İçeriye girdi. Gördüğü manzara onu ta yüreğinden vurmuştu. Onu yanaklarından öper.

Kısa bir süre sonra bahçeye indi.

Yıkılmıştı. Omuzları çökmüş, gözleri yaşarmıştı.

“Samet’im beyaz elbisesinin içinde bir damat gibi uyumaktaydı. Ama elimi ensesine koyduğumda dehşete düştüm.

Ensesinden vurulmuş. Elim yaralandığı yerden içeriye girdi. Yarası çok derindi...”

Konuşamadı. Sustu.

Halit amcanın teşhisinden sonra bir hasta bakıcı şehidin yakınlarını tek tek çağırıyordu.

Küçükluğünden beri yanında büyüdüğü, şefkatiyle koruyup kolladığı ebesi yukarı çıktı. Gözleri yaşlıydı. Ama yine de metanetliydi. Nice sevdiklerinin ölümünü görmüştü. Aşağı indiğinde hüzünlüydü.

“Oğlum ne de güzel uyuyor. Yüzünde sadece bir çizik var. Ona bir şey olmaz. Uyanacaktır oğlum!” diyerek teselli buluyordu.

Yakınların görüşü bitmişti. Bahçede bekliyorduk. Ve doktor aileyi çağırıp şehit olduğunu söyleyerek fani hayatın Samet için sona erdiğini duyurdu.

Vakit ikindiydi. Gecedен beri hiçbirimizin gözüne uyku girmemişti. Savcı incelemeyi yapıp otopsi için adli tıpa gönderdi.

Samet o gece saat 24.00 a kadar adli tıptaydı. Rapor tamamlanınca belediye aracıyla Hamdi Eriş Devlet Hastanesinin morguna getirildi.

Samet memleketinde son gece misafir oluyordu.

Ertesi gün ikindi vaktine kadar cenaze merasimi hazırlığı yapıldı. Ruhu memleketinin üstünde kanatlanmış yeşil bir kuş gibi semalarda uçuyordu.

İnsanlar onun akıbetini bilmedikleri için üzgündü.

Ama o yaşadıklarından dolayı mutluydu. Çünkü yeni bir hayatın kıyısında ve Berzah aleminin sırlarının içindeydi.

İnanç mutluluğun, sonsuz sevincin, huzurun teminatıydı. Ve inananlar için ölüm düğün günüydü. Samet de damatlığını giymiş düğününe katılmıştı.

Hastanenin önü mahşer günü gibi kalabalıktı. Sanki herkes Samet'in düğününe gelmişlerdi. Onu sonsuzluğun mutluluğuyla evlendiriyorlardı.

İkinci namazından sonra şehidin cenazesi o güne kadar tanık olunmayan kalabalık bir konvoyla köyüne götürüldü. Börtü, böcek, ağaç, bitki, güneş ve bulutlar onun şahadetine tanıklık ediyorlardı.

“Beni köyümün yağmurlarında yıkasınlar yıkasınlar...”

Yetim olarak başladığı hayata, binlerce seveninin gönlünde taht kurmuş olarak veda ediyordu.

Mekanın cennet olsun ey Yetim Şehit!

SEVGİ YÜREKLİ

ŞEHİT ÜMİT GÜDER

Yürekleri vatan sevdalısı yiğitler, yaşları ne olursa olsun hayatlarını vatan için adamaktan çekinmeyen şehit evlatları...

Gençlik, inancın heyecanını yüreğinde taşımaktadır.

Ümit Güder de bu yiğitlerdendir.

Nice darbeler görmüş, nice badirelerden geçmiş bir hayat ve gözünü budaktan sakınmayan bir ihtiyar delikanlı...

Bugün onun ailesiyle tanışacaktık. Eşi Türkan Güder hanımla konuştum. Müsait olunca arayacağını söyledi. O gün öğleden önce misafiri olduğu için görüşme için ikindi sonrasına kararlaştık.

Kendisi de oğlu Mertcan'da gazi...

Telefonda konuşurken oğlunun yeni bir iş yeri açtığını söyledi. Annesinden önce oğluyla görüşmeyi umut ederek iş yerinin adresini istedim. Yerini tarif etti. Bunun üzerine ben de ilk önce Gazi Mertcan'la görüşmeyi düşündüm.

Bir gazinin duygularını almak için ağır adımlarla ilerliyordum.

Aynı zamanda o geceyi, anlatılanları, yaşanılanları düşünüyordum. Darbe girişiminin inancın zafer gecesine nasıl döndüğünü ve yiğitlerin kahramanlıklarını...

Olayların içinde bizzat yaşayan kişi ve geceden hatıra olarak

bacağında kurşunlar, yüreğinde ise baba hasreti taşıyan yaralı bir aslan...

Önüne geldiğim dükkân bir oto yıkamaydı. Dükkâna girdim. Bir araba ve etrafında üç dört genç vardı. Selam vererek seslendim.

“Gençler Mertcan kim?”

Arabanın sağ tarafında maskeli bir şekilde duran, orta boylu, gözleri ışıll ışıll parıldayan bir delikanlı karşılık verdi.

“Mertcan benim hocam!”

Gence baktım, gülümsedim. Pozitif bir enerjisi vardı. Bakanlara güven veriyordu. Niçin geldiğimi kısaca anlattım. Benim düşünceme göre onunla oturup hem kendisiyle hem de babasıyla ilgili kısa bir söyleşi yapacaktık.

Ancak...

Babasını söyleyip, o geceyi hatırlattığımda gözlerinde gördüğüm hüznü, duygusallık ruhumda fırtınalar estirdi.

Babamı hatırladım.

Babasızlığın bir çocuğun dünyasında ne kadar büyük bir travmalara neden olduğunu ancak yaşayanlar bilirdi. Seven yüreğin kalpteki boşluğu gökyüzünden düşen bir meteor taşının açtığı delikten daha büyüktü.

Kısa bir süre bakıştık.

Gözlerimizde babalarımızı gördük ve içten içe ağladık. Acıları aynı olan insanlar birbirini daha iyi anlıyordu. Aynı acıyı yüreğimizde hissetmiştik. Ümit Güder oğlunun yüreğinde yeniden var olmuş ve ona gülümsüyordu.

Elimi omzuna koydum. Buruk bir tebessümle ona baktım. Konuşamayacağını anlamıştım.

“Mertcan kolay gelsin, başarılar diliyorum!” dedikten sonra iş yerinden ayrıldım.

Gökyüzü masmaviydi, bulutlar bembeyaz... Sonsuzluğa doğru akıyordu hayat. Yaşam devam ediyordu. Tolstoy’un dediği gibi insan su, hayat ise bir dereydi. İnsan değişmiyordu. Ama derenin değişen şekillerine göre bazen insan daralıyor bazen de genişliyordu. Bazen engellerle karşılaşılıyor bazen de şelaleye dönüşüyordu.

Ve insan hayatın içinde akıyordu.

Sonradan onun da gazi olduğunu ve babasıyla ilgili anısını öğrendiğimde ona çok hak verdim. İlerleyen sayfalarda bunlara da değineceğiz. Ama babasını kaybetmesi onun için hayatın daralması anlamına geliyordu.

İkinci vaktiydi.

Masamda yazının başındaydım. Telefonum çaldı. Ekranda Türkan Güder yazıyordu. Şehidimizin eşi arıyordu.

“Alo buyurun Türkan Abla!”

“Hocam vaktiniz varsa sizi bekliyorum.”

“Teşekkür ederim. Eşimle birlikte geliyoruz inşallah!” dedikten sonra telefonu kapattım. O gün Fatih kardeşimin Ankara’da bir işi vardı. Bunun için şehit yakınını ziyarete eşim Nesrin’le birlikte gittik.

O da heyecanlıydı. İlk defa bir şehit yakınını ziyaret edecekti. Birlikte hazırlanıp Türkan Abla’nın yanına gittik.

Yılların acılarının, fırtınalarının ve yaşadığı olayların olgunlaştırdığı bir yüzle karşıladı bizi. Daireye girdiğimizde bizi, Ümit Güder köşesi karşılıyordu.

Her yerde gördüğümüz resmi tam karşımızdaydı.

Seven bir yüz ve ufuk ötesine bakan gözleriyle gelenlere öteki alemden selam veriyordu. Hafiften tebessüm ederek selamını aldım. Biz şehitlerin ölümsüz olduğuna inanan bir kültürün, inancın müntesibiydik. Bunun için ölümsüzlerin ruhunu hissedebiliyorduk.

Türkan Güder bize oturacağımız yeri gösterdi. İkimizde gösterilen yere oturduktan sonra şöyle bir etrafı süzdüm. Tam karşımda şimdi 15 Temmuz Şehitler Köprüsü olan Boğaziçi Köprüsünün temsili resmi duruyordu.

Onu görünce birden ben de o geceye gittim. Elllerinde silahlarla askerler, kuşatılmış köprü ve tanklar...

Köprüyü geçmeye çalışan çantalı bir genç kadın ve alçakların kurşunlarıyla yere düşen cansız bir beden...

Uçaklar...

Köprünün yanına gelen halkın üzerine atılan bombalar, şehitler ve gaziler...

İhanet bir ahtapotun kolları gibi yurdun dört bir yanını sarmıştı. Gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Sonik patlamalarla taciz edilen halk ve tankların çiğnediği insanlar.

Ama güzel haberler de yok değildi. Tankların karşısında dik duran bir millet ve milletin başında duruşuyla örnek bir lider.

“Hocam kahveyi nasıl alırdınız?”

Türkan Ablanın sorusuyla daldığım hayalden uyandım. Şaşkın gözlerle ona baktım.

“Efendim ne demiştiniz Türkan Abla?”

“Kahveyi nasıl alırdınız demiştim?”

“Teşekkürler ablam! Kahveyi sade alayım.”

Eşim de ben de sade içiyorduk. Birazdan elinde tepsiyle ablamız geldi. Eşimle birlikte kahvelerimizi yudumlarken ablamızın da Ümit Abinin o gününü ve onunla ilgili kısa değerlendirmesini rica etmiştim.

Türkan Abla derin bir nefes aldı. O gün gözlerinin önünde canlanıyormuş gibi heyecanlandı.

Ümit sevgi dolu bir insandı. Çocuklara karşı ayrı bir sevgisi vardı. Onları çok sever ve sevindirirdi. Emekli olduğu için boş durmak istemiyordu. Bunun için de servis dolmuşluğunu yapıyordu.

Şahin Ortaokulunun servis şoförlüğünü yapıyordu.

“Ümit Abi nereliydi?”

“Ümit doğma büyüme Çankaya İncesuludur. Sonradan Kazan’a yerleşti. Benimle evlendi. Üç kız iki erkek beş çocuğumuz oldu. Şu an on tane de torunumuz var!”

“Maşallah! On torun ha! Büyük bir ailesiniz öyle mi?”

“Evet Allah’ın lütfuyla büyük bir aileyiz. Her neye sahipsek hep O’nun nimeti ve ikramı değil mi?”

“Şükreden kullardan olmak ne güzel! Peki Ümit Abi torunlarına nasıl davranırdı?”

“Hep derler ya evlat ceviz, torun ceviz içidir. İşte öyle bir şey! Ümit torunlarını çok severdi. Ziyarete gittiğinde onlara hediyeler alır eli boş gitmezdi.

Tabi torunlarının içinde adını alan Ümit’e ayrı bir sevgisi vardı. O da galiba her dede de olduğu gibi ayrı bir zaafı. □”

“Evet doğru diyorsunuz. İnsanların hem güçlü hem de zayıf yanları vardır. Bu insanın doğasında vardır. Peki Ümit Abinin farklı diye-
bileceğimiz ayrı bir özelliği var mı? Şehitlerimizden gençlerimize
bırakacağımız bir anı, hatıra!”

Sorum üzerine biraz düşündü. Sonra tebessüm ederek anlatmaya
başladı.

“Ümit emekli olmadan önce Kazan Beton’da çalışıyordu. Çalıştı-
ğı yerde büyükçe bir tarla vardı. Orada başıboş sahipsiz köpekler
vardı. Onların öyle sahipsiz ve aç dolaşmasından rahatsızlık du-
yan Ümit her akşam onlara yemek götürürdü. Şantiyede arta kalan
yemekleri onlara vererek sevindirirdi. Şantiyede yemek kalmazsa
evde bir şeyler hazırlatır yine götürürdü. Köpeklerin ona doğru ko-
şuşunu görecektiniz!”

Yani sahipsiz köpekleri sahiplenmişti öyle mi?”

“Aynen dediğiniz gibi onları sahiplenmişti. Sevgi dolu bir kalbi
vardı. Kimseyi incitmemeye özen gösterirdi. Sahipsiz köpekleri
sahiplenmesinin sonunda onların Ümit’e olan sevgileri görülmeye
değerdi.

Hayvanlar sevgiyi karşılıksız bırakmıyordu. Onu gördüklerinde
koşarak gelip üstüne atılıyor, onunla oynuyorlardı. İşte Ümit böyle
sevgi dolu biriydi.”

“Kalbinde merhameti olmayanın sevgisi olamaz. Seven insan mer-
hametli olandır aynı zamanda.

Kutlu Nebinin sözü ne güzel değil mi? “Merhametli olana merhamet edilir.”

Ne güzel bir kalbe sahipmiş! Allah mekanını cennet eylesin.”

Biz böyle kısa söyleşiyle şehidimizin kalbine doğru bir yolculuk yapmış olduk. Aslında her şehidimizin hikayesini yazarken şunu gördük: Hepsi ayrı ayrı sevgi dolu birer insan. Ailelerine karşı sorumluluk bilincine sahip, memleketlerini seven ve canlarını verecek kadar fedakârlarmış.

Şehitlik yürekleri temiz insanlara nasip olan yüce bir makamdır. Tabi bu sözümüz şehit olmayanların yüreklerinin temiz olmadığı anlamına kesinlikle gelmez. Çünkü gazilik de, vatanseverlik de bir o kadar yüce bir makamdır.

Ve yüreği temiz insanların sahip olacağı değerdir.

Ümit Güder insanları, hayvanları seven sakın ve merhametli bir insandı.

“Türkan Abla bize o gün neler yaşandığını kısaca anlatabilir misiniz?

“O gün rutin işlerimizin yapıldığı sıradan bir gün olarak başladı. Ümit kahvaltısını yaptıktan sonra servise çıktı. Mertcan ise fabrikaya gitti. Benim de o gün Ankara’da arkadaşlarla aylık toplantım vardı.

Hepimiz karıncalar misali yuvamızdan çıkıp işlerimizi yapmak için yola koyulduk. Olağanüstü bir şey yoktu. Ankara'daki toplantımızda da gözle görülür bir şey olmadığı için konularımız rutin işlerdendi.

Ve her gün olduğu gibi ikindi sonrası hepimiz evlerimize döndük.

İlk önce Ümit eve geldi. Sonra ben, daha sonra da Mertcan eve geldi. İkinci çayı, sohbeti derken akşam yemeği hazırlığı, çay ve haberler... Her akşam böyle geçerdi zamanımız. O gün de öyle oldu.

O gün ben çok yorulmuştum. Mertcan da fabrikada çalıştığı için çok yorgundu. Yemeğimizi yedikten sonra erkenden yattık. Ümit ise haberleri dinlemeye ve oturmaya devam etmiş.

Ancak ilerleyen saatlerde ülkedeki hareketlilik televizyon ekranlarına yansımaya başlayınca Ümit heyecanlanmış. Dikkatli bir şekilde haberleri takip etmeye başlamış. Spikerin darbe bildirisini okuduğunu görünce deliye dönmüş. Böyle bir girişimi kimse beklememektedir.

Ülkeyi cehennem çukuruna çevirmek isteyenlere hakaretler ederek yanıma gelir.

“Türkan kalk, çabuk kalk!”

Uykulu olduğum için ne dediğini, niçin kaldırmaya çalıştığını anlamıyordum. Uykulu gözlerle ona bakıyordum.

“Ne diyorsun Ümit ne var?”

“Darbe oluyor Türkan, darbe oluyor kalk!”

“Ne darbesi be? Sen ne diyorsun?”

“Haberlerde darbe bildirisi okundu. Askerler sokaklara inmiş. Her yer tutulmuş!”

Bu sözleri duyunca yataktan nasıl kalktığımı bilmiyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Soran gözlerle Ümit’e bakıyordum.

“Nasıl böyle bir şeye cesaret edebilirler?”

“Sen bugün Ankara’daydın. Orada bu konuyla ilgili hiçbir şey konuşulmadı mı?”

“Yok ya, ne darbe ne de başka bir şey! Her ay ki rutin konulardı konuştuklarımız. Ortada darbe olacak bir konu yok ki! Nerden çıktı bu ihanet?”

“İnan bilmiyorum Türkan! Ben çıkıp bir haber alıp geleyim.” Dedikten sonra eşofmanını giyindi. Evin anahtarını ve telefonunu aldıktan sonra saat 10;40 da evden çıktı.

O çıktıktan sonra gözüm televizyondaydı. İçimde fırtınalar esiyordu. Ruhum daralıyordu. Tankları, uçakları, askerleri gördükçe daha da geriliyordum.

Gece karanlıktı.

Bir balkona çıkıyordum bir içeriye giriyordum. Elimde telefonu döndürüp duruyordum. Ümit çıktığından beri aramamıştı. Meraktan çatlayacaktım.

Telefonunu tekrar tekrar arıyordum. Duvarlardan ses vardı ama ondan bir karşılık yoktu.

Balkona tekrar çıktığımda okunan salaları işittim. Tüylerim diken diken oldu.

Sala, geceye tanıklık ediyordu.

Darbelerin susturduğu ezanlardan, darbeleri durduracak salalar dönemine gelmiştik. Salayı dinledikçe ruhum genişliyor ancak Ümit'ten haber alamadığım için de daralıyordu.

Ruhum gelgitler yaşıyordu.

Oğlum Mertcan'ın odasına gittim. O da kalkmış şaşkınlıkla telefonuna bakıyordu. Gözleri dehşet içindeydi.

“Ne oldu oğlum neyin var?”

“Anne Demetevler'deki arkadaşım aradı. MİT'in bombalandığını söyledi. Askerler her tarafı tutmuş. Sanki ülke işgal ediliyor gibi bir his var.” dedikten sonra nasıl kalktığını ve hazırlandığını bilmiyorum.

Dışarı çıkmak için hazırlanmıştı.

Onun böyle hararetili bir şekilde giyinmesi beni korkutmuştu. Neden böyle yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Nereye gidiyorsun oğlum?”

“Bugün evde oturulacak bir zaman değil. Biz sessiz kalırsak Suriye’ye döneriz. Bizi alacak kimse de olmaz. Anne, bana engel olmaya kalkma! Bugün sokağa inmemiz gerekir.”

“Oğlum istersen bekle! Baban gelsin ona göre hareket ederiz. Hele bir babandan haber alalım! Hem yarın işe gideceksin, uyuyup dinlenmen gerekir.”

Anne duygusallığıyla yaklaşıyordum. Bireysel düşünüyordum. Ama çocuklarımız, vatanın da bir ana olduğunu, saygı duyulması ve korunması gerektiğini söylüyorlardı.

“Anne sen ne diyorsun? İş mi kaldı? Vatan tehlikedeysen oturmak, uyumak, iş düşünmek mümkün mü?”

Bunlar son sözleri olmuştu. O da telefonunu aldığı gibi büyük bir hınçla dışarıya çıktı. Baba oğul dışarıdaydı. Şimdi yüreğimin daralması daha da artmıştı. Dakikalar asırlar gibi geliyordu. Telefonlarını arıyordum, açmıyorlardı.

Yoktu. İkisinden de haber yoktu. Ben delirecek gibiydim. Saat geçenin on ikisi olmuştu ve hala haber alamıyordum. Artık yerimde duramaz olmuşum.

Ani bir kararla torunumun yanına gittim. Uyuyordu. O gün biz de kalmışlardı. Kaldırmaya kıyamadım. Ama benim de gitmem gerekiyordu. Onu da evde yalnız bırakamazdım. İstemeye istemeye kaldırdım.

“Canım bir tanem haydi kalk bakalım!” dedikten sonra gözlerini araladı. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu. O da anlamaya çalışıyordu.

“Ne oldu babaanne, neden kaldırıyorsun?”

“Haydi bebeğim seni komşuya bırakmam gerekiyor. Ben dışarıya çıkacağım!”

Çok tatlıydı ve uyumlu bir çocuktü. Ağlamadı. Birlikte evden çıktık. Ben de yanıma telefonu ve evin anahtarını aldım. Komşunun ziline bastım. O da kapıyı açtığında şaşkın şaşkın bana baktı.

“Ne var, bu saatte ne yapıyorsun?”

“Ümit ve Mertcan dışarıda onları merak ediyorum. Saatler oldu haber yok. Ben de torunu sana bırakıp çıkacağım. Darbe var. Halk akın akın sokaklara dökülüyor.”

“Bekle! Belki onlardan bir haber alırsın.”

“Yok, yok bekleyecek halim kalmadı. Herkes dışarıdayken ben nasıl durayım? Sen çocuğu al. Uytursun. Uykusu var!”

“Anlaşılan duracak halde değilsin. Tamam sen de tin tin onların peşinden git bakalım!” dedikten sonra torunumu içeriye aldı.

Torunumu komşuya bıraktıktan sonra evden çıktım. Hala ne Ümit'ten ne de Mertcan'dan haber vardı. Telefonları çalıyor ama cevap veren olmuyordu. Bu da beni daha da endişelendiriyordu.

“Ya onlara bir şey olduysa?” Bu düşünce bir kurt gibi beynimi kemiriyordu. Binadan çıktığımda Ovalılar Sitesinin bütün ışıklarının yanık olduğunu gördüm.

Gökyüzü ıslıl ıslıldı.

Arabası olanlar arabalarıyla olmayanlar da yaya olarak siteden ayrılıyorlardı. Ben de bu insan seline karıştım. Geceydi ve halk yatmıyordu ve oturmuyordu.

Şimdi darbecilere karşı insan seline dönmüştük.

Belediyenin önü mahşer gününü çağırıyordu. Herkes oradaydı. Ben de o sırada komşumuzun oğlu Ömer'i gördüm.

“Ömer, Ümit Dayını ve Mertcan'ı gördün mü? Telefonlarına cevap vermiyorlar.”

“Türkan Abla, Ümit Dayı arkadaşlarıyla Havaalanına gitti. Cumhurbaşkanı karşılayacaklar. Mertcan ise Tai'ye gitti. Orası da çok karışık abla!”

“Oğlum, Mertcan'ın yanına giden bir araç olursa bana söyle ben de gideceğim.”

Halkın coşkusunu gördüğümde içim ferahlıyordu. Yürekleri inançla, vatan sevgisiyle dolu bir millet darbecilere gereken dersi veriyordu.

Tek bir yürekti millet.

Tek bir amaçları vardı.

Gecenin karanlığına karşı birere fener olmuş geceyi aydınlatıyorlardı.

Zalimin zulmüne birer kalkan olmuş, isyanı püskürtmeye çalışıyorlardı.

Ve derken kısa bir süre sonra Ömer bana seslendi:

“Türkan Abla şu araç Tai’ye gidiyor. İstersen sen de bin!”

Ömer’in sözü üzerine heyecanlanmıştım. Mavi bir dolmuş yanımızda durmuştu. Hemen araca atladım. Arabanın içi hep tanıdık doluydu. Duyan meydana koşmuş. Ben ise hem Ümit’i hem de Mertcan’ı düşünüyordum. O sırada aracın içinde komşumuz Hacer’i gördüm.

“Hacer sen de mi gidiyorsun?”

“Evet Türkan! Oğluma ulaşamıyorum. Onun yanına gidiyorum.” dedikten sonra yaşananları kısaca değerlendirdik. Gençlerin heyecanından, kanlarının deli akışından yürekli oluşlarından konuştuk.

Gecenin şoku hala halkın üstündeydi.

Mavi dolmuş nizamiyenin önüne geldiğinde arabadakiler heyecanla aşağıya indiler. Şimdi büyük bir nehir gibi Akıncı Üssü'ne doğru akıyorduk.

Meydanlar bizdik ve biz meydanların sahibiydik.

Ellerde bayraklar geceye şahitlik ediyorduk. Ama bu arada Ümit ve Mertcan'ı da merak ediyor gözlerim onları arıyordu. Tanıdıklarına onları soruyordum.

O sırada karşıma Hasan Yılmaz ve kızı Birgül çıktı. Birgül'ün elinde bayrak vardı. O da bir genç olarak direnişe destek veriyordu.

“Hasan kardeşim Ümit ve Mertcan'ı gördün mü?”

Hasan Yılmaz nizamiyenin girişini işaret ediyordu.

“Türkan Abla, Ümit Dayının ileriye doğru gittiğini gördüm. Mertcan da onun yanındaydı.”

Hasan'a teşekkür ettikten sonra Birgül'e baktım. Gözleri geceyi aydınlatıyordu. Ama bir genç kızın gece yarısı orada olmasını doğru bulmadığım için ona;

“Hasan kızı neden getirdin? Bu gece çok tehlikeli!”

Hasan Yılmaz, kızını kendisine doğru çekerek göğsüne yasladı. Tebessüm ederek;

“Birgöl, beni yalnız bırakmak istemedi ve direniş bayrağıyla destek vermek için buraya geldi.” deyince gülümsedim.

“Allah bahtlarını açık eylesin. Böyle gençler olduğı müddetçe vatan sahipsiz kalmayacaktır.” dedim. Onlara teşekkür ettikten sonra gecenin karanlığında, kalabalığın arasında ilerlemeye başladım. Gözlerim etrafı kolaçan ediyordu.

Ümit ve Mertcan’ı bulma umuduyla yürüyordum. Her tarafta bayraklar dalgalanıyordu. Nihayet ilerleyerek ön saflara gelmişim.

Gözlerim bir radar gibi etrafı gözetliyordu.

Az sonra gönlümde bir rahatlık hissettim. Ümit demir bariyerlerin üstünde oturuyordu. Arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Daha beni görmemişti.

Yanına vardım. Elimi omzuna koydum. Birden irkilerek döndü. Beni görünce tebessüm etti.

“Biliyordum geleceğini! Sen evde oturacak bir kadın değilsin. Torunu nereye bıraktın?”

“Komşuya bıraktım. Telefonlara cevap vermeyince yüreğim daraldı. Ne olduğunu anlamak için ben de çıktım. Hem böyle bir gecede sizi yalnız bırakamazdım. Mertcan nerede onu göremedim?”

Nizamiyenin giriş kısmını işaret etti. Mertcan arkadaşlarıyla birlikte ta askerlerin olduğı yere kadar ilerlemişler.

“Fikirsiz herif sen burada otur, delikanlıyı ileriye gönder! Yaptığın işe bak!”

“Ne yapayım, ne kadar uyardıysam da söz dinlemiyor. Gençlerin hepsi öndeler. Benim gücüm getirmeye yetmedi.”

“Telefonlara neden cevap vermedin? Meraktan ölecektim.”

“Kalabalıktan telefonun sesi duyulacak gibi değildi. Yoksa seni merakta bırakır mıydım?”

Aslında ona söylediğim sözlerin birçoğunu ben de yapmıştım. Evden çıkarken çocukların hiç birine haber vermediğim gibi telefonuma da bakmıyordum.

Onun davranışına biraz sitem etmiştim. Ama verdiği cevap aslında gençlerin bu konularda söz dinlemez bir yapıya sahip olduklarını gösteriyordu. Evden çıkarken de beni dinlememişti.

Peygamberimize ilk inananların gençler olduğunu hatırladığımızda aslında bunun hiç de yabancı olmadığı bir hakikat olduğunu anlayabiliyorduk.

Hele ki mevzu vatansa canlar teferruattı.

Ümit’le biraz konuştuktan sonra ilerlemeye başladım. Mertcan’ı merak ediyordum. Anne yüreği işte çocuğunun yokluğuna dayanmıyordu.

O heyecanla Ümit'in yanından ayrıldım. Öne doğru yürüdüm. Gerçekten de önde gençler vardı. Tekbir getiriyor, slogan atıyor, bayrak sallıyorlardı.

Onların coşkusu geceye ruh katıyordu.

Ve ruhları asıl titreten ise gecenin sessizliğinde yankılanan salalardı. O heyecanla gençleri gözden geçiriyordum. Nihayet az ileride Mertcan'ı gördüm.

“Mertcan, Mertcan!”

Sesimi duyan oğlum geriye döndü. Beni görünce elindeki bayrakla selam verdi. Yanına doğru ilerledim. Onu yılların hasretiyle bağırma bastım.

Özlem duygusu zaman ve mekanla değil yürekte hissedilen boşlukla anlam ifade ediyormuş. Kısa bir süre bile olsa ondan uzaklaşmam kalbimde bir boşluk oluşturmuştu.

Gençler seslerini yükseltiyorlardı.

“şehitler ölmez vatan bölünmez!

Ya Allah bismillah Allah'ı Ekber!”

Tekbirler gecenin sessizliğinde ilahi bir nefes gibi gökyüzüne yükseliyordu. Onların heyecan ve coşkusuna ben de eşlik ediyordum. Bir müddet orada zaman geçirdikten sonra birlikte İstiklal marşını okuduk.

Özgürlük sesleri ta kurtuluş savaşından, Çanakkale'den, Seddülbahir'den, Conk Bayır'dan geliyordu. İstiklal Marşı'nın bugünler için yazıldığına dair inanç, her nefesten yükselen sesle kayıt altına alınıyordu.

Yeni bir kurtuluş savaşı ve aynı ruhun can verdiği bir direniş...

Aslanların yavrusu da aslan oluyordu.

İstiklal Marşından sonra beş dakikalığına Ümit'in yanına tekrar gittik. O da ayaklanmıştı. Şimdi ortalık karışmış bir hareketlilik gözleniyordu. Mertcan orada duramadı. Tekrar öne doğru ilerlemeye başladı.

Tabi annesi olarak onu yalnız bırakmam söz konusu bile olamazdı.

“Ümit, ben, Mertcan'ın yanındayım. Sen de kendine dikkat et!”

“Bu onu son görüşümdü. Nereden, nereden bilebilirdim ki onu bir daha göremeyeceğim!”

Türkan Abla bir müddet sustu. Gözyaşlarını sildi. Tekrar o geceye dönmüştü. Gözleri dalmıştı.

“Mertcan tam askerlerin olduğu yerdeydi. Ben de hemen yanındaydım. O sıra bir subay bize bağırıyordu.

“Neden buraya geldiniz? Çekin gidin!”

Bu sözler üzerine kendimden geçmiştim. Nasıl öfkелendiğimi bilmiyordum.

“Her taraf bombalanıyor, uçaklar ülkeyi tarumar ediyor! Biz buna sessiz mi kalalım?”

“Kadın çek git! Buradan kalkan uçaklar Suriye sınırına gidiyor. Siz ne sayıklıyorsunuz öyle? Asker kendi ülkesini bombalar mı?”

Zavallı subay daha nasıl bir bataklığın içinde olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Uçakların Suriye sınırını değil de ülkenin çeşitli yerlerini hatta meclisi bile bombaladığını bilmiyordu.

“Evet bombalıyor! Biz sabaha kadar buradayız! Bak gençler de burada! Onların arasında benim de oğlum var. Biz uçaklar buradan kalkmasın diye geldik!”

Subayın dudaklarından hiç beklemediğim bir cevap döküldü.

“Oğlunu seviyorsan getirmeyecektin! Başına ne geleceğı belli olmaz! Şimdi çekin gidin buradan!”

Subayın bunları söylemesine rağmen halka karşı şiddet kullanmıyor, silahını onlara doğrultmuyordu. Sadece uyarıyor ve uzak durmamız gerektiğini söylüyordu.

O sırada ileriden kara dumanlar yükseliyordu. Saman balyaları, kamyon lastikleri yanıyor ve uçakların kalkması engelleniyordu.

Kara dumanlar dikkatimizi çekerken halkın arasından siyah motosikleti, kaskı ve elbisesiyle kara ruhlu bir adam ilerliyordu. Halkın arasından geçmeye çalışıyordu.

Biz, onun kim olduğunu bilmediğimiz için sadece geçişini izledik. Siyah motosikletli nizamiyeden içeriye girdikten sonra Akıncı Üssü'nde olağanüstü hareketlenme oldu.

Nizamiyenin önünde duran askerler çekildi. Onların yerine kamuflaj elbiseli, kot pantolonlu, spor ayakkabılı, maskeli ve silahlı adamlar geldi.

Bunların asker olmadıkları her hallerinden belliydi. Spor ayakkabılı, kot pantolonlu asker mi olur?”

Aslında Türkan Ablanın yaptığı bu açıklamayla konu biraz daha belirginleşmişti. İlk defa duyuyordum maskeli kişilerin kot pantolonu ve spor ayakkabılı olduklarını. Şaşkınlığımı normal karşılayan Türkan Abla anlatmasına devam etti.

“Meydan karardı.

Helikopter yükseldi.

Maskeli subayın şiddet kokan sesi havada yankılanıyordu. Şimdi halka bakışın rengi değişmişti. Öncekiler vatan evlatlarıydı ve sadece aldıkları emir gereği bizi durdurmaya çalışıyorlardı.

Ama şimdikilerin nefesi ölüm kokuyordu.

İlk önce havaya uyarı atışı yaptılar.

“Çekilin! Yoksa kurşunların hedefi siz olacaksınız!” diye haykırıyorlardı.

Halk bu uyarı atışlarında daha da kenetlendi. Onların niyetinin hiç de iyi olmadığını anladılar. Duruşları korkudan uzak cesaret yüklüydü.

Kurşunlara inat tekbirler yükseliyordu.

Nihayet öndeki maskeli subay yere diz çöktü. Silahını halka doğrulttu. Onu gördüğümde fâl taşı gibi açılmış gözlerle etrafa bakıyordum.

Gözlerim Mertcan’ı arıyordu. Onu yanımda görünce biraz rahatladım. Ama...

Subayın alçak emri geceyi yarasalar gibi kuşatıyordu. Onun sözlerinden sonra ortalık birden kıyamete döndü.

“Ateeeeeeeş!”

Başta kendisi ve emir kulu askerleri hedef gözetmeksizin silahlarını ateşliyorlardı. Çapraz ateş ediliyordu. Ben de, Mertcan da tam hedefteydik. Ateş sesini duyunca birden ani hareketle döndüm.

Dönmemle birlikte canımın yandığını hissettim. Elimden, sağ tarafımdan ve ayağımdan vurulmuştum...”

“Ne, siz gazi misiniz?”

“Evet hocam o gece üç yerimden vuruldum. Ancak bir anne yavrusu yaralıyken kendi acısını hissedecek durumda olmuyormuş onu anladım...”

“Nasıl yani? Siz acınızı hissetmediniz mi?”

“Tabi ki acıyı hissettim ama ateşin hedefinde oğlum da vardı. Mertcan bacaklarından vurulmuştu. Topuk kemikleri parçalanmış oluk oluk kan akıyordu. Deliye dönmüştüm. Feryat figan ediyordum. Sesim göklerde yankılanıyordu.

“Oğlum ölüyor, oğlum ölüyor! Vicdanı, merhameti olan yok mu? Ne olursunuz yardım edin!” diye bağıırıyordum.

Ancak her taraf aynıydı.

Meydan can pazarına dönmüştü. Vurulan, yere düşen, şehit olanlar, yaralananlar...

O duyguyla gözüm bir an arka tarafa kaydı. Ümit’in olduğu yere baktım. Yerde yatıyordu. Gönlümün yarısı orada yarısı oğlumun yanındaydı.

O kadar acıya rağmen benim canım yanmıyordu!

Üç yerimden vurulmuş olmama rağmen acımı unutmuş, oğlumun çığlıklarına kulak vermiştim. Feryadı gökleri inletiyordu.

“Ayaklarım, ayaklarım tutmuyor anne! Canım yanıyor!”

Onun sözleri yüreğimi yakıyordu. Sağa sola bağıırıyordum. Yardım edecek birilerini arıyordum. Ancak kimse yoktu. Kimse yok dediysem etrafta kimse yok anlamında değil. Yardıma gelecek kimse yoktu. Çünkü herkes kendi canının derdine düşmüştü.

“Oğlum biraz dayan! Eğer düşersek bir daha kalkamayız. Bırakma kendini ne olur!”

O sırada kim olduğunu bilmediğim birisi bize yardım etti. Oğlumun kolundan tutup kenara doğru çekildik.

Ortalık biraz dinginleştğinde tekrar Ümit’e doğru baktım. Hala yerde yatıyorlardı. Ateşlerin etkisinden yere yattıklarını düşünüyordum.

Ne yapacağını bilmez bir haldeydim.

Aklıma hemen büyük oğlum Ferit geldi. Onu aradım.

“Ferit çabuk yetiş, Mertcan ölüyor!”

Oğlum neye uğradığını şaşırmişti. Elvankent’te oturuyordu. Nerede olduğumuzu söyleyip telefonu kapattım.

Hala yardıma gelecek birilerini bekliyordum. Birilerinin bize yardım edeceği umuduyla bağıryordum.

İnsan o an neler yaşadığını, neler yaptığını bilmiyor. Sadece gözlerinin önünde sevdiği insanların acıları uçuşuyordu. Acılarınızla baş başa kalıyordunuz. Orada herkes kendi derdiyle meşguldü.

Hiç beklemediğim bir gelişme oldu. O anın şokuyla anlamamıştım. Ancak sonradan düşündüğümde garipsemiştim.

Yardım çağrısına gelen kişi, bize ilk geldiğimiz sırada uzak durmamızı söyleyen subaydı. Mertcan'ı bulduğumda konuştuğum ve "Oğlunu çok seviyorsan getirmeseydin!" diyen subaydı. Subay, Mertcan'ın ve kendisinin kemerlerini çıkarttı. Mertcan'ın bacaklarını çapraz bağladıktan sonra bana bakarak;

"Merak etmeyin ambulanslara haber verdim. Birazdan gelirler. İlk gelen ambulansla seni göndereceğim!"

Şaşkındım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir yandan halka kurşun sıkırlar diğer taraftan halka yardım edenler... Aslında bu bile askeriye'nin içindeki ikiliği göstermesi açısından önemliydi.

Minnet dolu gözlerle ona baktım.

Gözlerim o sırada tekrar Ümit'i aradı. Yoktu. Göremiyordum. Ortalık savaş meydanını andırıyordu. Yerde yatanlar, koşanlar, vurulanlar, seken kurşunlar, yardım isteyenler...

Biraz sonra ambulanslar geldi. İlk gelen ambulans yanımızda durdu. Subay gerçekten de dediği gibi ilk gelen ambulansa oğlumu bindirmek istedi. Ancak hemşire benim binmeme itiraz ediyordu.

“Yalnız bir kişiyi alabilirim. Başka kimse binemez!”

Galiba hemşire hanım normal bir yaralanma ve hastalık süreci yaşadığını sanıyordu. Etrafına baksaydı bir savaş alanında olduğunu fark eder ve bu konuda ısrarcı olmazdı. Çünkü şimdi zaman olağanüstü bir zamandı.

Ben, hemşire hanımın sözlerine sert karşılık vermiştim. İrade dışı sesim yükselmişti. Çünkü gözlerimin önünde oğlumun ayaklarından kan fışkırıyordu ve benim onu yalnız bırakmam isteniyordu. Bununla birlikte ben de üç yerimden vurulmuştum. Can havliyle bağırdım.

“Oğlumu yalnız bırakamam! Onu tek başına gönderemem!”

Gözlerimdeki kararlılığı, sesimdeki ısrarı fark eden hemşire daha fazla ısrar edemedi. Beni de ambulansa aldı.

Ambulans acı sirenleriyle geceyi yararak ilerliyordu.

Kalbimin bir yarısını Tai meydanında bırakarak, Mertcan’la birlikte umuda doğru ilerliyordu. Gece yıldızlar, Ay ve karanlık... Yaralılar, askerler, maskeliler geride kalmıştı.

“Ümit sen ne haldesin?”

Bu duygularla Mertcan'ın başında duruyordum. O sırada telefonundan ses geldi. Ben telefonun çaldığını sanıyordum. Hemen kulağıma götürdüm.

“Alo Ferit, Ferit! Ne var ne diyorsun? Neredesin?”

Ben sesleniyordum ama karşıdan çıt çıkmıyordu. O sırada sedyede yatmakta olan Mertcan sesleniyormuş ama ben duymuyordum. Çünkü sesi çok derinden geliyordu. Sonra söylediğine göre; “Anne çalan telefonun arama sesi değil senin namaz alarının!” diyormuş. Nihayet ben de cevap alamayınca telefonu kapattım.

Ayağımda, sağ bağımda ve elimde büyük bir yanma vardı. Ancak bir anne olarak kendi acımı unutmuş oğlumun acısına yanıyordum.

Ambulans ilk önce Kuru Hastanesinin önünde durdu. Sedyeye aşağıya indik. Ayaklarımızdan kanlar damlıyordu.

Ama...

Hiç beklemediğimiz bir olayla karşılaştık. Hemşire ve ben içeriye girdiğimizde kapıdan geri çevrildik.

Bizi alamayacaklarını söylediler.”

“Nasıl, yani sizi kabul etmediler mi?”

“Evet kabul etmediler. Arkamızı dönüp o yaralı halimizle geri çıktık. Bizim acımızı paylaşacaklarına yerlere dökülen kanlarımızı siliyorlardı.

Ancak sonradan yaptıklarının yanlış olduğunu anlayıp özür niteliğinde girişimde bulundular bulunmasına ama ne yazar! Biz o gece acımızla baş başa kalmıştık.

Oradan Yeni mahalle Hastanesine yöneldik. Oraya vardığımızda hastanenin önü ana baba günü gibiydi. Neredeyse Kazan'ın hepsi oradaydı.

Yaralıların akrabaları, çocukları, ana babaları hepsi oraya toplanmıştı. Hepsi acılarına yanıyordu.

Hastanenin içi ise can pazarına dönmüştü.

Sedyeyle içeriye girdiğimizde Mertcan'ı hemen ameliyata aldılar. O ameliyata girdiğinde ben derin bir nefes aldım.

Acılarım yeni yeni kendisini hissettiriyordu.

Türkan Ablayı hastanenin önünde bıraktıktan sonra oğlu Ferit ile o gece yaşadıklarını ve babasıyla geçirdiği süreci konuştuk. Ferit'in sesi de derinden geliyordu.

“Annem aradığında başımdan kaynar sular döküldüğünü sandım. Elim ayağım titriyordu. Annem, kendisiyle kardeşimin vurulduğunu ve babamın durumunu bilmediklerini söylüyordu.

Bir aileden üç kişi...

Anlaşılır gibi değildi. Askerler kendi halkını kurşunlamıştı. Tankları üstlerine sürmüşlerdi. Meclisi, köprüyü ve daha birçok yeri bombalamışlardı.

O gece gerçekten karanlıktı.

O halde titreyerek amirimden izin alıp hemen ilk önce Akıncı Üs-süne doğru yola çıktım. Ancak beni bir sürpriz bekliyordu.

Yollar tutulmuştu. Giriş çıkış izni yoktu. Üst üste telefonla annemi arıyordum. Cevap yoktu. Yüreğim yerinden fırlayacak gibiydi.

“Açın, açın şu telefonu ne olur açın!”

Nihayet ısrarlı aramalarım sonucunda telefona karşılık verildi.

“Alo, alo, anne!”

“Sakin olun Beyefendi! Ben hemşireyim. Anneniz şimdi acilde bakımında. Yaraları ağır...”

“Nerede, hangi hastanede?”

“Yeni Mahalle Devlet Hastanesindeler...”

Hemşirenin sözü biter bitmez hemen direksiyonu Yeni Mahalle hastanesine doğru çevirdim. Nasıl gittiğimi bilmiyordum.

Her şey arkamda kalıyordu. Gözlerimin önüne babam, annem, kardeşim geliyordu. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Hastanenin önüne geldiğimde dehşete düştüm.

Feryatlar, figanlar yükseliyordu. Her taraf kan ve gözyaşıydı. Arabadan indiğim gibi acile doğru koştum. O sırada annemin sesini duydum.

Can havliyle oraya doğru atıldım.

Annemi sedyede yaralı bir halde görünce birden kendimden geçtim. Başım döndü. Olduğum yere yığıldım.

Anneniz karşınızda ve üç yerinden yaralanmış bir şekilde duruyor! Dayanılacak bir şey değildi. Ayıldığımda annem de biraz kendine gelmişti. Ellerinden, yüzünden öptüm. Gözyaşları içindeydik. Onunla biraz ilgilendikten sonra kardeşimin başka bir odada olduğunu öğrendim. Heyecanla onun da yanına gittim. Ancak onu gördüğümde sanki başımdan kaynar sular boşalmıştı.

Kardeşimin şuuru yerinde değildi. Kan kaybı çoktu. Bilek kemikleri parçalanmıştı. Ameliyata almışlardı. Mertcan ameliyattayken ben de kardeşlerimi aradım. Onlar gelinceye kadar arkadaşşıma arabamın anahtarını verdim.

“Dostum sen arabayı al. Ankara’da ne kadar hastane varsa dolaş. Babamdan bir haber alınca beni ararsın.” diyerek onu da babamı araması için gönderdim.

Gece ve yalnızlık...

İnsanın zor zamanlarda yalnız kalması kadar acı bir şey yoktur. Allah dostların eksikliğini vermesin!

Babamı o gece telefonla kaç defa aradım. Bir türlü cevap alamıyordum. Cevapsız her aramamda yüreğimden bir parça kopuyordu. Sonradan öğrendik ki telefonu meydana düşmüştü. Ve telefonunu bulamadık.

Güneş doğarken hastanenin bahçesinde dua ediyordum. İnsan bir gece de en yakınından üç kişinin acısıyla karşılaşınca yıkılıyordu.

Ve ben de yıkılmış, ne yapacağını bilmezliğin içindeydim.

Saat 8.30 gibiydi. Telefonum çalıyordu. Ekranda arkadaşımın adı yazıyordu. Heyecanla açtım. Babamdan bir haber almanın merakıyla sordum.

“Alo hayırdır bir gelişme var mı? Babamı bulabildin mi?”

Sözler namluya sürülmüş kurşunlar gibi art arda çıkıyor ve beni ta can evimden vuruyordu.

“Bir sakın ol Ferit! Çok şükür babanı buldum. Etimed Hastanesinde yoğun bakımda yatıyor. İstersen gel sen de teşhis et! Ben, baban olduğunu düşünüyorum.”

“Gelip beni alabilir misin? Getirecek kimse yok!”

Arkadaşım ricam üzerine beni almaya gelirken ben de kardeşlerimi annemin yanına bıraktım. Tam arkadaşımın arabaya binliyordum ki hastanenin önünde bir ambulansın durduğunu gördüm. Sedyyle birini yüklüyorlardı. Dikkatli bakınca Mertcan olduğunu fark ettim. Hemen ambulansın yanına gittim.

“Nereye götürüyorsunuz? Neden burada kalmıyor?”

“Kan kaybı hala devam ediyor. Mikro cerrahi bölümüne gitmemiz gerekiyor. Burada ilk müdahaleyi yaptık.”

Olayın ciddiyetini fark edince kardeşlerimden birisini Mertcan ile birlikte Hacettepe Hastanesine gönderdim.

Ambulans acı sirenleriyle yüreğimi yakarak uzaklaşıyordu.

Yaralıları organize ettikten sonra arkadaşım ile birlikte Etimed Hastanesine gittik. Babamın başı tümenden sargı beziyle sarılıydı. Sadece burnu gözüküyordu. Onu öyle görünce canımın çekildiğini sandım. Hani bir kuyunun suyu birden çekilir ya işte öyle bir duyguydu. Aniden boşluğa düşen bir insanın duygusuydu.

Doktora babamın durumu sorduğumda aldığım cevapla dehşete düştüm. Böyle bir şeyi daha önce ne duymuş ne de görmüştüm. Hastaneye getirildiğinde kafasının parçalanmış ve beyninin dışarıda olduğunu söyledi.

“Müdahale edemedik evladım! Durumu çok kötüydü.”

O gece darbe üstüne darbe alıyordu zavallı yüreğim. Nasıl dayandığımı ise bir Allah bir de ben bilirdim. Şayet o gece Allah, bana dayanma gücü vermeseydi asla bunları yapamazdım.

Annemi aradım. Ama babamın durumu anlatamadım. Onun omzundan vurulduğunu, yaralı olduğunu söyleyebildim. Ailemiz parçalanmıştı. Annem Gazi Hastanesinde, kardeşim Hacettepe’de babam ise Etimed Hastanesindeydi.

Günlerim üç hastane arasında geçiyordu.

Babam tam beş gün hastanede yoğun bakımda kaldı. Her gün bahçede idim. Dualar ediyordum. İyi olması ve tekrar yanımızda olmasını arzu ediyordum.

Nihayet beşinci günün sonunda yine bahçede beklerken telefonum çaldı. Doktor beni yoğun bakım servisine çağırıyordu.

Yüreğim soğukta kalmış bir serçe yavrusu gibi titriyordu. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Kötü bir haber alacağım hissi içime dolmuştu. Doktorun yanına geldiğimde durumu anladım.

Doktor konuşmıyordu.

Gözleri yaşlıydı. Dudakları titriyordu. Babamın durumunu söyleyemiyordu ama psikoloji her şeyi ifade ediyordu.

Oraya yığılıp kaldım.

Ayıldığımda hala yüreğim yanıyordu. İnsan baba acısını ancak onu kaybettiği zaman anlayabilir. O güne kadar yanınızda olan, sizinle ilgilenen, büyüten, seven insan birden yok oluyordu.

Haber kısa sürede Kazan'da da duyulmuştu. Herkesin haberi vardı. O zaman Kazan Belediye başkanı olan Lokman Ertürk ve Devlet Hastanesi Baş Hekimi geldiler. Bizimle ilgilendiler.

Babamın şehit olduğu haberini anneme söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum. Çünkü psikolojim iyi değildi. Başkan ve Hekimden anneme söylemeleri için ricada bulundum. İkisi de Gazi Hastanesine giderek durumu bizzat anlattılar.

Annem cenazeye katılmak istiyordu. Ancak doktoru buna izin vermedi. Yani anlayacağınız eşinin cenazesine bile katılamadı annem.

Babamı o gün Adli Tıpa Keçiören’e götürdüler. Ertesi gün cenazeyi oradan aldık.

Cenaze namazı Merkez camiinde kılındıktan sonra Kazan Şehitliğine defnedildi.

Hocam biliyor musunuz babamın cenazesine annem katılamadığı gibi kardeşim Mertcan’a vefat ettiğini bile söyleyemedik. Ona şehit olduğu haberini iyileştikten bir ay sonra söyleyebildik.

Mertcan bunun için bizimle uzun zaman konuşmadı.

Bir evde iki gazi, bir şehit!

Türkiye ne tuzaklarla, ne oyunlarla, ne darbelerle karşılaştı da teslim olmadı. Rabbim şehitlerimizin ruhunu şad eylesin. Gazilerimize sağlık, gençlerimize de vatan bilinci versin.”

Ferit kardeşimle konuşmamız bittiğinde telefonu kapattım.

Aileyi düşündüm. Şehitlik ve gazilik ne yüce bir makamdı ki canların feda edilmesi asla göze gelmiyor ve adanmışlık bilinciyle vatan savunmasına canlar siper ediliyordu.

Şehitler ve gaziler darbekıran olarak 15 Temmuz Gecesi tarihe not düştüler.

ANA SEVDALISI

ŞEHİT LOKMAN BİÇİNCİ

Hayat bir nehir gibi akıyordu. Fatih ve Ali Osman kardeşlerimle bu çalışmaya karar verdiğimizden üzerinden yaklaşık üç ay geçmişti. Bu çalışmamız nasıl olur diye düşünüyorduk.

Allah’a şükürler olsun ki çok güzel anıları not alarak şehitlerimizin hikayelerini tamamlama kararlılığında emin adımlarla ilerliyorduk.

Kararlar kaderlerimiz oluyordu.

Şimdi sırada şehidimiz Lokman Biçinci’nin hayat hikayesi vardı.

Şehitleri ve ailelerini tanıdıkça böyle bir çalışmada yer almaktan büyük bir mutluluk duydum. O geceyi, mücadeleyi, halkın azmini ve yüreklerindeki inancı yakından tanıma ve anlama imkanı buldum.

Yürekleri vatan sevdalısı şehitlerimiz: Yiğit insanlar.

O gün yine Fatih kardeşimle sözleştiğimiz gibi evin önünde buluştuk. Güzel insan gülümseyen yüzüyle arabasından bana bakıyordu.

“Gidelim mi üstadım?”

“Hazırım değerli dost, gidebiliriz.” Dedikten sonra arabasına bindim. Güzergâhımız Lokman Biçinci’nin ailesinin eviydi. Önceden randevu aldığımız aileyi ziyarete giderken şehidimizin isminden yola çıkarak Kur’an’da geçen Lokman Suresinden bir bölümü hatırladım.

Lokman hikmet sahibi insan bir insan!

Lokman yüreklere ve bedenlere şıfa yüzlerce bitkiyi insanlarla ta-
nıştıran bilge bir insandı. Kur'an'da onun için şöyle denilmektedir;

“Andolsun vaktiyle Lokman’a şu hikmeti vermiştik; “Allah’a şk-
ret. O’na şükreden kendi iyiliği için şükretmiş olur; nankörlük eden
de bilmelidir ki Allah’ın hiçbir şeye ihtiyaı yoktur. O her türlü
vgye layıktır.”

“Biz insana anne babasıyla ilgili öğütler verdik. Annesi, gten
kuvvetten düşerek onu karnında taşımıştır; çocuğun sütten kesil-
mesi iki yıl içinde olur. Bunun için ey insan, hem bana hem anne
babana minnet duymalısn; sonunda dönüş yalnız banadır.”

şehidimiz ismini aldığı bilge insanın ahlakıyla ahlaklanmıştı.
Annesine karşı sevgi doluydu. Hem anne babasına hem de Rabbine
saygı dolu bir gençti.

Evet dönüşün yalnız O’na olacağını da biliyordu. Bunun için ölüm-
den korkmuyordu.

Bu duygu ve düşüncelerle sohbet ederken şehidimizin ailesinin
bulunduğu mekana gelmiştik. Arabadan indiğimizde Recep Amca
balkondan bize bakıyor evin girişini işaret ediyordu.

İşaret edilen yere yöneldik. Biraz sonra kapının önündeydik.
Kapıda bizi iki Anadolu insanı karşıladı.

Recep Amca ve Güldalı Teyze! Erzurum şivesiyle konuşarak bizi içeri davet ettiler. İçeriye girdiğimizde benim dikkatimi duvardaki bir resim çekmişti.

Lokman Biçinci elinde Zülfikar kılıcıyla duruyordu.

Zülfikar ve şehadet!

Aslında gencimizin nasıl bir ruh haline sahip olduğunu bu resimden bile anlayabilirdik.

Lokman; yiğit, delikanlı, mert ve cengâver!

Resimle bakışmamızdan kısa bir süre sonra gösterilen yere oturduk. Dadaşların, kardaşların evine misafir olmuştuk.

Şehidimizin anne ve babasının yüzüne baktığımızda hüznün rüzgarlarının estiğini fark edebiliyorduk. Oğullarının şehit oluşuna onur duymalarına rağmen bir anne ve baba olarak da yüreklerinde hüznü taşıyorlardı.

Alemlerin efendisi Hz Muhammed öyle dememiş miydi: “Kalp hüznlenir, göz yaşarır!”

Kalpler hüznölü, gözler yaşlıydı.

Recep Amca da Güldalı Teyze de buruk gözlerle bize bakıyorlardı. Biz konuya nasıl gireceğimizi düşünüyorduk.

Çünkü diğerk şehit ailelerimizde olduğu gibi burada da şehidimizin ruhunun gezindiğini, bize eşlik ettiğini fark edebiliyorduk.

Her tarafta onun anıları, hatıraları geziyordu.

Fatih kardeşimle birbirimize baktık. Söze o girdi. Şehidimizi tanımak istediğimizi, Kent Konseyinin bir projesi olarak şehitlerin hayatlarını hikayeleştireceğimizi dile getirdikten sonra;

“Lokman nasıl biriydi Güldalı Teyzem?” diye konuya girmiş olduk.

Ben de elimde ajandam söylenenleri not alıyordum.

Soru teyzemizin ruhunda fırtınalar estirmişti. Ağlamaklı gözlerle konuşmaya başladı;

“Lokman, büyüklerine karşı çok saygılı, edepli biriydi. Kardeşlerini severdi. Hele Metehan’a karşı aklı kakardı. Yani ona bir şey olacak diye çok korkar, onu korumaya özen gösterirdi.

Bana karşı da çok düşküdü. Annem der başka bir şey demezdi.

Başını dizime koyar, saçlarını taratırdı. O halde uzanırken sürekli olarak çok para kazanacağım, sana yeni bir ev alacağım, seni umreye göndereceğim, derdi...”

Güldalı Teyze burada duygulandı. Durdu. Biraz nefes aldı. O günler geçti galiba gözlerinin önünden. Eşarbının ucuyla gözyaşlarını sildi. Sonra bize döndü.

“Beni umreye gönderdi biliyor musunuz hocam? Ev de aldı.

Oğlum sözünün eriydi. Ne söz verdiyse yerine getirdi.

“Sizi umreye gönderdi öyle mi? Şehit olmadan önce mi?”

“Hayır şehit olduktan sonra, devletimizin şehitlere ve ailelerine yaptığı yardımla umreye gittim. O kutsal mekanları ziyaret ederek oğluma dua ettim.”

“Yani devletimiz sizi yalnız bırakmadı!”

“Allah, Cumhurbaşkanımızdan razı olsun. Devletimiz daim olsun. Gerçekten de bize çok ama çok ilgi gösterdiler. Yalnız bırakmadılar...”

“Umreye oğlunuzun sözü üzerine gittiğinizde neler hissettiniz? Orada neler yaşadınız hatırlıyor musunuz?”

Gözleri daldı. Uzaklara çok uzaklara baktı. Belki de Kabe’de vakit geçirdiği günlere gitti.

“Kabe’nin yanında ona çok ama çok dua ettim. Ben, ondan razıyım, Rabbim de ondan razı olsun. Orada kaldığım günlerin birinde odamda uyurken lokmanım yanıma geldi...”

“Ya! Nasıl oldu?”

“Tavafımı yaptıktan ve namazımı kıldıktan sonra uyumuştum.

Birden gülümseyen yüzüyle oğlum Lokman yanımda belirdi.

Elleriyle saçlarımı tarıyordu.

Bu sefer o benim saçlarımı tarıyordu. Gülümsedim. Yüzü çok masum ve güzeldi. Ona bakmaya doyamıyordum.

“Anne nasıl sözümü yerine getirdim değil mi? Seni umreye Allah’ın izniyle getirdim. Razi mısın benden?”

“Doğrudum.

Yüzünü, gözünü öptüm. Odanın içi sanki nurlarla dolmuştu. Bir dünya dolusu melek sanki odama akın etmişti.

“Razi olmaz mıyım oğlum? Rabbim, senden ebeden razı olsun! Her zaman dualarımdasın.” diyerek biraz vakit geçirdik.

Sonra...

Ellerimden öptü. Usulca kalktı yanımdan. Kabe’ye doğru giderken gözden kayboldu.

Rabbim, ona umre yaptığımı göstermiş. Çok ama çok mutluydu. Sözünde durmanın haklı onurunu yaşıyordu.

Şehit olduktan sonra onu umredeyken görmek beni de çok mutlu etmişti. Orada iyi olduğunu, Allah’ın rahmetine erdiğini görmüştüm. Ne mutlu bize...”

Güldalı Teyze anlattıklarından etkilenmiş sanki o anı tekrar yaşıyordu. Onun dinlenmesi için Recep Amcaya döndük.

Birazda onunla hasbıhal etmek istedik.

“Recep Amca, şehidimizle ilgili siz ne diyeceksiniz? Sizin paylaşabileceğiniz ne gibi bir anınız var?”

Ailelerle yapılan sohbetlerde şehitlerimizin iç dünyalarına da çocukluklarına da kısa yolculuklar yapıyorduk. Bu da bize şehitlerimizi daha yakından tanıma fırsatı sunuyordu.

Şehitlik aslında bir yaşam normuydu.

Hayatını güzelliklere, iyiliklere şahit kılan insanlar Allah’ın inayetine mazhar oluyordu. Niyet hayır akıbet hayır oluyordu.

Recep Amca derin bir nefes aldı. Duvardaki oğlunun resmine baktıktan sonra anlatmaya başladı.

“Lokman ta çocukluğundan beri çalışmayı, emeği, üretmeyi seven biriydi. Boş durmazdı. O küçükken biz, Erzurum’daydık. Lokman köyümüzde koyunlara çobanlık yapardı. Havyaları hem sever hem korur hem de onlarla yakından ilgilenirdi.

Küçük yaşta çobanlık yapıyor ve ailesine destek oluyordu.

Benimle birlikte çobanlığa çıkardı. O küçük yaşında hayvanların peşinden koşmasını görecektiniz!

Öyle mutluydu ki!

Sanki koyunların dilinden anlardı. Çünkü koyunlar da onu dinlerdi. Bir ağacın altına oturup dinlense bile gözü hep hayvanların üzerinde olurdu.

Hayvanlar yayılırken kendisi de yavrularla oynardı. Korkusuzdu. Koyunlara zarar gelmemesi için de gözünü dört açardı.

Lokman sorumluluk sahibi bir çocuktu.

Büyüdüğünde de değişmedi. Her zaman çalışmayı sevdi. Kazan'a geldiğimizde de Ardıç Çam Fabrikasında çalışmaya başladı.

Gayretli, fedakar bir çocuktu Lokman!

Lokman askerliğini Tunceli Mazgirt'te yaptı. Teröristlere karşı içinde büyük bir öfke vardı. Vatana ihanete ve saldırıya asla tahammül edemiyordu.

Çünkü o vatanını seven biriydi.

“Ben şehit olacağım! Teröristlere günlerini göstereceğim. Ülkeme göz dikenlerin gözlerini çıkaracağım. Bu ülkeye canım feda!” diyerek askere gitti. Herkesin korkarak gittiği Tunceli'ye o severek, isteyerek gitti.

Niyetinde şehit olmak vardı.

Lokman'ın deli dolu biri olduğunu bildiğim için orada rahat durmayacağını, teröristlerle karşı karşıya geleceğini biliyordum.

Çatışmalara girmekten kaçınmazdı. Ama askerden Allah'ın izniyle sağ salim geldi.

Şehitlik burada nasıpmış!”

Recep Amca, şehidimizin askerliğinden bahsedince Güldalı Teyze biraz daha durgunlaştı. Onun durgunlaştığını gören Recep Amca bir olayı hatırladı.

Laf lafı açıyordu. Olaylar olayları hatırlatıyordu.

Eşinin durgunluğu üzerine bize Lokman'ın nasıl ana sevdalısı olduğunu ve ona ne kadar düşkün olduğunu anlattı.

“Lokman askerdeyken annesi hastalanmıştı. Bir telefon konuşmasında onun hasta olduğunu ağzımızdan kaçırmıştık.

Bu söz üzerine Lokman gün aşırı bizi arıyor ve annesinin durumunu soruyordu. Sonunda dayanamadı. Komutanlarından izin alarak uçağa atladığı gibi Ankara'ya çıkıp geldi.

Onu görünce çok şaşırdık. Bize sürpriz yapmış. Annesi çok sevindi.

Annesini görünce ellerini, yüzünü öpüp onun iyi olduğundan emin oldu. İki gün kaldıktan sonra tekrar askere gitti.

İki günlüğüne sadece annesini görmek için gelmişti.

Ana sevdalısı deli yürek bir delikanlıydı. İnce bir yüreğe sahipti. Ama en önemlisi de ülkesine karşı duyduğu sevdasıydı.

Şehit olmayı da bunun için istemişti.

Asker dönüşüydü.

Darbe olmadan önceki günlerde Erzurum'daki kızım vefat etmişti. Onun cenazesine gitmiştik.

Yüreğimiz yaralıydı.

Taziyesini bitirdikten sonra tekrar Kazan'a geldik. Komşular, tanırlar taziye geliyor, başsağlığı diliyorlardı.

Allah, dostların, komşuların, iyi insanların eksikliğini vermesin!

Acılar paylaşıldıkça azalıyordu.

Aslında taziyeler insanlara hayatın devam ettiğini bildiren birlik-teliklerdi. Acılar yaşanacak ama hayattan asla uzaklaşılmayacaktı.

Hem şair ne demişti; “Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber!”

Ölümler acıydı ama hayatın en büyük hakikatiydi.

İşte o gece yine komşular gelmiş başsağlığı diliyordu. Lokman çay istedi. Ama annesi hüzünlü olduğu için kalkmadı. O annesini üzecek bir çocuk değildi.

Annesi yok dediğinde onun için o iş bitmiştir.

Televizyonu açtığında haberlerde yaşanan olayları görmüş. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın meydanlara davetini duymuş.

“Milletimizi, illerimizin meydanlarına davet ediyorum. Milletin gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar...”

Bu açıklama Lokman'ın yüreğinde fırtınalar estirdi. Hemen yanımıza geldi. Annesinin ellerinden, yüzünden öptü. Onun hüzünlenmesi üzerine;

“Anne meraklanma ben bayrağa, vatana gidiyorum. Sen üzülme! Ben geri geleceğim!” diyerek evden çıkmak istedi. Ben misafirlerin olduğunu, oturmasını söyledim.

“Baba bu gece oturulacak bir gece değil! Zaman vatan uğruna bedel ödeme zamanıdır! Hakkınızı helal edin!” dedikten sonra evden çıktı.

Eşim arkasından bakıyordu. Merdivende durdu. Arkasını döndü. Tebessüm ederek dışarıya çıktı.

Bu onu son görüşümüzdü...”

Biz bunları konuşurken şehidimizin kardeşi Metehan geldi. O da o gece abisiyle birlikte Tai'deymiş. Ancak birlikte değil ayrı ayrı gitmişler.

O gün neler yaşandığını, abisinin neler yaptığını bir de ondan dinlemek istedik. Tabi bu arada Metehan'ın şehit Hasan Yılmaz'ın kızı Birgül ile evli olduğunu öğrendiğimizde epey şaşırdık.

Ama bir o kadar da sevindik.

Şehit aileler arasındaki bu dayanışma ve birliktelik gerçekten sevince değerdı. Çünkü Birgül'de o gecenin kahramanlarındandı. Hasan Yılmaz'ı anlatırken onun yiğitliklerine de şahit olmuştuk.

Bu kısa değerlendirmeden sonra Metehan'a o geceyi sorduk. Elimde kalem, ajandayla yaşananları kayıt altına alıyordum.

“Evet Metehan o gece neler yaşandı? Abinle olan birlikteliğin nasıldı? Abin neler yaptı?”

Soruları art arda sormuştuk. Biz de heyecanlıydık. Ama Metehan'ın acil bir işi olduğunu ve gitmesi gerektiğini öğrenince hepsini birden sorarak konuya açıklık getirmesini istedik.

Metehan güler yüzlü, pozitif enerjili, genç bir kardeşimizdi. O gün 15 Temmuz davalarının görüldüğü mahkemesi varmış. Hainlerin hala üste çıkma çabalarından bahsettikten sonra o gece yaşananları anlatacaktı ki birden durgunlaştı.

O gece, yaşayanlarının üzerinde gerçekten büyük bir travma oluşturmuştu. Büyük aile vatanın bütünlüğü için, küçük aileler parçalanmıştı.

Yürekler yaralanmış

Canlar yanmıştı.

Metehan derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı. Yaşananlar bir bir gözlerinin önünden geçiyordu. Heyecanlanmıştı. Nabız atışlarının hızlandığı fark ediliyordu.

O gece... Cumhurbaşkanımızın açıklamasını duyduktan sonra arkadaşlarımızla birlikte yola çıktık. Gazi Gökhan Ertürk ile birlikteydik. Meydan çok kalabalık değildi.

Halk yavaş yavaş ama coşkuyla meydana doluyordu.

Gökyüzünde salalar yankılanıyordu.

Ancak yaşanan gelişme bizi şaşkına çevirdi. Bu vatanın sözde askerleri sala okunan caminin minaresine taciz atışı yapıyorlardı.

Asker ezanı ve salayı susturmak istiyordu.

Oysa vatan ve İslam şairi Akif ne demişti;

“Bu ezanlar ki şahadetleri dinin temeli

Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli!”

Aslında camiye, minareye, ezana, bayrağa düşmanlık yapanların hangi zihniyetin ürünü oldukları belliydi. Onlar bu vatanın evlatları olamazdı.

Ve biz toplanmakta ne kadar haklı olduğumuza bir kez daha kanaat getiriyorduk.

Bırakmayacaktık hainlere bu vatani!

Canımız, kanımız, ailemiz uğruna olsa da bırakmayacaktık.

Abim Lokman ise belediyenin önünde Ezız Dayıyla birlikteymiş. O da oradan hareket edip birlikte Tai'ye gelmişler. Zaten yerinde duramayan, kabına sığmayan bir özelliği vardı. Vatan böyle bir durumdayken durması mümkün değildi.

Onu gördüğümde çok sevindim.

Abimle birlikte en öne doğru yürüdük. Birinci grup askerler bizi sadece uyarıyor ve durdurmaya çalışıyorlardı. Hakaret, öfke yoktu. Sadece durmamızı istiyorlardı. Ancak kalabalık gittikçe artıyordu.

Halk meydanı dolduruyordu.

O sırada Gazi derya Ovacıklı askerlerle konuşuyordu.

Halkın niçin toplandığından, uçakların kalkmasına izin verilmeyeceğinden bahsediyordu.

Türk milletinin bu girişime asla müsaade etmeyeceğini ve sessiz kalmayacağını söylüyordu.

O konuşurken meydan halkın coşkusuyla inliyordu.

Kazan halkı kenetlenmiş tek bir yürek olmuştu.

Kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla, genciyle tek bir yürekti.

Bu sırada İstiklal Marşı'nı okuduk. O coşku, heyecan, direniş, gözlerdeki kararlılık görülmeye değerdi.

Gece seslerimizle inliyordu.

Biz böylesine heyecan ve coşkuyla geceyi inletirken siyah bir motosikletli, uzun saçlarını ve başını örten siyah kaskı ve siyah elbisesiyle halkın arasından geçiyordu.

Kimdi bu? Ne işi vardı? Kimse nizamiyeye gidemezken bu nasıl olur da böyle rahat bir şekilde gidebilirdi?

Motoru durdurduk. Kimimiz önünden kimimiz arkasından tutuyorduk. Gazi Gökhan Ertürk ise onu tutmuş bağıırıyordu;

“Sen necisin? Ne işin var burada? Bizi içeriye almazlarken sen nasıl girebilirsin?” diyerek sorguluyordu. Ancak nizamiyeden kamufajlı askerler geldi. Bizi tehdit etmeye başladılar.

“Çekilin oradan! Rahat bırakın!” diyerek bizi taciz etmeye başladılar. Ve adamı alıp götürdüler.

Gecenin dönüm noktasıydı.

Karanlık adam kara motoruyla girdikten sonra nizamiyenin önündeki askerler çekildi.

Yerlerine kamuflajlı, maskeli askerler geldi.

Askerler mi değiller mi onu da bilmiyorduk. Çünkü Türk askeri kendi halkına silah doğrultmaz ve kurşun sıkmazdı. Gözü böylesine dönmüş bir canavar olmazdı.

Şimdi karşımızda simaları ve ruhları gece gibi karanlık insanlar vardı.

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Hava serindi. Salalar okunmaya devam ediyordu. Halk nizamiyenin önüne toplanmıştı.

O sırada çarşafı bir teyze geldi. O da direnişe destek veriyordu. Elleri kaldırmış tekbir getiriyor ve onlara yaptıklarının doğru olmadığını söylüyordu.

Askerlerle karşı karşıyaydı.

O sırada yaşananlar ise dehşet vericiydi. Biz böyle bir şey görmedik.

Sözde asker olacak alçaklar canilikte sınır tanımıyorlardı. Kamuflajlı bir asker elindeki köpeği çarşafı teyzemizin üstüne salıyordu.

Onu görünce abim de ben de çıldırdık. Nasıl böyle bir alçaklığı yapabilirdi? Hemen oraya koştuk.

“Sen ne yapıyorsun? Utanmıyor musun yaşlı bir kadının üstüne köpeği salmaya? Karşındaki terörist mi, düşman mı? Sen kimsin?” dedikten sonra teyzeyi onun elinden aldık.

Bu ve benzer olaylar aslında iki grup asker arasındaki farkı göstermesi açısından önemliydi. Onlar böyle bir yaklaşım sergilememişlerdi. Zaten onları çekmelerinin sebebi de buydu. Onlar böyle alçaklığı yapamazlardı.

O gece elektrikler kesildi. Helikopter yükseldi. Askeri araçlar nizamiyenin önüne çıkarıldı. Farları yakılarak halkı taciz ettiler.

Halkı kışkırtmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

O gece helikopter kalktıktan sonra iki metre kadar üstümüzden uçmaya başladı. Taciz ettiği her halinden belliydi. Onun etkisini hiç unutmayacağım. Uçağın rüzgarından savrulduğumuzu hissediyorduk.

Ciddi anlamda bir taciz uçuşuydu.

Onların bu kışkırtmasına karşılık bizim sadece ellerimizde bayrağımız dillerimizde tekbir ve sloganlarımız vardı. Ya Allah bismillah Allah'ı Ekber diye bağırıyor, İstiklal Marşını okuyor ve tekbirler getiriyorduk.

Abim iyice coşmuştu.

Salaların eşliğinde nizamiyenin önünde bekliyorduk. Kışkırtmaların artması üzerine abim Gazi Zafer Çakmak'ın yanına gitti. Arkadaşlarıyla birlikte nizamiyeye girmek istediklerini söyledi.

“Abi ne yapıyoruz? İçeriye girmeyecek miyiz? Daha ne duruyoruz? Yaptıklarını görmüyor musunuz?” diyerek coşkusunu dile getiriyordu. O da abimi sakinleştirmeye çalıştı.

“Oğlum durun biraz! Bu ne heyecan! Burası nizamiye, saçmalamayın!” diyerek onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak askerler hiç de dediği gibi bizden değildi. O da askerlerin halka kurşun sıkmaya başladığını gördüğünde ne kadar yanıldığını anlamıştı. Çünkü kendisi de ağır yaralandı.

Bu arada sosyal medyadan yayılan haberler halkı daha da geriordu. Meclisin, Külliye'nin, Özel Hareket birimlerinin bombalandığı ve bombalayan uçakların buradan kalktığı haberleri yayıldıkça halkta daha büyük bir tepki oluşuyordu.

Ve gecenin karanlık yüzü hain darbeci subayın haykırılarıyla yarasalar gibi görünmeye başladı gözlerimize.

Tam karşımdaydı. “Emir komuta bende!” diyerek yere diz çöktü. Silahını doğrulttu.

Bunun şaka olduğunu sanmıyordum ama halka gözlerini kırpmadan sıkacakları da tahmin etmiyordum. Halk tekbirlerle karşılık veriyordu.

Ellerimizde bayraklarımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Ve söz gecede vahşi bir çakalın haykırışı gibi yankılandı.

“Ateeeeeş!”

Kime niçin diye düşünecek halimiz yoktu. Kurşunlar üzerimize yağıyordu. Yerlerde kıvılcımlar ateş közlerine dönüyordu.

Halk şaşkındı.

Gece karanlıktı.

Asker kılıklı hainler arkasını dönüp gidenlere bile sıkıyordu. Bas-bayağı halk taranıyordu. Sanki halk kurşuna dizilme cezası almış mahkumlar, onlar da infaz taburu gibiydi.

Biz, abimle ayrı düştük. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Arkadaşlarımla birlikte ateşin tam karşısındaydık. Gökhan Ertürk bacağından vurulmuştu. Hemen onu sırtlandık. Arabaya taşındık. Üstüm başım kan içindeydi.

Arabaya doğru giderken meydan savaş alanına dönmüştü. Yolumuzun üstünde Hasan Yılmaz abiyi gördük. Başından vurulmuş, kafası parçalanmıştı. Kimisi bacağından, kimisi kolundan vurulmuştu.

Gökhan da ayağının sızısından duramıyordu. Feryatları yürek yakıyordu. İnsanın arkadaşının gözlerinin önünde vurulduğunu görmesi çok acıydı. İlk defa böyle bir şey yaşamıştık.

Çevremize baktıkça ateş edenlere karşı nefretimiz daha da artıyordu.

Abim de o gece beyaz penye tişört ve kot pantolonu giyinmişti. Abimin nasıl vurulduğunu daha sonra öğrendim.

Abim en öndeydi. Askerler sıkmaya başlayınca ilk önce ayağından vurulmuş. Kurşunlar bacağını yaraladığında “yaralı var, yaralı var!” diye bağırmaya başlamış. Ancak düşmanlığı meslek edinmiş hainler feryadına aldırmadan sıkmaya devam etmişler.

Sonra kurşunlar kasığına isabete etmiş. Art arda aldığı kurşunların etkisiyle yere düşen abimi son olarak ensesinden vurmuşlar. Toprağa belenen bedeni ve kana bulanık gömleğiyle gözlerini kapatmış.

Savaş meydanında can suyu olarak akıtılan kanı vatan toprağını sulamış.

Biz Tai’den ayrılırken yolda ambulansı aradık. Akıncı Üssü’nün savaş alanına döndüğünü, birçok yaralı ve ölü olduğunu söyledik.

Hastaneye ilk biz gelmiştik.

Gökhan’ı hastaneye bıraktıktan sonra abimi aradım. Ama telefonu cevap vermiyordu. Ablamın yanına gittiğini düşündüğüm için doğrudan eve gittim.

O gece annemi ve babamı korkutmamak için elbiselerimi gizlice çamaşır makinesine attım. Üstümü değiştirdikten sonra abimden haber var mı yok mu öğrenmek istedim. Ancak annem, onun çiftlikte uyumuş olabileceğini düşünüyordu.

Bu düşünceyle o geceyi geçirdiler. Ben de çok fazla bir şey söylemek istemedim.

Abim telefonlarıma hala cevap vermiyordu.

Sabaha doğru hastaneden telefon geldi. Bir yaralımız olduğunu söylediler. Ancak ne annemin ne de babamın aklına abimin vurulmuş olabileceği gelmiyordu.

Annem; “Yok bizim bir yaralımız yok!” diyerek telefonu kapattı. Ablam yaralının abim olabileceğini söylemesi üzerine aklına böyle kötü düşünceler getirmemesini söyledi.

“Hayır o çiftlikte eniştesinin yanında uyuyordur.” dedi. Ablamın bu düşüncesini kabul etmek istemedi.

Metehan acil bir işi olduğu için bizden izin istedi. Biz konuşmaya Güldalı Teyzeyle devam ettik. Güldalı Teyze olayları sanki o anları yaşıyormuş gibi anlatıyordu.

Sabah yeniden telefon geldi. Lokman Biçinci’nin yaralı olduğunu söylediler. Böyle net bir ifade bizim için büyük bir yıkım oldu. Beynimizden vurulmuşa döndük.

Evden nasıl çıktığımızı bilmiyoruz. O endişe ve korkuyla yalın ayak evden çıkmışım. Ama ayakkabısız olduğumu fark etmemişim bile. Kapının önünde komşumuzu gördük. Ondan bizi hastaneye götürmesini istedik.

Fakat o gece her eve ateş düşmüştü.

Onun da üstü başı kan içindeydi. Arabasıyla yaralıları hastaneye taşımış. Onu o halde görünce ona bir şey söylemeden yürüyerek hastaneye gittik.

Yolda nasıl gittiğimizi bilmiyorduk.

Güldalı Teyze bunları anlatırken gözyaşlarını tutamıyordu. Recep Amca da ondan kalır değildi. Güldalı Teyze hüzünlü gözlerle sözlerine devam etti.

“Ana sevdalısı canım oğlum vurulmuştu. Biz hala ölmüş olduğunu düşünmüyorduk. Onun yaralı olduğunu sanıyorduk. Durumunun ne kadar ağır olduğunu bilmiyorduk. Metehan abisinin vurulduğunu bildiği için gelmedi. Onun o haline dayanamayacağını düşünüyordu.

Biz de dayanamıyorduk. Yalın ayak nasıl hastaneye vardığımızı bir Allah bilirdi. Kızlarımla birlikte yanık yüreklerle, gözyaşlarıyla hastaneye gelmiştik.

Hastaneye vardığımızda orasının mahşer gününe döndüğünü gördük. Her taraf insan kaynıyordu. Yaralıların, şehitlerin yakınları oraya doluşmuştu.

Sanki kıyamet kopmuştu.

Lokman Biçinci'nin yakınları olduğumuzu söyleyince bizi morga yönlendirdiler. Morg sözünü duyunca elim ayağım titredi.

Merdivenlerden inerken kendimi tutamadım. Basamaklardan ağağıya yuvarlandım.

Ben de ölmek istiyordum.

Bir insanın evlat acısı yağaması onun yüreğinin kıyametiye. Da-
yanmak çok zordu.

Ayıldığımda polislerin eğliğinde oğlumu teğhis etmek için cenaze-
nin olduğu yere geldik. Oğlumu ıkardılar.

Lokman'ın yüzünü açtıklarında betim benzim attı. Kendimden gemiğim. Kızlarım beni tutuyordu. Ancak Recep oğlumuzu gr-
düğünde olduğu yere yığıldı. Bayılmıştı. Onu hemen hastaneye
kaldırdılar.

Bir tarafta oğlum diğer tarafta kocam...

Acılar st üste geliyordu.

O gün cenazeyi Keçiören'e Adli Tıpa götürdüler. Onun arkasından
bakarken bütün çocukluğu gözlerimin geçti. Askerliği, çobanlık
yaptığı günler, hastalıkları...

Evlat acısı çok zordu.

Bizi de belediyenin aracıyla eve götürdüler. Bir taziyemiz bitmeden ikinci acımızı yaşıyorduk. Yüreğim yanıyordu.

Ertesi gün damatlarımız Adli Tıptan, Lokman'ımı getirdiler. Cenaze arabasıyla evin önünden geçirdiler.

Bu onun, evini son görüşüydü.

Oradan Ulu Camiye götürüldü. Cenaze namazı burada kılındıktan sonra şehitliğe götürüldü. Cenazesi kalabalık bir o kadar kalabalıktı ki sanki melekler bile onun cenazesine katılmıştı.”

Güldalı Teyzenin sözleri bittiğinde evde hüzün rüzgarları esiyordu. Sanki Lokman resminden çıkıp annesinin, babasının gözyaşlarını silmek istiyordu.

“Ağlamayın, üzülmeyin! Ben burada dünyada olmadığımın daha rahatım.

Bazı insanlar ölür leş olur

Bazıları ölür şehit olur.

Ben şerefli bir ölümle ayrıldım aranızdan. Ölmeyecek insan yok bu dünyada. Önemli olan ne kadar çok yaşayıp yaşamadığımız değil.

Nasıl ve niçin öldüğümüzdür.

Güldalı Teyze ayağa kalktı. Vitrinin üzerinden bir kutuyu getirip sehpaye koydu. Onun ne olduğunu merak ediyorduk.

Ama anne babanın duygusal bir moda oluşu bize bir ipucu veriyordu.

Anne babanın yüreklerinde fırtınalar esiyordu.

Kutunun ne olduğunu açtıklarında anladık. İçini gördüğümüzde en az biz de onlar kadar duygulandık. Şehidin hatıralar heybesiydi.

Anılar fişkırıyordu kutudan. Geçmişi yaşatan, ölümü öldüren hatıralar. Şehide ait eşyalar bakanlara göz kırırıyordu.

Dünyanın en zengini de olsan

Dünyanın en güçlüsü de olsan

En fakiri de en zengini de olsan

Yoktur ölümsüzlüğe eren bir insan

Recep Amca dayanamadı. Kutu açılınca kalkıp mutfağa gitti. Biz kutu üzerine, şehitlik üzerine biraz daha sohbet ettik.

Bir insanın bu dünyadan götüreceği en değerli hazinesi imanı ve iyilikleriydi.

Lokman kardeşimiz de şahadet şerbetini içerek ölümsüzler kervanına katılmış ve kanıyla bu cennet vatana can suyu olmuştu.

Ruhun şad olsun ey şehit!

SALASINA YÜRÜYEN

ŞEHİT EMRAH SAPA

Uzun aramaların sonucunda şehidimiz Emrah Sapa'nın babası İsmail Abiye ulaşmıştım. Onunla şehidimizin hayat hikayesiyle ilgili görüşmek istediğim söyledim.

“İsmail Abi bize bu konuda yardımcı olursanız sevinirim! Kazan'da şehit olan kardeşlerimizin ansını yaşatmak istiyoruz. Sizinle de Emrah hakkında konuşmak ve onun yaşamından kesitler yaark geleceğe miras olmasını diliyoruz.”

İlk önce kısa bir sessizlik oldu. Konuşmak istemediğini sanmıştık. Ancak diğer şehit yakınlarımızdan aldığım ilhamla babanın duygu yoğunluğu yaşadığını hissettim. Bunun için de biraz bekledim.

Gerçekten de sesi biraz hüzünlü ve buruk çıkmakla birlikte söyleşi yapma isteğimizi kabul ettiğini bildirdi.

Sesi çok duyguluydu.

Konuşmak bile etkiliyordu baba yüreğini. Görüşme isteğimizi kabul edince kendisiyle sözleştik.

Macun Köy'de oturuyorlardı. Adresi verdikten sonra konumda attı.

Bu yolda mihmandarım olan değerli dost Fatih Erdoğan'a durumu izah ettim. Severek kabul etti. Ki bu konuda kendisinden yardım istediğimde hiç geri çevirmedi.

O gün İsmail Abi ile buluşma öncesinde Kent Konseyi Başkanı değerli insan Ali Osman ile çalışmanın süreciyle ilgili bir değerlendirme toplantısı yapacaktık.

Bir çalışma yapmak istiyorsanız mutlaka bir program ve disiplin dahilinde olması gerekiyordu.

Disiplinin olmadığı bir yerde başarı olmazdı.

Yine yanımda Fatih Erdoğan kardeşim vardı. Onunla birlikte sözleştiğimiz yere gittik. Tebessüm eden yüzüyle değerli insan bizi bekliyordu.

“Hoş geldiniz arkadaşlar!”

“Hoş bulduk başkanım! Yüzünü görmek ne büyük bir mutluluk!”

Latife yaptığımı biliyordu. Bunun için o da kısaca çalışmalarından yoğunluğundan bahsederek kitap sürecine çok da dahil olamadığı için rahatsızlığını dile getirdi.

“Önemli değil be başkanım! Biz sadece bir latife yapmak istedik!” dedikten sonra kitapla ilgili yaptığım çalışmanın içeriği ve gelişim süreciyle ilgili bilgi verdim.

“Başkanım üç şehidimiz kaldı! Emrah Sapa, Yasin Yılmaz ve Ali İhsan Lezgi... Bunlardan Ali İhsan Lezgi’nin Hanımıyla görüşüp değerlendirmeyi aldım. Emrah Sapa’nın da babasıyla görüşme sözü aldık. Hatta buradan kalktıktan sonra onunla görüşmeye gideceğiz.

Bu kısa değerlendirmemin üzerine Fatih kardeşimde bu düşünce-
nin iyi olacağını dile getirdi. Ali Osman başkanımızda olumlu ba-
kınca kendisinden yazı beklediğimizi rica ettik.

O da çalışmanın bu aşamada olmasından duyduğu memnuniyeti
belirttikten sonra çayımızı içip oradan ayrıldık.

Bu kısa ve verimli toplantıdan sonra mihmandarımla birlikte söz-
leştiğimiz gibi İsmail Abinin attığı konuma doğru yol almaya baş-
ladık.

Yolda “Şehit Tahtında” ezgisini dinleyerek yolculuğumuzu daha
anamlı hale getirdik.

“Şehit tahtında Rabbe gülümser

Ah binlerce canım olsaydı der!”

Hikayelerini anlamaya çalıştığımız şehitlerimiz de aynı ruha
sahip-ti. Söyleşi yapacağımız yere gitmeden önce şehidimizi biraz
araş-tırmıştım. Onu daha detaylı tanımak istemişim. O da diğer
şehitle-rimiz gibi gencecik, hayat dolu, yürekli bir delikanlıydı.

Onun sosyal medya hesaplarına göz gezdirmiştim. Evet çok garip
ve gizem dolu bir hakikatle karşılaştım.

Şehidimiz sanki geleceğini görmüş veya Rabbimiz, ona şehit olacağını ayan etmişti. Sayfasında aynen şu cümleler yazıyordu;

“Salamız okundu, haydi cenaze namazımıza! Allah’u Ekber!”

Bu söz onun ölüme bakışını göstermesi açısından önemliydi. Ölüm korkmadan yürüyen bir delikanlıydı Emrah Sapa.

Bir diğer paylaşımı ise Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’a bakışını göstermesi açısından önemliydi.

“Cumhurbaşkanım! Anadolu evlatları bütün mevcudiyetiyle emrindedir, talimatını bekler!”

Ve onu harekete geçiren bir diğer paylaşımı de şöyledir;

“Trt darbeyi kabul etti...”

Şehit Emrah Sapa yiğit ve deli dolu bir Karadeniz uşağıdır. Yüreği vatan sevdasıyla doludur.

Aşk mı? Adına vatan derler.

Okunan salaları kendi cenaze namazı için olduğunun bilincinde bir o kadar da ölümle barışık, hayatla ve zalimlerle kavgalı bir delikanlı...

26 yaşında hayatının baharında bir genç.

“Fatih Hocam biliyor musun, şehidimiz darbeden bir gün önce eşini memleketine babasının yanına göndermiş.”

Bu sözüm üzerine gözünü yoldan ayırmadan hayretini belli edecek şekilde sorumu cevapladı.

“Ya! Bilmiyordum. Sen nereden öğrendin üstadım? Daha ailesiyle görüşmedik!”

“Şehitlerimizin hayatını basından da takip ediyor ve araştırıyorum. Onunla ilgili haberleri, videoları, ailelerin söyleşilerini topladım. Bu bilgileri topladığım verilerden elde ettim.

“Peki başka ne gibi bilgilere ulaşabildin? Farklı bir şeyler var mı?”

“Olmaz mı be hocam! Her şehidin hayatı ayrı bir dünya ve hikaye... Sanki ona yaşayacakları ayan olmuş gibi bir değerlendirme yapmış.

Eşini gönderirken onunla helalleşmiş. Helallik dilemiş. Nasıl ki “Salamız okundu buyurun cenaze namazımıza, Allah’u Ekber!” diyerek bir öngöründe bulunmuşsa burada da böyle bir öngörüsü olmuş.

Belki de eşinin, kendisi şehit olduktan sonra sıkıntı çekmemesi için böyle bir girişimde bulunmuştur.”

“Hayret!”

“Evet hayret ki ne hayret Fatih Hocam! Zaten eşinin ifadesine göre Emrah daha önceleri de şehit olacağını söyleyip duruyormuş. Diğer şehitlerimiz de olduğu gibi bu da şahadet mektebinin öğrencisiymiş.

O gün evde yalnız başına yemeğini yerken darbe girişimini öğrenmiş. Yemeğini öylece bırakıp hemen bir arkadaşını aramış.

Aslında burada dostluğun, arkadaşlığın ne demek olduğunu da öğrenmiş oluyoruz. Hani şairin dediği gibi; “Kim var, denildiğinde sağına soluna bakmadan; Ben!” diyebilenlerin dostluğu kayda değerdir.

İşte Emrah’ın arkadaşlığı da, arkadaşı da bu karakterdedir.

“Dostum ülkede darbe var! Hemen çıkıyoruz! Bu gece benimle birlikte çıkmazsan hakkımı helal etmem! Arkadaşlığımız da biter!”

Arkadaşı böyle bir teklifle karşılaşır karşılaşmaz hemen harekete geçer ve hazırlanıp dışarıya çıkar.

Emrah ise o gece dışarıya çıkmadan önce abdestini alıp öylece meydana çıkar.

Salası erken okunan şehit yemek masasını olduğu gibi bırakır. Şehitlerin rızkı Allah katındadır. Bunun bilinciyle meydanlara çıkar.

O gece, onun için zalimlerle, hainlerle hesaplaşma gecesidir.

Ülkeye göz dikenlerin gözlerini çıkarma gecesidir.

Emrah manevi zırhını kuşanmış bir şekilde arkadaşıyla buluşmak için evden ayrılır. Eşi bunları anlatırken duygu yoğunluğu yaşamaktadır.

“O gece onu aradım. Kazan’ın karışık olduğunu bildiğim için ondan haber almak istedim. Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordum.

“Emrah neredesin? Ortam karışık nasıl olduğunu merak ettim. Ne yapıyorsun?”

“Şimdi arkadaşım ile dışarıya çıktık. Darbe olurken evde oturmak bize yakışmaz! Birazdan Tai’ye gideceğiz.”

Bunun üzerine ona kendisi için duyduğum endişeyi dile getirdim. Dikkat etmesini söyledim. Ama biliyordum ki beni dinlemeyecek. Çünkü konu vatan olduğunda onun için her şey teferruattı.

“Emrah dikkat et, ben korkuyorum!”

O da benim korkmamam gerektiğini, sabırlı olmamı ve dua etmemi söyledi.

“Sen niye korkuyorsun ki? Annenin ve babanın yanındasın, korkma! Ben, ülkemde savaş çıkar da vatanıma göz diken olursa bu uğurda canımı bile vermeye hazırım. Benim için endişelenme! Biz salası okunmuş, cenaze namazını bekleyenlerdeniz!

Sen, beni merak etme!”

Telefonu kapattığımda yüreğimden bir parçanın koptuğunu sandım. Ve ertesi gün onun şehit olduğunu öğrenince yüreğimde büyük bir acı hissettim.

O vatanına olan aşkını ve sorumluluğunu yerine getirmişti.

Ancak bu acımı dindiren gelişmeler oldu. Onun adının memleketinde bir okula ve parkta bir ağaca verilmesi beni biraz da olsa teselli etmişti.

Emrah kendisine ait bir koltuğun olmasını, her zaman onda oturup dinlenmeyi istiyordu. Ben de eşimin anılarını yaşatacağım bir evim olursa bir odasını ona tahsis edeceğim.

Oraya bir koltuk koyacağım, duvarlarına resimlerini asacağım ve şehit olduğunda bıraktığı elbiseleri orada sergileyeceğim inşallah.

Onu çok özlüyorum.

Ne zaman Ordu’ya gitsem şehitliğindeki mezarını ziyaret ederek onun için dua okurum. Gitmediğim zamanlarda ise rüyama girer ve “Niçin beni ziyaret etmedin?” derdi.”

Bunları anlatırken gözlerim dalmıştı. Fatih Hocam ise dikkatli bir dinleyiciydi.

“Üstat, Emrah kardeşimizle ilgili epey bilgi edinmişsin!”

Fatih kardeşimle Macun Köy'e giderken bunları konuşmuştuk. Onun hayretle karşılayan ifadesinden duygularımı dile getirdim.

“Hocam, insan aldığı sorumluluğu yerine getirmeli diye düşünüyorum. Ben, bana düşen kısmı elimden geldiğince gerçekleştirmeye çalışıyorum.

Çünkü bu geleceğe bırakacağımız manevi mirasımızdır.

Bunun için üzerime aldığım sorumluluğu yerine getirirken konuya hassaten önem veriyorum.” dedikten sonra şehidimizin ailesinin yanına gelmiştik.

İkinci katın balkonundan bize el sallayan İsmail Abiyi gördük. Evinin bulunduğu yeri işaret ediyordu. Fatih hocamla birlikte yukarıya çıktık. ,

Bir şehidimizin ailesinin yanına daha gelmiştik.

Yine hüzün, yine gurur, yine vatan sevdasına dair sözler...

İsmail Abi ve Feride Abla şehidimizin babası ve üvey annesi... Oturup konuşmaya başladığımızda şehidimizin iç dünyasına ve çocukluğuna doğru derin bir yolculuk yaptık.

Şehidimiz Ordu Korgan doğumlu.

İsmail Abiye bakarak ilk sorumuzu yönelttik. Çünkü onu tanımak istiyorduk. Emrah Sapa kimdi? Nasıl birisiydi?

“İsmail Abi, Emrah’ı bize anlatır mısın? Nasıl biriydi şehidimiz?”

Sorumuz baba yüreğinde sert fırtınalar estirmişti. Gözlerinde uçuşan yağmur bulutları buna işaret ediyordu.

“Emrah küçük yaşta annesiz kaldı. Sağ olsun Feride, ona annelik sevgisini küçüklüğünden beri verdi ama ne de olsa öz annesini kaybetmişti. Bu onun yüreğinde büyük travmalar oluşturmuştu...”

“Olay nasıl oldu anlatabilir misin İsmail Abi?”

“Ben o zamanlar Balıkesir’de çalışıyordum. Eşim Ayşe’de, oğlum Seyfettin ile hastaneye gideceklerini söylediler. Tabi ki olur, dedim. Onlar yola çıktıklarında biz kızım Zehra ile evdeydik.

Hayat çok garip be hocam!

Hastaneye diye gittiler. Biz hiçbir şeyden habersiz evde vakit geçiriyorduk. Kızım Zehra küçük olmasına rağmen bulaşık yıkamaktan hoşlanırdı. O bir sehpa çıkılmış bulaşık yıkıyordu. Ben de içeride televizyon seyrediyordum.

Emrah o zamanlar dokuz on yaşlarındaydı.

Kapının çaldığını duydum. Anlaşılmaz bir endişeyle kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. Kapıyı açtım.

Kapının önünde bir jandarma ve komutan duruyordu. Onları kapıda görünce korkum daha da arttı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Buyurun, ne istemiştiniz?”

“İsmail Bey siz misiniz?”

“Evet benim! Ne var, ne oldu?”

Yolda, mezarlığın orada bir kaza olmuş. Bizimle gelebilir misiniz?” deyince beynimden vurulmuşa döndüm. Aklımdan deli düşünceler uçuşuyordu.

Ama hepsini uzaklaştırmaya çalışsam da kaza yerinde gördüklerimin etkisiyle başımdan bir kazan kaynar su dökülmüş gibi hissettim.

Yüreğimin ta dibinden sarsılmıştım.

İkisi de çarpmanın etkisiyle birer tarafa düşmüştü. Hangisine bakacağımı şaşırdım. Jandarma kısaca olayı bize özetledi.

Eşim ve oğlum durakta beklerken iki araba çarpışıyorlar. Ve bu çarpışmanın etkisiyle savruluyorlar. Savrulan arabalar gelip eşime ve oğluma çarparak ikisini de hastanelik ediyor.

Ama eşim kurtulamıyor. Seyfettin ise yoğun bakıma alınıyor. Ayağı parçalanmıştı.

Bu kazanın üzerine çocuklar annesiz kaldılar.

Çocuklarımla böyle boynu bükük kalması beni derinden etkilemişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. İnsan birden eşini kaybedince sudan çıkmış balığa dönüyor.

Annem ilk önce çocukların durumunu görünce yanına almak istedi. Ben de onun yanına götürdüm. Bir müddet orada annemin yanında kaldılar.

Ancak çok zaman geçmemişti ki annem beni aradı. Ve çocuklara bakamayacağını, onlarla baş edemediğini söyledi.

“Oğlum gel çocuklarını al! Ben bunlarla baş edemiyorum.”

İsmail Abi burada biraz durdu. Gözyaşlarını sildi. Sonra nemli gözlerle bize baktı. Bir hakikat hem de acı bir hakikat dudaklarından dökölüyordu.

“Yetimin kimsesi olmaz be hocam!”

Yaratan Allah, yetimlere bakmayı ibadet olarak görüyordu. Ama çok zor bir ibadetmiş bu! Bunun için de mükafatı büyük oluyormuş!

Peygambere komşu olmak!

Ne büyük bir bahtiyarlık! Ama bunu hak edecek bir yüreğe sahip olmak çok zormuş çok zor!

Eşim vefat ettikten sonra Balıkesir’den Ordu’ya taşındık. Orada bir müddet kaldıktan sonra Ankara Ostim’e taşındık. Ben inşaat işlerinde çalışıyorum. Emekçi bir insanım. Çocuklarımı helal lokma ve alın terimle büyüttüm...”

“Peki Emrah bu yetimlik döneminde neler yapmıştı?”

Yetimin kimsesi yok, sözü bana çok dokunmuştu. Anne ve babasız olmak ne büyük bir acıydı. Üvey anne ne kadar iyi de olsa insanın bir yanı hep eksik kalıyordu.

Anne babasıyla el ele yürüyen her çocuk yetimin yüreğinde bir yaradı.

Emrah’ta bu yarayla büyüyen bir çocuktü. İşte İsmail Abinin anlattıkları aslında yetim Emrah’ın neler yaşadığını göstermesi açısından önemliydi.

İsmail Abi konuya girecekti ki Emrah’ın kardeşi Uğurcan içeri girdi. Güler yüzlü, sempatik bir delikanlıydı. Bize “Hoş geldiniz!” dedikten sonra koltuğa oturdu. Babasının anlatacaklarını dinlemeye başladı. Biz de merakla ona bakıyorduk. Ben her zaman ki gibi ajandama anlatılanları not alıyordum.

“Emrah çalışkan bir delikanlıydı. Kendi elinin emeğiyle geçinmesini severdi. Bunun için ta küçüklüğünden itibaren hayatı küçük omuzlarında yüklenmişti.

Boya sandığını alıp yürüyüşünü görecektiniz. “Boyayalım abiler, parlamazsa para yok!” sözleri hala kulaklarımda çınlamaktadır.

Daha sonra simitçilik yaptı. Başının üstüne simit tepsisini alıp; “Simiiiiit, sıcak simiiiiitlerim var!” diye bağırarak yürüyüşü hala gözlerimin önündedir.

Dedim ya emekçiydi.

Büyüdüğünde de inşaatlarda benim yanımda çok çalıştı.

Elleri çoğa zaman nasırlıydı. Oyun oynayacak eller nasır tutmuştu. Emrah hayatı hep zorluklarıyla yaşadı.

Ama zorlukların üstesinden gelmeyi bildi.

Bu arada Feride Abla onun çocukluğuyla ilgili anılarını buruk bir tebessümle anlatıyordu.

“Emrah küçükken yaramaz bir çocuktü. Okuldan sürekli bizi çağırırlardı. Devamsızlığı da çok olurdu. Bir gün bizden habersiz arkadaşlarıyla yaylaya pikniğe gitmiş.

O gün kendisini çok ama çok merak ettik. O zamanlar daha ortaokuldaydı. Eve geldiğinde üstü başı çamur ve yeşillik olmuştu.

Yaramaz ama saygısız değildi.

Özür dilemesini bilir, gönül alırdı. Mütevazı bir çocuktuk. Ona annesizliğini hiç hissettirmedim. Ama işte öz anne gibi olamıyor insan bir çocuğun yüreğinde...

Emrah liseyi Ostim’de Çıraklık Eğitim’de kaynakçı olarak okudu. Bölümünü seviyordu. Okulu sevmese de kaynakçılığı benimsediği için altın bileziğini koluna takmıştı.

Hayatını kaynakçı olarak kazanmaya başlamıştı.

Emrah askerliğin acemilik dönemini Kütahya’da, usta birliğini ise Uzungöl’de karakolda yaptı. Orada arkadaşlarıyla yaşadığı komik bir olayı bizimle paylaşmıştı.

Bir gün yemeğin yanında meyve olarak kivi vermişler. Arkadaşlarından birisi onu görünce şaşırılmış. Eline alıp evirip çevirdikten sonra;

“Emrah görüyor musun patatesin tüylüsünü de çıkarmışlar!” deyince arkadaşlarıyla bu söze çok gülmüşler. Şimdi o güldüğü anları hatırlıyorum da ne güzel günlerdi!

Askerliği çok rahat geğmişti.

Emrah gençliğinde bize şehit olayı istediğini çok defa söylerdi. şehitliğin çok büyük bir makam olduğunu dile getirirdi.

Haberlerde teröristlerle ilgili haberler çıktığında çok fkelenirdi. Bıraksalar onları bir kaşık suda boğacak kadar onlardan nefret ediyordu.

Feride Ablanın anlatacakları bittikten sonra Uğurcan'a döndük. Biraz da onunla söyleşmek istedik. Onun duygularını ve anılarını paylaşmasını istedik. Çünkü abisiyle oldukça fazla anısı vardır diye düşündük.

Uğurcan buruk gözlerle b ize baktı.

Abisi canlanmıştı anılarında. Çok iyi zamanlar geçirdikleri her halinden belliydi. Sevgiye ve hasrete dair bütün işaretler gözlerinden okunabiliyordu.

“Abim Ostim’de çalışıyordu. Kaynakıydı. Ben de o sıralar Ostim-MTAL’de okuyordum. Okul ıkışı abimi ziyarete gittim. Onun da işi bitmişti. Eve ıkıyordu.

“Abi canım soğuk bir şeyler çekti!” dedim.

Gülümsedi. Cebinden cüzdanını çıkardı. Beş lirası vardı.

“Bütün param bu! Gel bununla içecek bir şeyler alalım. Eve de yürüyerek gideriz.” dedi. Sevinmişim. Çocuklar gibi şen şakrak, şakalaşarak elimizde içeceğimiz yürüyerek eve gittik.

İnsanın dayanacağı bir abisinin olması ne güzel bir şey! Ama şimdi yok!

Paylaşmasını seven birisiydi. Sadece kendisini düşünmezdi. Kazan’da tavuk çiftliğinde mantolama işinde çalışıyordu. Bir gün beni de yanına çağırды.

“Uğurcan gel yanımda çalış! Hem birlikte zaman geçiririz hem de harçlığını çıkarırsın!”

Genç olarak bu teklif hoşuma gitti. İnsanın kendi parasını kazanması gerçekten güzel bir şey! Onun yanına gittim. Bir müddet yanında çalıştım. Bir gün çalışırken iş sahibi arabasıyla geri geri gelirken bana çarptı. Neredeyse altında eziliyordum. Abim beni gördü ve can havliyle bağırdı.

“Uğurcan dikkat et!”

Abimin sözü üzerine hemen toparlandım. Çok şükür bir şey olmadan olayı atlattık. Bu benim için unutulmaz bir anıydı. Abimle geçirdiğim zamanlar en güzel anlarımdı.

O sırada Feride Abla birer kahve getirmişti. Kahvelerimizden birer yudum aldıktan sonra İsmail Abi anlatmaya başladı.

“Her Cuma yanımıza gelirdi. Bizi asla ihmal etmezdi. O geldiği son Cuma yine Uğurcan’ı yanına çağırdı. Ama Uğurcan markette çalıştığı için gitmedi.

Emrah yanımıza geldiği zaman annesine yardımcı olurdu. Camları siler, temizlik yapardı. Yardım etmesini severdi. Kimsenin isteğini geri çevirmezdi.

İşte yine geldiği gibi gidecekti.

Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra biraz sohbet ettik. Gelecekle ilgili düşüncelerini paylaştıktan sonra evden çıktı...”

İsmail Abinin burada nutku tutulmuştu. Konuşamıyordu. Ağıt boğazına çökmüştü. Onun içten samimi ruh hali bizi de etkilemişti. Biz de gözyaşlarımızı tutamamıştık.

Dışarıya çıktığında arkasını döne döne gidiyordu. Gülümsüyor, el sallıyordu.

Bu onu son görüşümüzdü.

Ben o sıralar Haymana’da çalışıyordum. Orada kalıyordum. Emrah o gece arkadaşıyla dışarıya çıkmış. Dolmuşla ilk önce havaalanına gitmişler.

Cumhurbaşkanımızın halkı meydana davet etmesinden sonra dışarıya çıkmışlar. Havaalanından onları Tai’ye göndermişler.

Arkadaşının anlattığına göre birlikte en öne doğru gitmişler. O gece yaşananları biliyorsunuzdur. O sırada yanan saman balyaları, tekerler gökyüzünde görüş alanını daraltarak uçakların kalkmasını engellemiş.

Ve ikinci grup askerler nizamiyenin önüne gelip ateş ettiklerinde...”

Bir babanın gözyaşlarına tanık olmak çok acı bir olaydı. Konuşamıyordu. Durdu...

Erkekler ağlamaz diyorlar. Ama ben şuna kesinlikle inanıyorum; insan olanlar ağlar!

Onu da çok defa gördüm. Özellikle efendimiz Hz Muhammed (as) oğlu İbrahim öldüğünde ağlayınca, arkadaşları ona da;

“Ey Allah’ın peygamberi sen de mi ağlıyorsun? Dediklerinde söylediği söz muhteşemdir.

“Kalp hüzünlenir, göz yaşarır!”

Aslında bu sözülle bize insan olmanın en önemli özelliğini açıklamış oluyordu. Ağlayabilmek yürekte merhametin, sevginin var olduğunu gösteren önemli bir işaretti.

İsmail Abiye baktım. Sanki gözyaşlarını saklıyordu. Ama buna rağmen ağlamaklı bir şekilde anlatmaya devam etti.

“Asker kamuflejlil hainler ateş edince oğlum Emrah tam alnından vurulmuş. Oraya olduğu yere düşüp şehit olmuş. Diğer ana kuzuları gibi vatan için kınalanmış ve toprağı kanıyla sulamış. Emrah’ım!”

Gözyaşları derinlerde kaynayan bir pınar gibiydi. Sesinden anlaşılıyordu. Onun biraz nefes alması için Feride Ablaya döndük.

“Feride Abla bize Emrah’ın şehit olduğu haberini nasıl aldığımızı ve şehit olduktan sonra neler yaşandığını anlatabilir misin?” deyince o da derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı.

“O gece... Emrah gittikten sonra içim daralmıştı. Nefes almakta zorluk çekiyordum. Bir balkona çıkıyordum bir içeri giriyordum.

Oğluma bir şeyler olduğunu hissediyordum ama sanki ölümü ona yakıştıramadığım için ölümünü hiç aklıma getirmedim. Getirmek istemedim.

Ama hakikat değışmiyordu.

Sabah erken saatlerdi. Bir telefon geldi. Emrah’ın yaralandığını ve hastanede olduğunu söylediler. İsmail de o sıralar Haymana’da çalışıyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ona da durumu haber vermişler. Dünürü aramış.

“İsmail, Emrah’a ne odu biliyor musun?” diyerek arayıp kaza yaptığını söylemiş. O da hemen hastaneye doğru yola çıkmış...”

Bu arada İsmail Abi neler yaşadığını kısaca bizimle paylaştı.

“Ben o sabah kahvaltı yapıyordum. Telefonum çaldı. Ekranda dü-nürümün adı yazıyordu. Şaşırdım. Niçin aradığını anlamaya çalış-tım.

Emrah’ın kaza yaptığını ve hastanede olduğunu söyledi. Yedikleri-min hepsi boğazımda düğümlendi. Neye uğradığımı şaşırdım. San-ki üzerimden buldozer geçmiş gibi kendimi kötü hissediyordum.

Arabamız yoktu. Bir dolmuşa bindim. Hastaneye doğru gidiyor-dum. Ama ben gittikçe yol daha da uzuyordu sanki.

Beklenen zaman geçmiyor, yollar bitmiyordu.

Telefonum tekrar çaldı. Eşim Feride arıyordu. Emrah’ı Keçiören’e Adli Tıpa götürdüklerini söyledi. Bu sefer başka bir dolmuşa binip Keçiören’e doğru yola koyuldum.

Gözlerimin önünden hatıralar uçuşuyordu. Küçüklüğü, yetimliği, çalışması ve askerliği hepsi tek tek bir film şeridi gibi akıp gidi-yordu.

Fırtınalar esiyordu yüreğimde.

Keçiören’e vardığımda ailemin hepsini orada gördüm. Onlara sarıl-dım. Gözyaşları içinde beklemeye başladık. Saat yedi gibi Kızılay geldi. Bizlere destek oldu. Kahvaltı, çay, masa gibi birçok konuda yardımcı oldular. İnsanlar bizim acımızı paylaşıyordu.

O sırada doktor beni çağırdı. İçeriye girerken ürperiordum. Ca-nımdan bir parçanın cenazesıyla yüzleşecektim. Teşhisin çok öte-sinde bir karşılaşma olacaktı benim için.

Ben içeriye girerken, oğlum Uğurcan'da içeriye girmek istiyordu. İlk önce izin vermediler. Fakat Uğurcan'ın kararlı duruşu ve çok ısrarı sonucunda izin verdiler.

İsmail Abi durdu. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Bunun üzerine Uğurcan duygu ve düşüncelerini dile getirmek için izin aldı.

Onun da gözlerinde hüznler uçuşuyordu.

“Hocam içeriye girdiğimde dehşete düştüm. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordum. Başımdan kaynar sular dökülmüş gibiydi.

Yanıyordum.

İçeride sedyelerin üstünde cenazeler vardı. Abimin yanına gittik. Ona baktığımda alnından vurulmuş olduğunu gördüm. Ama o kadar masum ve güzel duruyordu ki, hasretle sarıldım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

O sırada babam ayakta durmakta zorlanıyordu. O da abimin yanına geldiğinde olduğu yere yığıldı. Onu kaldırdım.

Oradaki görevli yanımıza geldi. “Emrah Sapa!” dedi.

Onun teşhisi yapılmıştı. Abim gülümseyen yüzüyle babama bakıyordu. Babam da eğildi. Abimin cenazesine kapandı.

“Oğlum Emrah'ım!” diyerek hıçkırarak ağlıyordu. Görevli gelip babamı çekti.

“Beyefendi başınız sağ olsun! Allah rahmet eylesin!” dedikten sonra cenaze torbasını getirip onu içine koydular.

“Ben çık cenaze gördüm hocam ama böyle güzel yüzlüsünü görmedim! Sanki çok mutlu bir dünyadan selam veriyor gibiydi.”

İsmail Abinin bu sözü üzerine Emrah Sapa’nın ölümünün onun üzerinde ne gibi duygular oluşturduğunu göstermesi açısından önemliydi.

Durduk.

Duygulanmıştık. Ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. O sırada Feride Abla bir anekdotu paylaştı.

“Hocam, biz onun şehit oluşundan sonra evine gittik. Kapıyı açıp içeriye girdiğimizde çok duygulandık. Masanın üstünde bir parça ekmek, tabakta yemek yarım kalmıştı.

Yani hocam darbe haberini alır almaz hemen kalkmış. Yemeğini bile yemeden gitmiş. Onun vatan sevdası öyle bir şeydi hocam!”

Bu anekdot hepimizi derinden etkilenmişti. Şehidimizin nasıl bir duyguya sahip olduğunu daha iyi anlıyorduk.

Kahvemizden bir yudum aldık. İsmail Abiye baktık. O, bize cenazenin köye götürülüşünün hikayesini kısaca anlattı.

“Cenazeyi uçakla memleketimize göndermek istediler. Ama ben bunu kabul etmedim. Onunla birlikte gitmek istiyordum.

İlk önce bu isteğimiz kabul etmediler. Bunun olmayacağını söylediler.

Ben kararında ısrar ettim. Bunun üzerine Keçiören Belediye Başkanı bize yardımcı oldu. Bir cenaze arabası ayarlandı.

Cenaze arabası ilk önce evimizin olduğu yere getirildi. Evinin önünden helallik alındı.

Gözyaşları sel olmuştu.

Onu tanıyan herkes gözyaşı döküyordu. Kimseyi incitmezdi. Sevmesini, paylaşmasını bilirdi. Gönlü geniş birisiydi.

Oradan çıktıktan sonra cenaze namazı kılındı ve büyük bir konvoyla Ordu'ya doğru yola çıkıldı.

Sanki onu yeniden damat ediyormuşum gibi hissediyordum. Ölüm inanan insana düğün dernek günüydü. Çünkü özellikle şehitler ölümsüzdü ve sevdikleri Rablerine kavuşuyorlardı.

O önde biz arkada uzun bir yolculuktan sonra memleketimize vardık.

Ordu Korgan Sarıalç mahallesinin tek şehidiydi.

Orada da şehidimiz büyük bir coşkuyla karşılandı. Vatan evlatları onu omuzları üstünde şehitliğe götürdüler.

Çukur kazılırken okunan Kur'an ruhumuza dinginlik veriyordu. o okundukça biz rahatlıyorduk.

Nihayet onu ebedi yurduna yatırıp rabbine teslim ettik.

Şimdi emanet sahibindeydi.

Doğumla başlayan yolculuk ölümle sonuçlanıyordu. Önemli olan nasıl ve niçin öldüğümüzdü.

Ruhun şad olsun ey şehit!

ÖLÜME HAZIRLANAN

ŞEHİT ALİ İHSAN LEZGİ

Hayat insanlara sürekli sürprizler hazırlar. Bazen beklemediğimiz zamanlarda karşılaştığımız olaylar bizi şaşkına çevirir.

Şehidimiz Ali İhsan Lezgi'nin eşi Sevgi kardeşimizle konuşurken bunlar aklıma geldi.

Bizler sadece bazı şeylerin hikayesini yazarken diğerleri bunu ta yüreklerinin en derininde yaşamaktadırlar.

Ve yaşayanlar anlatamaz acılarını...

Hem eşini kaybedip hem de oğlunu gazi veren kardeşimiz yaşadığı gururu dile getirirken, oğlunun yaşadığı acıya da dayanamadığını ifade ediyordu.

Bir evde iki acı, bir yüreğe ağır geliyordu.

Ali İhsan Lezgi Pursaklar Saray mahallesinde ikamet etmekteydi. SGK Destek Hizmetleri Daire Başkanlığında memur olarak çalışmaktaydı ve elli üç yaşındaydı.

Eşiyle onun hakkında yaptığımız kısa söyleşide şehidimizin içi dünyasına doğru bir yolculukta yapmış olduk. Her insanın bir hikayesinin olduğunu dinlediğimiz şehit yakınlarından öğreniyorduk.

Ali İhsan Lezgi sevgi dolu bir dünyanın insanı olarak çevresindekiler tarafından sevilip sayılan bir insandı. Şehidimizin en büyük hayali ise emekli olduktan sonra bir hobi bahçesi alarak dingin bir hayat sürmektir. Doğayı, sakinliği seven bir yapısı vardı.

Doğayla baş başa kalmak, Allah'ı düşünmek ve ibadet etmek yaşam tarzıydı.

İnançlı bir insandı.

Hayat dolu ve sevmesini bilen biriydi.

Olumsuzluklara karşı yüreğinde pozitif enerji kaynar ve iyilik üzere bir hayatı yaşardı. İnsanlara iyilik etmesini severdi.

Bunun içinde çevresinde sevilen ve sayılan birisiydi.

Sevmesini bilen insanlar sevilirdi. Bunu şehidimizin hayatında da görmüş olduk.

“Her nefis ölümü tadacaktır.” ayeti onun için önemli bir yol işaretiydi.

Yaşamalarını severdi ama ölümü de unutmazdı. Peygamber efendimizin şu sözü sanki onun için bir yaşam felsefesi idi.

“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışın!”

Ali İhsan Lezgi bu inancının tezahürü olarak mezarlık ziyaretlerini severdi. Sürekli mezarlıklara gider ölümü tefekkür ederdi.

Cuma günleri mezarlığı ziyaret eder ölmüşlerine Kur'an okuduğu gibi kendi ölümünü de düşünürdü.

Mezarlık ziyaretleri onun için bir gezi değil bir düşünme ve ibret alma yeri idi.

Bu duygusunu eşiyle konuşur ona ölümün; hayatın akışı içinde doğal bir durak olduğunu ve ölmeyecek hiçbir insanın olmadığını söylerdi.

“Ölmeyecek insan yok be Sevgi!” diyerek ölümü her daim yüreğinde taşırdı.

Ölümsüzlüğün yolu şahadetten geçer!

Bu söz onun için büyük bir anlam ifade ederdi. Çünkü yaratan Allah kendi yolunda ölenlerin ölümsüzler kervanına katıldığını çok açık biçimde dile getirmekteydi.

Bu inanç onun hayatının eksenini oluşturuyordu.

Peygamberimizin hayatı ve sözleri onun için çok değerliydi. Bunun için de onun sözlerine ayrı bir önem verirdi. Şu sözü onun iç dünyasında büyük bir karşılık buluyordu;

“İnanan insan misafirine ikramda bulunsun!”

Sosyal yönü güçlü biriydi. Hem misafirliği hem de misafir etmeyi çok severdi. Evinde misafiri eksik olmazdı. Akrabalarını, çocuklarını sürekli davet eder, ağırlardı.

Misafirlerine ikram etmekten büyük bir mutluluk duyardı.

Anılar biriktirmekten ve resim çektmekten büyük bir mutluluk duyardı. Ne zaman güzel bir manzara görse hemen telefonunu çıkarır resmini çekerti.

Çocuklarıyla, torunlarıyla resim çekilmek en büyük tutkularından birisiydi.

Dört çocuğumuz var. Üç kız bir oğlan. Kızlar Ayşegöl, Özlem, Öznur ve erkek Yasin’di.

“Yasin’de o gece babasıyla birlikte dışarıya çıktı. Canımdan canlar gitmişti...”

Burada Sevgi kardeşimiz biraz durdu. Nefes aldı. O anı tekrar yaşıyor gibiydi.

“Sevgi kardeşim Yasin nasıl bir delikanlıydı? Kısaca onunla da ilgili bize bilgi verebilir misin? Galiba o da o gece gazi olmuştu?”

Cümleler namludan çıkan kurşunlar gibi canını yakıyordu.

Anılar gözlerinde canlanırken aynı zamanda eşinin de hatıraları canlanıyordu. Göz göğünden yağmur bulutları iniyordu. Kısa bir süre sonra konuşmaya başladı.

Yasin sorumluluk sahibi, devletini, milletini seven biridir. Kütahya'da Edebiyat Fakültesinde okuyordu. Kendi yağında kavrulur, kimseye minnet etmezdi. Çalışkan ve dürüsttür. O yaz Kütahya'da kalmayı, çalışarak okul masraflarını çıkarmayı istiyordu. Ama babası izin vermeyince gelmek zorunda kaldı.

Yasin, babasının durumunu bildiği için tatillerde çalışıp babasına yük olmak istemiyordu. Ve birçok yerde çalıştı.

Darbeden önceki hafta bayram tatili için Ankara'ya geldi. O gün arkadaşlarıyla birlikte Kızılay'da bir araya gelerek sohbet etmişlerdi.

Vakit ilerleyince Ali İhsan, onu eve çağırды. Geç kalmamasını tembihledi.

Yasin büyüklerine karşı saygılı ve edepli bir çocuktur.

Allah'ın anne babaya saygıyı emreden ayetleri onun için çok değerliydi. Bunun için de arkadaşlarıyla sohbeti bırakıp hemen babasının çağrısına kulak vermişti.

Vakit geceye doğru ilerliyordu.

Yasin gelirken ilk önce ablasına uğradı. Orada fazla kaldı. Çünkü babasını merakta bırakmak istemiyordu.

Yasin, Kızılay’da otururken yaptığı gözlem onu oldukça endişelendirmişti. Arkadaşlarıyla sözleşip tekrar oraya gitmeyi düşünüyordu. Çünkü sokaklarda anlam veremediği bir hareketlilik olduğunu fark etmiş olumsuz şeyler olabileceği içine doğmuştu.

Biz o sırada Ali İhsan ile evde oturuyorduk. O kendisini biraz yorgun hissettiği için daha Yasin gelmeden uyumuştı.

Bir müddet sonra Yasin geldi.

Yüzünde büyük bir endişenin izleri vardı. Haberleri açıp izlerken ellerini yumruk yapıp sıkıyordu. Yaşanılanlara öfkeleniyordu.

Ben de ona biraz yemek hazırladım. Tabi bu arada seslere Ali İhsan da uyandı. Oğlunun öfkeli, endişeli halini görünce şaşkın şaşkın onun yüzüne baktı. Ben yemeği getirip masaya koymuştum.

Baba oğul yemek yerken hararetle bir şekilde konuşuyorlardı.

“Oğlum bu halin ne? Neler oluyor?”

“Vallahi baba Kızılay’da ortam hiç de iyi değildi. Garip bir hareketlilik vardı. Biz arkadaşlarla buluşup tekrar oraya gidecektik...”

“Keşke gelmeseydin!”

“Senin sözün üzerine geldim. Gelmemi istemiştin.”

“Allah razı olsun evlat, Rabbim senin bahtını hayır eylesin!”

Bu arada yemeklerini yemiş haberlere odaklanmışlardı. TRT’de darbe bildirisi okunuyor ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan halkı meydanlara davet ediyordu. Bunun üzerine Ali İhsan oğluna bakarak:

“Neler oluyor böyle evlat?”

Yasin’in sesi titriyordu.

Kalp atışları dışarıdan hissedilecek derecede hızlı ve sert atıyordu. Kelimelerini toparladıktan sonra babasının sorusuna cevap verdi;

“Baba her taraf karışık! TRT’de de gördüğümüz gibi darbe oluyor. Halk dışarıda. Ben de gideceğim!”

Oğlunun bu sözü üzerine Ali İhsan darbe bildirisini görüp duymasına rağmen buna anlam veremiyordu.

“Kim nasıl darbe yapabilir? Buna bu zamanda kim nasıl cüret edebilir?”

“Bilmiyorum baba! Ancak askerler, tanklar, uçaklar ve Boğaziçi Köprüsünü kapatanlar... Ortalık karmakarışık!”

Halk bu sırada yavaş yavaş dışarıya çıkıyordu. Her yer alevlenmişti. Ülke sanki bir yangın yerine dönmüştü.

Oğlunun bu sözlerini duyan Ali İhsan, Cumhurbaşkanımızın çağrısının karşılıksız kalmaması gerektiğini söyledi.

Reisin sözünü duyunca o da dışarıya çıkmak için ayağa kalktı.

Öfkeliydi.

Heyecanlıydı.

Yasin, babasının bu cesaret dolu çıkışı üzerine onu teskin etmeye çalıştı.

“Baba dışarısı bu gece çok tehlikeli! Ben Kızılay’a arkadaşlarımın yanına gideceğim. Sen evde, annemin yanında kal!”

O sırada her yerden sesler gelmeye başladı. Dairelerden, binalardan insanlar akın akın meydanlara çıkıyordu.

Söz sahibine göre değer kazanıyordu.

Kimisi dışarı çıkılmasını ister terör eserdi kimisi dışarı çıkılmasını ister darbeye direniş sergilenirdi.

Ve meydanlar halkındı.

Ülke karanlık ve aydınlığın çarpıştığı bir geceye dönüyordu.

Nasıl ki insanların hayatlarında bir kırılma ve dönüm noktaları varsa toplumların ve devletlerin de hayatlarında bir dönüm noktası vardır.

Alınan kararlar insanların veya toplumların kaderi oluyordu.

İşte Türkiye’de bir dönüm noktasını, kırılma anını yaşıyordu. Ya işgalci güçlere karşı sessiz olunacak ve yılların birikimi heba olacak ya da canlar adanacak zafere ulaşılacaktı.

Gandi’nin sessiz direnişi gibiydi halkın darbecilere karşı direnişi.

Silahlara, tanklara, uçaklara ve askerlere karşı ellerde bayrak, dillerde tekbirler vardı.

Bu sırada yukarı komşumuzda dışarıya çıkmıştı. Pencereden gece-
nin hareketliliği çok net görünüyordu. Yasin’in, babasının gelme-
mesini istemesi üzerine o büyük bir coşkuyla;

“Oğlum ben bu vatanın evladı değil miyim? Cumhurbaşkanıamızın
çağrı yaptı! Onun çağrısı karşılıksız kalmamalı.

Ve daha da önemlisi ülke ayaktayken ben nasıl yatakta olabilirim?”

Eşimin cesaret dolu sözleri beni de coşturmuştu. Ben de onlarla
çıkmak istiyordum.

“Ali İhsan, ben de geliyorum! Siz dışarıdayken ben evde otura-
mam!” dedim. Eşim bu sözlerim üzerine;

“Hayır Sevgi sen rahatsızsın, evde kal ve bizden haber bekle!” dedikten sonra içeriye geçti.

Elbise dolabını açtı. O güne kadar giyinmediği elbisesini çıkardı. Ben onun bu davranışlarını şaşkınlıkla izliyordum.

Garip davranıyordu.

Aynanın karşısına geçti. Elbisesini giyindi. Yeni çorap çıkardı. Daha sonra benden tarak istedi. Ben şoklardaydım.

Aynanın karşısında saçını taradı.

Onun bu şekilde hazırlığı karşısında nutkum tutulmuştu. Sanki dışarıda darbeye karşı değil de düğüne gidiyor gibi hazırlanıyordu.

“Ali İhsan hayırdır düğüne mi gidiyorsun? Bu neyin hazırlığı böyle Allah aşkına söyle!”

Bu sözlerim karşısında sadece gülümsedi.

O gülümseyişi hiç aklımdan gitmiyor. Sanki bana son gecesinin bir hediyesi olarak bırakmıştı o gülümsemesini.

Yasin kapıda onu bekliyordu. Babasının biraz geciktiğini görünce heyecanlı bir şekilde seslendi;

“Baba ben gidiyorum!”

“Tamam Yasin geliyorum!” dedikten sonra benden bir şişe su istedi. Suyu aldıktan sonra asansöre binerlerken bana tekrar baktı.

“Hakkını helal et Sevgi! Allah’a emanet olun! Bu yolda gitmek var dönmek olmayabilir!” dedikten sonra asansöre bindi ve gözden kayboldular.

Sanki geri dönmeyeceği içine doğmuştu.

Ölümünü hissetmiş de ona hazırlanmış gibiydi o gecesi. En güzel elbiselerini giyinmesi, taranması... Bunları şimdi düşündüğüm zaman daha da garip geliyordu. Belki geri dönseydi o gecenin ilginçliklerinden birisi olarak unutulup gidecekti. Ama işte geri gelmedi...”

Sevgi kardeşimiz burada biraz durdu. Sesi durgunlaşmıştı. Hüzünlü olduğu sesinden anlaşılıyordu. Anlatması için biraz zaman verdikten sonra şehidimizin o son anlarına ait hatırasını anlatıyordu.

“Daha asansöre binerken sesi gelmeye başlamıştı. Salavat, tekbir getirerek gidiyordu. Allah’u Ekber, Allah’u Ekber lailaheİllallahu-Allah’u Ekber! Allahümmesalli ala seyyidina Muhammed!”

Dışarıya çıkarken bu duygularla çıkmıştı.

Ali İhsan inançlı birisiydi ve dilinden Allah adını düşürmezdi. Bunun için dışarıya çıkmadan duaya başlamıştı.

Son olarak tekrar helallik isteyerek kendisinden haber beklememi söyledi.

Onlar çıktığında gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Anlam veremediğim bir hüzün kaplamıştı tüm benliğimi. Balkona çıktım. Ne yaptıklarına bakıyordum. Bu sırada ben de, onlar ve ülkem için dua ediyordum.

“Allah’ım ülkemizi ve halkımızı sahipsiz bırakma! Bizleri koru Allah’ım!”

Gece... Sürprizlere gebe gece, karanlıklardan aydınlığa bir hece...

Gece yeni bir dönemin habercisi....

Gökyüzünde salalar yankılanıyordu. O sesi duyduğumda bütün vücudumun ürperdiğini hissettim. Uçaklara inat salaların sesi yankılanıyordu göklerde.

Hayat çok garipti. Biraz önce evde oturan insanlar şimdi sokaklarda, caddelerde, meydanlardaydı. Ben de ürperen benliğimle birlikte gözlerimle Ali İhsan’ı ve Yasin’i takip ediyordum.

Ve evimizin üstünden geçen bir uçak geceyi karartıyordu.

Hainlerin karanlık yüzüyle halkın aydınlık yüzü savaşıyordu. Şairin dediği gibi her şey akıyordu ama iki şekilde:

“Her şey akar su tarih yıldız insan ve fikir

Oluklar çift birinden nur akar birinden kir”

Nur ile kir karşı karşıyaydı ve savaş tarihin ta derinlerinden başlamıştı. Kabil ile Habil’den bu yana hak ile batılın savaşı vardı. Ve bitmeyecek bir savaştı bu.

Balkondan baktığımda bir otobüsün geldiğini gördüm. İçi tıklım tıklım insan doluydu. Kir ne kadar karanlık ise nur bir o kadar aydınlığı istiyordu.

Halk korkusuzdu.

Ali İhsan ve Yasin arabaya zor bindiler. Onlar bindikten sonra otobüs hareket etti. Ve gecenin karanlığında kayboldular.

Gözlerim onların ardından bakakaldı.

Yasin, babasıyla birlikte tam olarak nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Tek bildikleri şey vardı; Vatan için meydanda olmaları gerektiği.

Ve onlar şimdi meydanlardaydı.

İki yiğit, baba ve oğul kol kola, omuz omuza cepheye gidiyorlardı. Bir insanın vatan sevdalısı olmak kadar güzel bir şey yoktu.

Gece salalar okunuyor, gök karanlığı aydınlığa çevirmek istiyordu.

Salaların inadına ise uçaklar ses bombalarıyla geceyi karanlığa boğuyordu. Halkın direncini kırmak ve onları sindirmek istiyordu.

Otobüs yolcularını taşıırken karartma yapmak için farlarını kapatır. Çünkü uçakların bombalamasından korkmaktadır. Şoför Yasin ile babasının da olduğu yolcuları külliyeye yakın boş bir araziye bıraktıktan oradan uzaklaşır.

Otobüsten indikten sonra etraflarına bakınmışlar. Her taraf karanlık... Gecenin korkunçluğu her halinden belli oluyormuş.

Oğlum bunları anlatırken sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi duyguluydu.

Ben bu arada onları defalarca aradım. Telefonlarıma cevap alamadım. Ali İhsan ise ben korkarım diye beni aramamış. Bunu oğlumuza söylemiş. Ali İhsan işte böyle duygulu biriydi. Bunun için durumlarından haberdar etmek için kızlarını aramış. Onlarla konuşmuş.

“Kızım burası savaş alanı gibi, korkunç ve karanlık... İnsanlar yavaş yavaş külliyenin orada toplanıyorlar. Biraz önce havadan taciz atışı yaptılar. Bu iş askerlerin yapacağı bir şey değil!”

Oraya varmak için karanlıkta dakikalarca yürümüşler.

Külliye'ye yaklaştıklarında her yerin alevler içinde olduğunu görmüşler. Askerler gelenleri durduruyor, tanklarla halkın üzerine yürüyor. Tanklar üzerlerine gelince başta Ali İhsan olmak üzere vatandaşlar onlara karşı durmuş.

Metal yığınlarına karşı yürekli insanlar!

İnançlı bir insanı korkutacak hiçbir şey yoktu ve olamazdı. Halk onların bu yaklaşımına karşı dik bir duruş sergilemiş.

Bu arada Ali İhsan askerlerin karşısına geçip onlarla mücadele ediyor.

“Siz nasıl vatan evladısınız söyleyin! İnsan kendi halkına silah doğrultur? Bu ne insanlığa ne de askerliğe sığar!”

Yasin bu arada babasını geri çevirmeye çalışır. Ancak o kimseyi duyacak durumda değildir.

Okunan salalardan aldığı ilhamla sözlerine, mücadelesine devam eder.

“Siz kimi vurmaya çalışıyorsunuz? Biz halkız halk! Bu vatanın öz be öz evlatlarıyız? Bize silah doğrulttuğunuza göre sizler asker değilsiniz!”

Oğlum Yasin olayı anlatırken gözyaşlarına boğuluyordu.

“Babam askerlerle mücadele ederken ilerimize bir bomba atıldı. Yerden kara dumanlar yükselerek gecenin karanlığına karıştı.

Biz hemen askerleri bırakıp yaralıların olduğu yere doğru koştuk. Onlarca insan yerlere serilmiş bir o kadarı da sağa sola savrulmuştu.

Gece savaş alanına dönmüştü.

Silahlar, bombalar, tanklar sanki kurtuluş savaşından kalan günlerdi yaşadıkları.

Sırada ses bombalarıyla tacize gelmişti. Alçak uçuşlarla bizleri sındirmeye çalışıyorlardı. Sanki bir savaş sahnesi çekiliyordu.

O geceyi anlatan Yasin’i dinlediğimde ben de duygulanmıştım. Çünkü gözlerindeki o kıvılcım, inanç ve yaşadıkları büyük acılar hepsi sesine yansiyordu. Yasin o geceyi anlatmaya devam ediyordu.

İlk bombadan sonra hepimizde bir panik havası vardı. Uçak bir daha gelir mi, bomba atar mı diye endişeli gözlerle gökyüzünü süzüyorduk.

İnanç bir insanın yüreğine kazınmışsa onu söküp atmak mümkün değildi. O karmaşanın, taciz atışlarının, bombaların arasında babam sabah namazı için camiye gitmek istediğini söyledi.

Hava aydınlanmak üzereydi. Namazı kaçırmak istemiyordu. Babamın konuşması daha yeni bitmişti ki havada bir uçak daha belirdi. Endişeli gözlerle ona bakarken;

“Baba bak bir uçak daha üzerimize geliyor! Yine bomba atacak galiba!”

“Yok be oğlum bu saatten sonra atmazlar. Zaten gece boyunca atı-
lılar. Biz şimdi namazımızı kılalım, sonra eve nasıl gideceğimizi
düşünürüz.”

Niyetimiz namazdı, niyetimiz vatandı, niyetimiz hayırdı...

Ancak korktuğumuz başımıza gelecek gibiydi. Uçak üstümüze
doğru geliyordu. Sadece savaş filmlerinde gördüğüm şeylerdi ya-
şadıklarımız.

Ama yaşadığımız bir film ve tiyatro değildi.

Buna tiyatro diyenlerin o anları yaşamalarını ve yaşadıklarının ger-
çekten tiyatro mu yoksa hayatın ta kendisi mi olduğunu anlamala-
rını isterdim.

“Baba!” dedim.

Sözlerim sabahın ilk ışıklarında atılan bombanın gürültüsünde yok
oldu. Bomba az ilerimize düştü. Yine yerden karanlık bulutlar kalk-
tı. Olay hiç de filme ve tiyatroya benzemiyordu.

Sonrasında uçaktan ateşler edildi.

Bunlar insan olmazdı hele asker hiç! Meclis bombalanmış, külliye bombalanmış, halk bombalanmış... Bu bombalardan nasibini alanlardan birisi de bizdik.

Bizzat yaşadık o dehşeti.

O bombanın dehşetiyle havaya savrularak yere düşmüşüm. Sadece havada uçtuğumu hatırlıyorum.

O sırada şarapnel parçaları sağa sola saçılarak birçok insanın yaralanmasına neden olmuştu. Benim bedenime isabet eden bomba karnımı delmiş ve bağırsaklarımı dışarı çıkarmıştı.

Yaklaşık otuz kırk dakika olduğumuz yerde yatmışız. Gözlerimi açtığımda üstüm başım toz toprak içindeydi. Yaşadığımız şokun etkisiyle daha kendimin farkında değildim.

Gözlerim babamı aradı.

Kendimi bırakmış onun acısıyla yanıyordum. Bu arada gözüme üç araç takıldı. Üçü de yanıyordu. Bombanın etkisiyle ortalık yangın yerine dönmüştü.

İnsanlar kan revan içindeydi. Feryatlar gökleri inletiyordu. Babamın sesini duydum. Oraya yöneldiğimde bacağının kopmuş olduğunu gördüm.

İnliyordu. Ama kimse yardıma gelemiyordu.

Uçaklar tekrar bomba atar mı endişesiyle insanlar tedirginlik yaşıyor ve yerlerinden kalkamıyorlardı.

Bu arada babam başını kaldırmaya çalışıyor ama buna gücü yetmiyordu. Onun o çaresiz hali hala gözlerimin önünde...

Ona yardım etmek için hareket etmeye çalıştım. Ama yürüyemiyordum. Karnım yarılmış, bağırsaklarım dışarı çıkmıştı.

Onları elimde tutuyordum.

Beni görenler korkuyla benden uzaklaşıyorlardı. Çünkü görüntüm gerçekten korkunçtu. Sanki korku filmlerinden çıkmış gibiydim.

O sırada babamın telefonla birilerini aradığını gördüm. Sonradan öğrendim ki ablalarımı arıyormuş. Ona sarayda olduğunu söylemiş. Ama ablam gecenin kaosu, korkusu ve heyecanıyla sarayın külliye değil de Pursaklar saray mahallesi olduğu zannına kapılmış.

Bunun için de hemen enişteme ve diğer ablalarımın haber vererek oraya doğru gitmişler. Ama orada babalarını göremeyince ayrı bir korku yaşıyorlar.

Biz o gece kaldırımında, yanan üç aracın yakınında yerde yatıyorduk.

Acıdan kıvranıyorduk.

Yardım bekliyorduk ama maalesef yardım gelmiyordu. Herkes canının derdine düşmüştü. Herkes yakınlarıyla uğraşıyordu.

Ben karnımı, babam bacaklarını tutuyordu.

Çok kan kaybediyorduk. Kendimizden geçmek üzereydik. Ama kendi kendime söz veriyor ve gözlerimi açık tutacağımı, bugün ölmeyeceğimi söylüyordum.

Kızı o geceyi ve yaşadıklarını anlatırken acıyı yeniden yaşıyormuş gibiydi.

“Babamın sesi çok derinden ve acılı geliyordu. Hangi saray olduğunu bile soramadım. Telefonu kapatır kapatmaz saray mahallesi-ne gittik. Ama yoktu! Onu bulamamanın acısıyla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Hastaneleri aramaya başladık.”

Yasin o gece yaşadıklarını anlatmaya devam ediyordu.

“Sabahın ilk ışıklarında elim karnımda, gözlerim babamdaydı. Çaresizliğin ne demek olduğunu o sabah çok daha iyi anladım.

İnsan güçsüz bir varlıkmış.

Babam karşımda acıyla inliyor ama benim elimden bir şey gelmiyordu.

Bir abi geldi. O geldiğinde sanki gözlerime bir Hızır gibi göründü. Beni, babamı ve ilerimizde yatan bir genci alarak kamyonetine yükledi.

Ben o an hala kendimle mücadele ediyordum. Ben bugün ölmeyeceğim. Babamın yanında olacağım, diye sayıklıyor ve konuşuyordum.

Ama olamadım! Babamın yanında olamadım!”

Yasin gözyaşlarına boğulmuştu. O anlar bir film şeridi gibi değil zaman makinesiyle tekrar oraya gitmiş gibi anlatıyordu.

Hastaneyi görünceye kadar kendimi sıktım. Ne zaman ki hastaneyi gördüm o zaman kendimden geçmişim. Ama babamla birlikte hastaneye girdiğimi hatırlıyorum.

Beni hemen yoğun bakıma almışlar. Babam...

Onunla ilgili haberi çok sonraları öğrenecektim. Bir evlat için babasının ölümünden habersiz olmak kadar büyük bir acı yoktur.

Annem, ablalarım, eniştelерim bizleri hastane hastane arıyorlar. Nihayet benim girişimin Gazi hastanesinde olduğunu öğrendiklerinde hepsi oraya geliyorlar.

Beni bulduklarında ben kendimde değildim. Neler yaşandığını sonraları öğrendim. Babamı arıyorlar ama bulamıyorlar.

Gecenin kahramanlarından olan babam yoktu.

Ablam ve eniştem doktorla konuşuyorlar. Onu tarif ediyorlar. Belki gelmiş olabileceğini söylüyorlar.

O sırada doktor sanki bir şey hatırlamış gibi endişeli gözlerle onlara bakıyor.

“Morgda isimsiz bir kahraman var! O da gece meydanda can verenlerden birisi, isterseniz ona bakalım?”

Doktorun sözü yüreklerine bir bomba gibi düşmüştü.

Her zaman maddi şeyler yaralamazdı insanı. Bazen ve daha çok manevi şeyler acı verirdi.

Babamızın ölmüş olma ihtimali bile onları mahvetmişti. Endişeli ve hüznü gözlerle birbirine bakarak “İnşallah babamız değildir!” diyerek morga doğru ilerlemişler.

Doktor morgdaki cenazeyi çekerken onların ayakları titriyor, kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Yüzünü açtığında...

Gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. Zaman durdu.

Kalp atışları hızlanmış. Ve onun babamız olduğunu görmüşler.

Oldukları yere yığılmamak için kendilerini zor tutuyorlarmış.

Babamız isimsiz bir kahramandı.

Tekrar bakmışlar. Ve bu sefer onun yüzündeki tebessümü görünce içleri biraz da olsa ferahlamış. Masum ve tertemizmiş cenazesi.

O ölüme hazırlanmıştı.

Babamızın yokluğu çok acı ama bu vatan uğruna canını feda etmesi ve onurlu bir ölümle aramızdan ayrılması tek tesellimizdir.

Gazi Yasin Lezgi'nin son sözleri şuydu;

“Kelimeler acı veriyor! Şu an bile konuşmak zor geliyor. Benim de babamın da akıttığı kan sonuna kadar vatanıma helal olsun!

Ben hastanede yatarken onun şehit olduğunu öğrendim. Babamın cenaze namazı Kazan'da kılındıktan sonra kendi köyü olan Orhaniye'ye götürüldü. Orada defnedildi.

Ruhun şad olsun ey şehit!

SEVDA YÜREKLİ

ŞEHİT YASİN YILMAZ

Rabbimin izniyle nihayet sona geldik. İnsan kararlı olduğu zaman hedefine ulaşmak zorlu da olsa tatlı bir şekilde gerçekleşiyordu.

Her zaman ki gibi değerli dost fatih Erdoğan ile şehidimiz Yasin Yılmaz'ın eşi Güldane Yılmaz'la söyleşi yapmak için sözleştik.

İlk önce ben Güldane kardeşi arayarak müsait olup olmadığını öğrenip söyleşi günü için randevu aldım. Bu bilgiyi paylaştığım mihmandarım memnuniyetini dile getirdi. Ki bu güne kadar da beni hiç yalnız bırakmadı.

Bu değerli çalışmanın ortaya çıkmasında katkısı oldukça büyüktür. Kendisinden Allah razı olsun.

Son şehitlerimizin aileleri Kazan dışında yaşadıkları için yolculuklarımız biraz uzun sürüyordu. Mihmandarımla yola çıktığımızda zamanın nasıl geçtiğini bilemezdik.

Dost sohbetiyle zaman hızlı akıp gidiyordu.

Nihayet Keçiören'de Güldane kardeşimizin attığı konuma varmıştık. Binanın önünde babası bizi karşılayarak evi gösterdi. İş olduğu için bizden müsaade alarak ayrıldı.

Yasin Yılmaz genç bir kardeşimizdi ve bir de çocuğu vardı. Onun adı da Eyyüp Yılmaz. Vatan uğruna ailesini, çocuğunu ve geleceğini feda edecek bir yüreğe sahip bir gençti Yasin Yılmaz. Birçok işte çalışmış, gayretli birisi. En önemli özelliklerinden birisi de verdiği sözde durması ve dürüstlüğüydü.

Hayatını kısaca araştırırken öğrendiğim bilgilerden bazılarıydı. Ancak hüznü gözleriyle bizi karşılayan şehidimizin eşi Güldane (ki herkes ona Gül dediği için biz de bundan sonra böyle hitap edeceğiz) kardeşimle konuşunca her insanın ayrı bir hikayesi vardır sözünün ne kadar haklı bir söz olduğuna tekrar kanaat getirdim.

Gül kardeşimiz bizi içeriye davet ettikten sonra kardeşi de yanımıza geldi. Gül kardeşe niçin geldiğimizi tekrar açıkladıktan sonra ondan, bize, Yasin Yılmaz'ı anlatmasını istedik.

Gözleri daldı.

Biraz durdu. Pencereden dışarıya baktı. Tam karşımızda kocaman güzel bir cami vardı. Minareleri, göklere ellerini açmış dua eden birini anımsatıyordu.

Söze Yasin Yılmaz'ın nereli olduğundan ve nasıl tanıştıklarından başladı.

Tatlı bir aşk hikayesiydi anlattığı.

Yasin Yozgatlıdır. Küçük yaşlarından itibaren çalışmasını seven bir yapısı varmış. Bana küçüklüğünü anlattığında çalıştığı işlerden bahsederdi. Aynı zamanda pozitif ve enerjik birisiydi. Ankara'ya geldiklerinde de çalışmaya devam etmiş.

Onunla tanıştığımda ben Kızılay'da bir dershanenin kantinini işletiyordum. Ben de onun gibi çalışmayı seviyordum. Yani anlayacağınız tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu.

Bir akşam yakınlarımızdan birisinin düğünü vardı. Ailemle birlikte oraya gittik. Beni görünce zavallı yıldırım aşkına tutulmuş. □ (Burada hafiften tebessüm ettik.)

O günden sonra sürekli beni arayarak arkadaşlık teklifinde bulundu. İlk önce buna karşı çıktım. Çünkü böyle şeyler benim tarzım değildi. Yani bu şekildeki ilişkileri sevmiyordum.

Bir gün yine aradı. Artık numarasını biliyordum. Bunun için ona kızmak ve bir daha beni aramamasını söylemek için telefonu açtım.

“Bir daha beni arama! Rahatsız oluyorum! Yeter artık!” gibi laflar söyledikten sonra tam kapatacaktım ki duygusal bir ses tonuyla:

“Dur kapatma! Ben seni görüyorum. Şimdi tam karşımdasın. İznin olursa seninle bir çay içmek istiyorum.” deyince aklıma ona bir oyun oynamak geldi. Yanıma çağırıp onu herkesin içinde mahcup edecek ve bir daha beni aramamasını söyleyecektim.

“Tamam bekliyorum gel!” dedikten sonra telefonu kapatır kapatmaz karşımda belirmez mi?

Gülümsüyordu.

“Geldim işte! Bir çay içimlik vaktin vardır inşallah!” diyerek latife de yaptı. Ben ise şaşırmıştım. Böylesine inatçı birini görmemiştim.

Meğer tam kantinin karşısından arayıp olumlu cevap alınca da hemen içeriye dalmakmış niyeti. Ve isteği olmuştu.

Ama ben istediğimi yapamadım.

Onun duruşu, konuşması, centilmenliği ve yaklaşımı niyetimi gerçekleştirmekten beni alıyordu. Bakışında bile bir duygusallık vardı. İtici bir kişiliği yoktu. Niyetinin samimi olduğu belliydi.

Cam kenarındaki bir masaya oturduk. Ona bir çay getirdim. Birlikte çayımızı içerken onun da Yozgatlı olduğunu o zaman öğrendim. Ben de Yozgatlıydım.

Memleketli olmak onda ayrı bir özgüven oluşturmuştu.

İlk karşılaşmamız böyle oldu. Ama onunla evlenme düşüncesi aklımdan bile geçmiyordu. Bunun için çay muhabbetini hemşeri arkadaşlığı olarak gördüm.

Ancak Yasin bundan çok daha ötesini istiyormuş: Aile olmak.

Ben buna sıcak bakmıyordum. Evlenmek şimdilik düşündüğüm bir şey değildi. Yalnız Yasin'in ısrarları ve sürpriz çıkışları beni, zorluyordu.

Bir gün otobüsteydim.

Yolcular kalabalıktı. Birden karşımda yine Yasin'i gördüm. Gözleri ayrı bir güzel görünüyordu. Gülümsüyordu bana. Yanıma geldi. Hiç beklemediğim bir anda evlilik teklifinde bulundu.

“Gül benimle evlenir misin?”

Otobüsün içinde herkesin arasında bu teklifi yapınca birden şaşır-dım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Yolcuların gülüşmeleri ve alkışları arasında olayı geçiştirmek için şakasına kabul ettiğimi söyledim. Evet ben o an şakasına tamam demiştim.

“Evet seninle evlenirim!”

Otobüsün içinde alkış tufanı koptu. Yasin sanki bulutların üstünde uçuyordu. Bir sonraki durakta indi. Giderken dönüp dönüp bana bakıyordu.

“Geleceğim bekle!” işareti yapıyordu.

Ben, onun da şaka yaptığını sanıyordum. Yasin otobüsten indikten sonra biraz rahatladım. Pencereden dışarıya bakarak yola devam ettim.

Evet ben teklifi şaka görmüş şakasına kabul etmiştim. Ancak beni bunda daha büyük bir sürprizin beklediğinden habersizdim.

Yorgun bir şekilde eve vardığımda gördüğüm manzara karşısında şok olmuşum.

Yasin, anne babasını, kardeşlerini alarak bize kız istemeye gelmişler. Gül demeti, çikolata ve hediyeler...

Ben şaşkındım. Ailem ise daha şaşkıındı.

Çaylar kahveler içildi. Büyükler usulü yerine getiriyorlardı. Allah'ın emri peygamberin kavliyle...

Babam, benim fikrimi sordu. Tabi ki düşüncem olumsuzdu. Şimdilik böyle bir olaya hazır değildim.

“Hayır baba ben evlenmek istemiyorum!”

Benim düşüncem önemliydi. Babam usulüne uygun bir şekilde niyetimi söyleyip misafirleri yolcu ettik.

Ben kurtulduğumu sanıyordum.

Ama Yasin kararlıydı ve pes etmiyordu.

Olayı memleketimize taşımıştı. Yozgat'ta dedemler oturuyordu. Yasin, babasıyla birlikte Belediye başkanını alarak dedemin yanına gitmiş. Bu sefer beni onlardan istemiş. Ve aracılı olmasını rica etmiş.

Tabi ki dedem de son sözün benim olduğunu söylemiş. Bunun üzerine Yasin beni tekrar aradı. Niyetini dile getirdikten sonra:

“Gül ailen seni vermezse benimle kaçarsın? Söz ben her zaman senin yanında olacağım!” dedi.

“Hayır, hayır tabi ki hayır! Seninle kaçmam mümkün değil. Ben ailemi üzecek bir davranışın içine girmem ve babamın sözünü yere düşürmem!” dedikten sonra telefonu kapattım.

Artık beni sıkıyor diye düşünmeye başlamıştım. Son aradığında ise kendisiyle asla evlenmeyeceğimi söylemek için telefonu açmıştım.

Kader ağlarını örüyormuş.

Kararlar insanların kaderiymiş. Bunu öğreniyordum. Farkında olmadan da ona karşı hisler besliyormuşum. Çünkü insan o kadar çok konuşunca ve gerçekten sevildiğini hissedince farklı düşüncelerin içine giriyormuş.

Telefonu açtım. Karşıdan gelen ses o kadar duygu yüklüydü ki anlatamam. Ağlıyordu. Bana olan sevgisini öyle güzel dile getiriyordu ki telefonu kapatamadım.

Durdum dinledim.

Sözleri kalbimde karşılık buluyordu. Sevda sözleri bir tohum gibi yüreğime düşüyordu. Sözleri bittiğinde: “Tamam Yasin tamam ben de seninle evleneceğim! Söz!”

Niyetim neydi sözüm ne oldu? Telefonu kapattığımda neler söylediğime ben bile şaşırdım. Tabi ailem bu gelişme karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

“Ne oldu kızım, neden fikrini değiştirdin?”

“Kader babam kader! Yasin’in ısrarları ve onun samimiyeti!” diyerek Yasin’le evliliğe adım atmış olduk.

Gerçekten sevda yüklü, duygulu biriydi. Evlendikten sonra da aynı inceliğe devam etti. Yani sevgisine kavuştuktan sonra değişenlerden olmadı.

Onunla çok güzel hayallerimiz vardı. Birlikte tatile gidecek, çocuğumuzu büyütecektik. Gezmeyi de tatili de ikimiz çok severdik. Bir gün bana espri yaptı.

“Gül yurt dışına tatile gideceğim.”

Tabi bu söz üzerine hemen tepkimi koydum.

“Seni bırakacağımı mı sanıyorsun ben de geliyorum!” dedim. Bunun üzerine bana sarılarak gönlümü aldı.

“Ben seni bırakır mıyım? Çantama, valizime koyar yine seni götürürüm aşkım!” dedi.

Dünyalar benim olmuştu. Bir kadın için dünyanın en önemli şeyi seven yüreğe sahip bir eşinin olmasıdır. Ve benim vardı...”

Bu söz yeniden yüreğinde kabuk tutmaya yüz tutmuş yarasını kanatmıştı. O günlere gitti. Dalgınlaşmıştı. Onu bir müddet hayalleriyle baş başa bıraktık.

Kendine geldikten sonra anlatmaya devam etti.

“Yasin küçüklüğünden beri çalışmayı seven biriydi demiştim. Evlendiğimizde de perde işleriyle uğraşıyordu. El emeği göz nuru işleri vardı.

En önemli özelliği sözünde durması ve dürüstlüğüydü.

Kazan’da Gözde Mefruşat adıyla bir dükkan açtı. Birlikte çalıştırıyorduk. Arkadaşlarıyla hoşsohbeti. Kendisi gibi düşünmeyenlerle bile iyi geçinirdi. Bir gün arkadaşlarıyla tartışmıştı. Ancak küs kalmayı sevmezdi. Tartıştığı arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde onlara çay ısmarlayarak muhabbeti devam ettirir. Hatta onlara bir de latife yapar.

“Bakın arkadaşlar bu son param, onu da size veriyorum! Kıymetinizi bilin!”

Arkadaşları onun fedakarlığını, dürüstlüğüne bildikleri için bu latifesine muhabbetle karşılık verirler. Bu da onun, arkadaşları arasında ne kadar sevilen birisi olduğunu göstermesi açısından önemliydi.

Son bir ayda Yasin’de gözle görülür bir durgunluk olmuştu. Daha hassas bir ruh haline bürünmüştü.

Hayatını, yanlışlarını sorguluyordu.

Sanki bir yere gidecekmiş gibi davranıyordu. Arkasında helallik dileyeceği bir şey kalmasın istiyordu. Arabasını sattıktan sonra parasını getirip bana teslim etti.

Akşamları oturup konuştuğumuzda yaşantısı gözlerinin önüne geliyordu. Yaptığı yanlışları, hataları düşünüyordu.

“Bir daha yanlış olan bir şey yapmayacağım! Davranışlarıma daha çok dikkat edeceğim” diyerek öz eleştiri yapıyordu.

Son gecedен önceydi...”

Gül kardeş birden durdu. Dalgın gözlerle pencereden dışarıya baktı. Uzun bir süre bekledi. Sanki o gece canlanıyordu gözlerinde.

Acılar zamanla unutulsa da hatıralar her zaman hasret yarasını kanatıyordu. Gül kardeşin de yüreğindeki hasret yarası kanamıştı.

Sanki çok uzaklardan konuşuyormuş gibi anlatmaya devam etti.

“Yasin markette çalışıyordu. Ancak akşamları eve geldiğinde perde dikimi de yapıyordu. Müşterilere söz verdiğinde o sözü yerine getirmek için bütün gayretiyle çalışırdı.

“Yasin, verilen söze sadakatin insanın değerini gösterdiğini söylerdi. Sabaha kadar perdeyle uğraştı. Bunun üzerine ben;

“Kendini bu kadar yormana gerek yok Yasin! Bırak sonra yaparsın!” dediğimde bana baktı:

“Gül, söz verdim!” dedi. Bu onun için önemli, hem de çok önemliydi.

Şehit olduğu gecenin sabahı perdenin sahibini aradım. Onu çağırıp perdesini verdim.

“Alın perdenizi bitirdi. Size verdiği sözü yerine getirmek için sabaha kadar çalıştı!” dediğimde benim de müşterimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu.

Son gece ise her zamanki enerjik yapısından uzaktı. Durgundu. O gün de çok yorulmuştu. Eve geldiğinde oğlumuz Eyyüp ile vakit geçirdi.

Ona sarılıp, öptü, kokladı.

Onlara baktığımda ben kötü oluştum. Sanki ayrılıp gitmek için vedalaşan biri gibiydi.

O gece Eyyüp’le birlikte uyudular. Yasin uyuyunca, Eyyüp’ü alıp odasına götürdüm. Onun da üstünü örttüm.

Yasin normalde erken yatan birisi değildi. İşleri yapar, perde diker ve bana yardım ederdi. Ama o gece çok yorgun olduğunu söyleyip Eyyüp’le birlikte uyumuştı.

Yasin uyuduğu zaman uykusu çok derin olurdu. Yanında top atılsa uyanmaz, uykudan kalkmazdı.

Ama o gece garip bir Şey olmuştu. Çok şaşırmıştım. O uykusu ağır insan gitmiş yerine hafif uykulu hatta derinden ses duyan birisi gelmişti.

Telefonu sessizdeydi.

Ben televizyon izliyordum. Telefonu almış. Ancak sessizde olduğu için ben bile duymamıştım, uyanık olmama rağmen.

Ama o...

Sanki rüyasında çok farklı bir Şey görmüş gibi birden uyandı. Sağa sola baktı. Onu öyle görünce korktum.

“Ne var Yasin, ne oldu?” dediğimde fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı.

“Gül telefonum çalıyor, bana verir misin?” dedi.

Garipsedim.

şaşkın şaşkın bir ona bir de telefonuna baktım. Gerçekten de telefonu çalıyordu. Yaşar Abi arıyordu. Telefonu alıp ona uzattım. Ancak bu olay benim için gerçekten şaşkınlık vericiydi.

Telefonu aldıktan sonra Yaşar Abiyle hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Olağanüstü bir şeyler olduğu belliydi. Konuşurken yumruğunu sıkıyor, sesini yükseltiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra heyecanla konuşmaya başladı:

“Ben gidiyorum, çıkmam lazım!” dedi.

Sözlerine anlam vermekte zorlanıyordum. Gece yarısı nereye gideceklerdi? Ne yapacaklardı? Sorular şimdilik karşılıksızdı. Bunun için kendisinden cevap almak istedim.

“Yasin nereye gidiyorsun, bu saatte dışarıya çıkma!” dedim.

O gece olanları sonradan öğrenecektim. Darbenin, ülkeye suikast düzenlemenin ne demek olduğunu öğrendiğimde Yasin’e olan sevgim ve saygım daha da arttı.

Benim itirazım üzerine Yasin’in gözleri ateş kıvılcımları gibiydi. O uykudaki insan gitmiş yerine devleşen birisi gelmişti.

“Vatan elden gidiyor Gül! Sen, yat diyorsun! Bu gece yatacak ve evde oturacak bir gece değil!” dedikten sonra beni hayrette bırakan davranışlarına devam etti.

Gardırobu açtı. Beyaz gömleğini giydi. Aynanın karşısına geçti. Üstünü başını düzeltti. Sonra saçını taradı.

Kendinden emindi. Ne yaptığını biliyordu.

Ben ise yaptıklarına bir anlam veremiyordum. Sanki düğüne gidiyormuş gibi hazırlanmıştı. Bana döndü:

“Gül nasıl olmuşum?” dedi.

Tebessüm ettim. Ben de üstünü başını düzelttikten sonra:

“Her zamanki gibi çok yakışıklısın!” dedim.

O gece bana da garip şeyler oldu. Normalde Yasin dışarıya çıktığında veya geç kaldığında uyumazdım. Onun gelmesini beklerdim. Baktım gelmiyor, onu arka arkaya arayarak gelmesi için rahatsız ederdim.

Ama o gece enteresan bir şekilde ben de o gittikten sonra uyumuşum.

Uyandığımda Yasin’in daha gelmemiş olduğunu fark edince korktum. Ne yapacağımı şaşırdım. Art arda telefonunu aradım.

Cevap yoktu. Ses yoktu.

Çıldırarak gibiydim. Telefonun her cevapsız kalışında yüreğimden bir parça kopuyordu.

Aklıma Yaşar Abi geldi. Onunla beraber çıktıklarını biliyordum. Ondan bir haber alırım umuduyla hemen onu aradım. Çalıyordu. Uzun çalışmaların sonunda karşıdan ses geldi.

“Abi Yaşar Abi neler oluyor? Yasin hala gelmedi, seninle mi?”

Heyecan, endişe, korku dolu sözler karşılık bulmuştu. Cevapla yıkılmışım.

“Gül kardeşim ben vuruldum. Yaralıyım. Yasin’in de vurulmuş olabileceğini düşünüyorum. Asker kılıklı hainlerin kurşunlarına hedef olduk. Burası savaş alanı gibi...”

Sözlerin devamını duymuyordum. Başka bir aleme geçmiş gibiydim. Ben o an sanki hayattan kopmuş gibiydim.

Gözlerimde yaşlar, yüreğimde hüznler cirit atıyordu.

Balona çıktım. Evimiz tam acilin karşısındaydı. Oradaki kalabalığı ve hareketliliği görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim.

Ambulanslar gelip gidiyordu.

Yasin’in ailesini aradım. Onlar da vurulduğunu öğrenmişlerdi. Birlikte ilk önce acile gittik. Her yer ana baba günüydü. Sedyeler yaralı doluydu. Yasin’i aradık, tüm odaları gezdik ama bir türlü onu bulamadık.

Yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Ankara’daki bütün hastaneleri aradık. Bir türlü ondan haber alamıyorduk.

Sanki dünya başımıza yıkılmış da biz altında kalmıştık.

Tekrar eve döndüm. Gözyaşlarım sel olmuştu. Kayınbabamla telefonda konuştuk. Tai'ye gitmek için kararlaştık. Ben hazırlandım. Akıncı Üssü'nde onu arayacaktık. Tam dışarıya çıkacaktım ki kapının zili çaldı.

Yüreğim yerinden fırlayacaktı. Kimdi bu zili çalan? Kapıyı açtım. Karşımda komşumuzun kızı Zeynep vardı. Bakışları hiç de iyi değildi. Soran gözlerle ona baktım.

“Gül abla, Yasin Abinin cenazesi geldi!” dedi.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Neye uğradığımı bilemiyordum. Şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyordu kalbime.

Sevdiğinin ölüm haberi insanın yüreğine aniden çökünce insanın gözleri kararıyor, dünyası yıkılıyordu.

Ben de yıkılmıştım.

Ondan sonrası sanki zaman aynasında yok olmuştu. Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum.

Hastaneye vardığımda kapıda iki tane polis memuru vardı. Ama ben onları dinleyecek ve duyacak halde değildim. Onlar beni durdurmak istediler.

“Hayır Hanımefendi geçemezsiniz! Durun!” dediler.

O öfkeyle iki görevlinin de kollarından tutup sağa sola savurmuşum. O an insanın gücü normalin üstünde oluyormuş. Karşısında kimse duramıyormuş.

İçeriye girdiğimde orada da beni engelledirler. Sadece onun kanlı gömleğini verdiler.

Bağırmaya başladım. Kendimi parçalıyordum.

“O belki başkasıdır, bırakın beni, onu bir kere göreyim!” dememe rağmen kimse görmeme izin vermedi.

Kapının önünde oturdum. Gelene gidene onu sormaya başladım. O sırada Yaşar Abiyi gördüm. O da yaralıydı. Heyecanla yanına gittim.

“Abi Yasin’i bana göstermiyorlar! Ne olur yardımcı ol!” dedim.

Yaşar Abi üzgün gözlerle bana baktı. Sözlerinden önce gözleri ölmü itiraf ediyordu.

“Gül, maalesef içerideki Yasin! Metanetli ol!” dedi.

İnsanların başkasına metaneti tavsiyesi ne kadar kolay oluyordu. Ateş düştüğü yeri yakıyordu.

Ben de öldüğüne inanmaya başlıyordum.

Yasin’in babası teşhis için içeriye girdi. Biraz sonra çıktığında gözleri kıpkırmızıydı. Ölümün soğukluğu gözlerine düşmüştü.

“Baba, o olmadığını söyle, ne olur, o olmadığını söyle!”

Konuşamıyordu. Dudakları titriyordu.

Yasin yoktu artık! O bir cennet kuşu olarak gökyüzünde kanatlarını çırparak bizi seyrediyordu.

Cenazesi oradan Adli Tıpa götürüldü. İşlemlerin bitmesini beklerken yüreğimde bir boşluğun olduğunu hissetmiştim.

Gözlerimin önünde yaptığı muziplikler geliyordu. Arabanın içinde evlilik teklifini hatırlıyordum.

Hayat bir oyundan ibaretmiş.

İnsan bir varmış bir yokmuş masalının baş kahramanı olarak dünyada hikayesini yaşıyormuş.

Yasin’de hikayesini yazmış ve yaşamıştı.

İşlemler bittikten sonra cenazeyi Yozgat’a götürdük. Orada da görmek istedim, izin vermediler. Ama ben onu son bir defa görmek istiyordum. Cenazesi yıkanırken de ısrarlarım devam etti.

“Bana göstermezseniz gömülmesine izin vermem!” deyince belki de bana acıldılar. Tamam dediler.

Heyecanlıydım.

Kalbim yerinden sökülecekmiş gibi atıyordu. Onu son bir defa görecek olmamdan dolayı nasıl bir duygu yaşadığımı bile hatırlamıyorum.

Sevdiğiniz, bir ömür birlikte olduğunuz insanı son görüşünüzün olacağını bilmeniz öyle bir acı düşürüyor ki kalbe anlatılmaz.

Yasin kefenlenmişti.

Yakınları son bir defa görmek için yanına gidiyorlardı. Ve sıra ben-deydi. Ağır adımlarla yanına gittim. Kalbimi tutuyordum.

O an anlatılacak gibi değildi.

Öyle bir gülümsüyordu ki sanki gideceği yeri biliyormuş gibiydi.

Yüzü bembeyazdı.

Ölümün yüzü soğuk olur derlerdi. Ama onun bakışları sımsıcaktı. Sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kefeni açmak, sarılmak geliyordu içimden.

O an yanımda görümcem vardı. Bana baktı. Gözleri ta ötelerden bakıyordu. Benim durumumu anlamıştı.

“Yenge öpebilirsin!” dedi.

Eğildim. Yanaklarından öptüm. Bütün vücudum titriyordu. O anın etkisini uzun süre unutmadım. Sıcaklığı hala dudaklarımda, ellerimdeydi.

Mezarlığa götürüldü.

Her insanın son durağı ve herkesin sevdiğini uğurladığı son istasyon! O defnedilirken okunan Kur'an ruhumuzu dinlendiriyordu.

Oluközü beldesinin mezarlığına gömüldükten sonra mezarının başına bir bayrak dikildi. Şehit cenazesi olduğu bu şekilde belli oluyordu.

Bayrak şahadetin tanığıydı.

Şehidin yoldaşı, arkadaşıydı.

Yasin'i bayrağıyla baş başa bıraktıktan sonra taziye evine gittik. İnsanlar akın akın gelip baş sağlığı diliyordu. Sevilen insanların taziyeleri de kalabalık oluyordu.

O gece... Minderin üstünde uyuyordum. Sanki farklı bir boyuta geçmiştim. Telefonun çaldığını duydum. Hemen telefonu aradım. Ekranı baktım. Ekranda bir şey görünmüyordu.

Bembeyazdı.

Telefonu korkuyla kulağıma götürdüm. Dehşete düşmüştüm. Karşıdan Yasin'in sesi geliyordu. Benimle konuşuyordu. Bir isteğim olup olmadığını soruyordu.

"Yasin sen ölmedin mi?" dedim.

“Ben ölmedim, ne ölmesi Gül! Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı? Çekirdek veya içecek ne istersin?”

Gülümsüyordum. Yasin ölmemişti. Biliyordum ölmediğini.

“Getir Yasin'im getir! Yeter ki sen gel, ne getirirsen getir!” diye sayıklarken görümcem beni uyandırdı.

“Yenge hayırdır ne oldu?”

“Abini rüyamda gördüm. Ölmediğini söylüyordu. Çok iyi görünüyordu.”

“Öyledir be yengem! Şehitlerin ölmediğini bilmez misin? Onlar ölümsüzdür. Sana bunu hatırlatmış.” dedi.

O anları unutamıyorum.

Onun ölümünü unutmak için kitap okuyordum. Farklı işlerle uğraşıyordum. Ama olmuyordu. Bir türlü onu ve ölümü unutamıyordum.

Hep bir yanımız eksikti!

Ara sıra Kazan'a gidiyorum. Onunla oturduğumuz yerlerde oturuyor, gezdiğimiz yerlerde geziyorum. Belki çıkar gelir diye bekliyordum ama gelmiyordu...”

Gül kardeşimizin duygulu gözlerle anlatımı bittiğinde oğlu Eyyüp'ü sordum. Onun neler yaptığını nasıl tepki verdiğini öğrenmek istedim.

“Eyyüp nasıl, o neler hissediyor?”

Bu soru acısını daha da derinleştirmişti. Tekrar pencereden dışarıya uzun uzun baktı. Sonra anlatmaya başladı.

“Eyyüp yazı yazmayı öğrendiğinde ilk yazdığı kelime “Baba” oldu. Babasının aldığı oyuncağı yanından hiç ayırmıyor. Ona sarılıp yatıyor.

Bir gün onu balkondan sarkarken gördüm. Korkudan yüreğim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Nasıl yanına gittiğimi bilmiyorum. Hemen kolundan tutup yukarıya çektim.

“Ne yapıyorsun oğlum, neden sarktın?” dediğimde gözyaşları içinde bana bakıyordu.

“Ben, babama gideceğim onu çok özledim!” dedi.

Onun bu sözleri üzerine oturup ağladım, ağladım. Bir çocuğun babasız olması ne acı bir olaydı. Ve bunu ancak yaşayanlar anlardı.

Eyyüp'ün bir kaplumbağası vardı. Onun adını Tospik koymuştu. Bir gün onu anne babasının yanında gezerken görünce dayanamadı.

“Tospik’in bile babası var benim yok!” dedi ve ağladı.

İşte böyle hocam! Yasin çok değerli, sevgi dolu, dürüst, vefalı bir insandı. Biz onu çok özliyoruz.” dedi.

Konuşmamız bittiğinde şehidimiz Yasin’in şahsında tüm şehitlerimiz için bir Fatiha okuduk.

Ruhun şat olsun ey şehit!

Vatan size minnettardır

**Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin;
hayır onlar diridirler.**

Fakat siz bunun şuurunda değilsiniz.

Bakara Suresi, 154. ayet:

KAHRAMANKAZAN'IN ŞEHİTLERİ

ŞEHİT ALİ ANAR

Ahi muhtarı. 35 yaşında, evli, dördü kız ikisi erkek, 6 çocuk sahibiydi.

ŞEHİT ALİ İHSAN LEZGİ

53 yaşında, evli, üçü kız biri erkek olmak üzere dört çocuğu vardı.

ŞEHİT EMRAH SAPA

26 yaşında ve evliydi.

ŞEHİT HASAN YILMAZ

44 yaşında, evli ve iki çocuğu vardı.

ŞEHİT LOKMAN BİÇİNCİ

26 yaşındaydı ve bekârdı.

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR

20 yaşındaydı ve bekârdı.

ŞEHİT SAMET CANTÜRK

20 yaşındaydı ve bekârdı.

ŞEHİT ÜMİT GÜDER

53 yaşında, emekli, evli, üçü kız ikisi erkek olmak üzere 5 çocuk sahibiydi.

ŞEHİT YASIN YILMAZ

35 yaşında, evli, beş yaşında bir çocuğu vardı.

KAHRAMANKAZAN'IN GAZİLERİ

GAZİ ADEM YÜCEL

Akinci Üssü'nde Sağ ayağından kurşunla yaralandı. Kahramankazan-Yakupdervişli, Sincan'da esnaf, 43 yaşında, evli ve 3 çocuğu var.

GAZİ AHMET TEVFIK TÜRKANOĞLU

Akinci Üssü'nde boyunun sağ tarafından kurşun sıyrarak yaralandı. Çankırılı, öğrenci, 18 yaşında bekâr.

GAZİ ALİ AYDINLAR

Akinci Üssü'nde sol koldan yaralandı. Trabzonlu, inşaat işçisi, 35 yaşında, evli ve bir çocuğu var.

GAZİ ALİ İHSAN GEÇER

Akinci Üssü'nde kalçısından kurşunla yaralandı. Ankara-Kızılcahamamli, emekli, 52 yaşında evli üç çocuğu var.

GAZİ ALİ OĞUZ

51 yaşında, Akinci Üssü'nde ayak bileğinden ve kolundan yaralandı. Çatışma esnasında kalbinden rahatsızlandı. Şanlıurfa-Suruçlu, evli bir erkek bir kızı var.

GAZİ ALPAY ALPDOĞAN

Akinci Üssü'nde kurşun kafasından sıyrarak yaralandı. Kahramanmaraşlı, 38 yaşında, evli bir çocuğu var.

GAZİ AYHAN BOZKURT

Akinci Üssü'nde sağ omuzundan kurşun ve şarapnelle yaralandı. Yozgatlı, TA'de teknisyen, 18 yaşında, 6 kardeşler. Ailesiyle yaşıyor.

GAZİ BAYRAM MERAL

Akinci Üssü'nde sağ bacak sol bacak sol kol ve sırt bölgesinden şarapnellerle yaralandı. Yozgat-Sorgunlu, 36 yaşında, iki çocuğu var.

GAZİ BEKİR KIZILARSALAN

Akinci Üssü'nde böbrek hizasından yaralandı. Çorum-Sungurlulu, 35 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

BEKİR PALABİYİK

Akinci Üssü'nde sağ bacağından yaralandı. Orhaniye, 20 yaşında, bekâr.

GAZİ BEYTULLAH YAPRAK

Akinci Üssü'nde sağ bacağından ve kalçadan yaralandı. Kahramankazan-Sancar köyü, 43 yaşında, iki çocuğu var.

GAZİ BİROL ÇELİK

Akinci Üssü'nde sol bacağından şarapnel ve sağ kolundan kurşun ile yaralandı. OSTİM'de esnaf, Kızılcahamamli, 44 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ BURHAN KARATAŞ

Akinci Üssü'nde bacaklarından şarapnel ve kolundan yaralandı. Kazan-Söğütözü köyü, kaynağı, 40 yaşında, evli ve 3 çocuğu var.

GAZİ CAFER AKIN

Akinci Üssü'nde sol ayağından vuruldu. Kahramankazan-Peçenek köyü, Kazan Belediyesi çalışanı, 38 yaşında evli ve üç çocuğu var.

GAZİ CENGİZ ÖZTÜRK

Akinci Üssü'nde kalçasından 2 kurşunla yaralandı. Ankara-Çubuklu, 47 yaşında bir kız bir erkek iki çocuğu var.

GAZİ ÇİMŞİT YILDIRIM

Akinci Üssü'nde Sol kol şarapnel ile sağ dizinden şarapnel ve kolundan yaralandı. Andahan-Poşoflu, emekli, 52 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ DERYA OVACIKLI

Akıncı Üssü'nde 2 kurşunla sağ bacağından vuruldu. İzmirli, Kazan Belediyesi Meclis Üyesi, 38 yaşında, evli ve bir çocuk sahibi.

GAZİ EMRAH ÇINAR

Akıncı Üssü'nde ayak bileği ile topuğundan yaralandı. Ankara-Kızılcahamamli, 30 yaşında, evli.

GAZİ EMRAH YAVUZ

Akıncı Üssü'nde kalçasından yaralandı. Ankara-Kızılcahamamli, 21 yaşında, bekâr.

GAZİ EMRE AYDOĞDU

Akıncı Üssü'nde ayağından kurşunla vuruldu. Erzurumlu, henüz 16 yaşında, bekâr.

GAZİ EMRE BALOĞLU

Akköprü'de Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün önünde sol bacağından kurşunla vuruldu. Kırıkkaleli, ön muhasebe elemanı, 28 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ EMRE ŞAHİN

Akıncı Üssü'nde bacağından şarapnelle yaralandı. Kırşehirli, 18 yaşında

GAZİ EMRE UZ

Akıncı Üssü'nde kurşunla sağ bacağı ve kaval kemiğinden parçalanarak yaralandı. Kazan-Ücarlı, 22 yaşında, bekâr.

GAZİ ENSARİ BÜLENT AKGÜL

Akıncı Üssü'nde kuyruk sokumundan kurşunla yaralandı. 15 Temmuz'dan bu yana 6 defa kalp krizi geçirdi. Kırıkkaleli, GAİA'da teknisyen, 43 yaşında, evli ve bir kızı var.

GAZİ ERDAL BÜKECİK

Akıncı Üssü'nde sol elinden şarapnelle sağ bacak ve kalçasından kurşunla yaralandı. Karabükli, Saray Kerestecilerin Camii İmamı, 42 yaşında, evli, iki çocuğu var.

GAZİ ERSİN BÜYÜK

Akıncı Üssü'nde sağ omuz ve sağ kolundan 5 kurşunla vuruldu. Kahramankazan-Çiğir köylü, TAI'de teknisyen, 45 yaşında, evli iki çocuğu var.

GAZİ FATİH UZAR

Akıncı Üssü'nde bacak ve topuğundan şarapnelle vuruldu. Ankara-Sincanlı, emekli, 49 yaşında, evli, bir çocuğu var.

GAZİ FERHAT YAZAR

Akıncı Üssü'nde belinden kurşunla ve şarapnellere yaralandı. Yozgat-Çekerekli, 35 yaşında, evli, üç çocuğu var.

GAZİ GÖKBERK ÖZEŞ

...

GAZİ GÖKHAN ERDUĞAN

Akıncı Üssü'nde sağ bacağından şarapnelle yaralandı. Çorumlu, 22 yaşında.

GAZİ GÖKHAN ERTÜRK

Akıncı Üssü'nde bacakları ve diz kapaklarından yaralandı.

GAZİ GÖKHAN VAROL

Akıncı Üssü'nde sağ diz kapağından yaralandı. Yozgatlı, 33 yaşında, bekâr.

15
TEMMUZ
2016

DOKUZ ŞEHİT DOKUZ HİKAYE

İNANCIN ZAFER GECESİ | 261

GAZİ HAKAN ÇETİN

Akıncı Üssü'nde kalça ve bacağından şarapnel parçalarıyla yaralandı. Adana-Osmaniye, 16 yaşında.

GAZİ HAKAN KARA

Akıncı Üssü'nde sağ bacak, sağ kol ve omuzdan yaralandı. 43 yaşında, evli, iki çocuğu var.

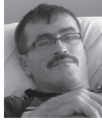
GAZİ HALİL UCARI

Akıncı Üssü'nde topuk, bilek ve bacaklarından şarapnelle yaralandı. Kahramankazan-Ucari köylü, 26 yaşında, evli, dolmuş şoförü.

GAZİ HARUN VAROL

Darbecilere karşı gelirken Akıncı Üssü'nde ayaklarından, sağ diz kapağı ve sol kolundan bileğine kadar şarapnel ile yaralandı. Ankara-Kızılcahamam, belediye personeli, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ HASAN ELMAS

Akıncı Üssü'nde sırtından, karnından ve sağ kalçasından vuruluyor. Yozgatlı, 46 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ HASAN ÖZDEMİR

...

GAZİ HAYDAR ÜNAL

Akıncı Üssü'nde sol ayağından şarapnelle vuruldu. Yozgat-Çekerekli oğlu Gazi Mehmet Ünal... 42 yaşında ve dört çocuğu var.

GAZİ HÜSEYİN BAYAR

Akıncı Üssü'ndeki hainlerce sol ayak bileğinden kurşun ve şarapnel parçalarıyla yaralandı. Bartınlı, 51 yaşında, Kazan Belediyesi Meclis Üyesi evli ve iki oğlu var.

GAZİ HÜSEYİN DAMAR

Genelkurmay önünde bacak, göğüs ve kulak üstünden şarapnelle yaralandı. Kahramankazan-Kılıçlar köylü, 41 yaşında, evli, iki çocuğu var.

GAZİ İBRAHİM KARATAŞ

Akıncı Üssü'nde sırt ve omuzundan kurşunla yaralandı. Malatyalı, tekstil mağazası var. Evli ve dört çocuğu var.

GAZİ İLHAN PALABIYIK

Baba-oğul, Akıncı Üssü'nde gazi oldu. Sırtından yaralandı. Kahramankazan-Orhaniye, 48 yaşında, evli, üç çocuğu var.

GAZİ İSA OKUMUŞ

Akıncı Üssü'nde bacaklarından 7 şarapnel parçasıyla yaralandı. Çorumlu, memerci, 20 yaşında, bekâr,

GAZİ KADİR ÇALIŞKAN

Akıncı Üssü'nde bacağından şarapnel parçalarıyla yaralandı. Ankara-Şereflikoçhisarlı, 17 yaşında.

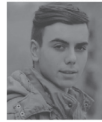
GAZİ MEHMET ÜNAL

Akıncı Üssü'nde sol ayak bileğinden şarapnelle yaralandı. Yozgat-Çekerekli, 21 yaşında bekâr, emlakçı.

GAZİ MERTCAN GÜDER

Akıncı Üssü'nde sağ bacağından vuruldu. Babası şehit oldu. Annesi ve kendisi gazi oldu. Kırıkkaleli, 18 yaşında.

GAZİ MURAT KORKUNÇ

Belinden kurşunla ve şarapnel ile yaralandı. Erzurumlu, özel güvenlik görevlisi, evli, 38 yaşında, 4 yaşında bir çocuğu var.

GAZİ MUSA ÇETİN

Akıncı Üssü'nde diz kapağının altından şarapnelle yaralandı. Kahramankazan Belediyesi'nde güvenlik görevlisi, 29 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

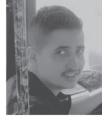

GAZİ NURETTİN ERDAL

Akıncı Üssünde sağ baldırından yaralandı. Kazan Çiğir köylü, emlakçı, 35 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ MUSTAFA BAKIR

Akıncı Üssü'nde sağ bacağından kurşun ve şarapnel parçalarıyla yaralandı. Artvinli, 41 yaşında, iki çocuğu var.

GAZİ OKTAY TEKİN

Akıncı Üssü'nde sol bacağından kurşunla vuruldu. Kırşehirli, dolmuş şoförü, 24 yaşında, bekâr.

GAZİ MUSTAFA ERDAL

Akıncı Üssü'nde sol ayağından şarapnelle yaralandı. Kahramankazan-Çiğirli, Saray'da bir fabrikada işçi, 33 yaşında, evli ve bir çocuğu var.

GAZİ OLCAY POLAT

Akıncı Üssü'nde sağ omzundan yaralandı. Haymanalı, 40 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ MUSTAFA ERGEN

Akıncı Üssü'nde sağ omuz altından yaralandı. Ankara-Kızılcahamamlı Kazan Belediyesi çalışanı, 39 yaşında.

GAZİ OSMAN AYDIN

Akıncı Üssü'nde sağ bacağından kurşun ve şarapnel parçalarıyla vuruldu. Çankırılı, emekli, evli ve dört çocuğu var.

GAZİ MUSTAFA KÖMÜRCÜ

Akıncı Üssü'nde sol ayağından yaralandı. Kahramankazan-Yakupderviş köylü, 55 yaşında, üç çocuğu var.

GAZİ ÖMER KÜTÜK

Akıncı Üssü'nde el bileğinden yaralandı. Ankara-Çamlıdere, Kazan Belediyesi'nde çalışıyor, 44 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ MUSTAFA ZOROVA

Akıncı Üssü'nde sol ayak topuğundan üç kez vuruldu. Kahramankazan-Dutözü köylü, 70 yaşında, emekli, evli, üç kız babası.

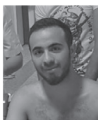

GAZİ RAHİM KÖMÜRCÜ

Akıncı Üssü'nde iki bacağından kurşunla ve şarapnel parçalarıyla yaralandı. Kahramankazan-Yakupdervişli, mobilya işçisi, 27 yaşında, bekâr.

GAZİ MÜCAHİT ÜNDOĞDUR

Muşlu, 22 yaşında, sekiz kardeş.

GAZİ RECEP YEŞİLAY

Akıncı Üssü'nde sağ ayağından yaralandı. Yozgatlı, işçi, 34 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ NECATİ ŞİMŞEK

Akıncı Üssü'nde sağ kol altından G3 mermisi ile yaralandı. Kazan-Soğulacaklı, SSK'dan emekli, 55 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ RIFAT ÇAĞLAR

Akıncı Üssü'nde başparmağından yaralandı. Erzincanlı, emekli, 65 yaşında, evli dört çocuğu var.

GAZİ NEVZAT TOPRAK

Akıncı Üssünde kolundan yaralandı. Düzce, işsiz, 39 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ SAMET YILMAZ

Akıncı Üssü'nde sırtından yaralandı. Yozgatlı, işçi, 27 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ SAVAŞ İLHAN

Akinci Üssü'nde sağ ayağından yaralandı. Bayburtlu, işçi 39 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ SEDAT BALCI

Akinci Üssü'nde sol baldırından kurşunla yaralandı. Artvinli, şoför, 31 yaşında, evli ve bir çocuk babası.

GAZİ SEFA GÜNDOĞDU

Akinci Üssü'nde sol ayak bileği ve bacağından yaralandı. Kırıkkaleli, işsiz, 23 yaşında.

GAZİ SEFA YAPRAK

Akinci Üssü'nde kafasından kurşun sıyrarak yaralandı. Kahramankazan-Sancarlı, babası ile çalışıyor, 22 yaşında, bekar.

GAZİ SELAHATTİN KILIÇ

Akinci Üssü'nde ayağından şarapnelle vuruldu. Yozgatlı, işçi, 42 yaşında, evli dört çocuğu var.

GAZİ SERKAN TUNA

Akinci Üssü'nde kalçasından yaralandı. Kahramankazan-Yassıörenli, 39 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ SEYFİ ALİ KIZILBOĞA

Akinci Üssü'nde sırt ve belinden kurşunla yaralandı. Yozgatlı, kamyon şoförü, 36 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ SEZGİN BİLGİÇ

Akinci Üssü'nde baldır ve kısıktan kurşunla yaralandı. Niğdeli, işçi, 23 yaşında, bekar.

GAZİ SİNAN ÇOŞKUN

Akinci Üssü'nde sağ ve sol kalçadan kurşunla vuruldu, ayak bileklerinden şarapnel parçalarıyla yaralandı. Ankara-Kızılcahamamlı, 36 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ SÜLEYMAN AKDENİZ

Akinci Üssü'nde kol ve sırtından kurşunla yaralandı. Yozgatlı, kamyon şoförü, 37 yaşında, çocuğu var.

GAZİ TÜRKAN GÜDER

Akinci Üssü'nde bel, kask ve bacaklarından şarapnel parçalarıyla yaralandı. Kırıkkaleli, ev hanımı, eşi şehit oldu, beş çocuğu var.

GAZİ UĞUR DEMİRCİ

Akinci Üssü'nde sağ kolundan ve sol kulağından şarapnellerle yaralandı. Kahramankazan-Sancarlı, Kazan Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğünde çalışıyor. 41 yaşında, evli ve iki çocuğu var.

GAZİ YAŞİN LEZGİ

Külliye'de dizinden kurşunla ve bombayla karın duvarını parçalayarak yaralandı. Kahramankazan-Orhaniye, 22 yaşında, bekar.

GAZİ YAŞAR ŞANLI

Akinci Üssü'nde sağ baldırından yaralandı. Yozgatlı, markette işçi, 35 yaşında, evli ve üç çocuğu var.

GAZİ YUNUS ÇETİN

Akinci Üssü'nde sağ kolundan yaralandı. Yozgatlı, işçi, 22 yaşında.

GAZİ YUSUF YILDIRIM

Akinci Üssü'nde sağ ayak baş parmağından yaralandı. Kahramankazan-Yakupdervişli, serbest çalışıyor, 22 yaşında, bekar.

GAZİ YÜKSEL SERBEST

Akinci Üssü'nde sol bacağından kaval kemiğini kurşun parçalayarak yaralandı. Nevşehirli, işsiz, 32 yaşında, evli bir çocuğu var.

GAZİ ZAFER ÇAKMAK

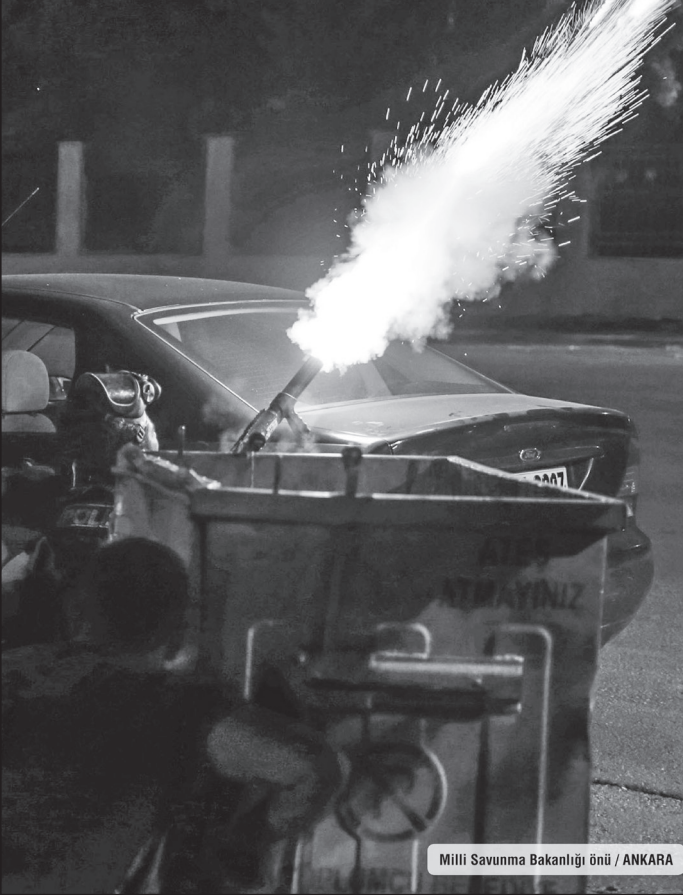
Akinci Üssü'nde sağ ayağından, kask ve sol baldırından olmak üzere 3 yerinden vuruldu. Çorumlu, Kazan Belediyesi Sağlık İşleri Müdürlüğüne bağlı İlaçlama Ekibi Personeli, 27 yaşında, bekar.

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi önü / ANKARA

Milli Savunma Bakanlığı öni / ANKARA

Kızılay Meydanı / ANKARA

Boğaziçi Köprüsü / İSTANBUL

Genelkurmay Başkanlığı Kavşağı / ANKARA

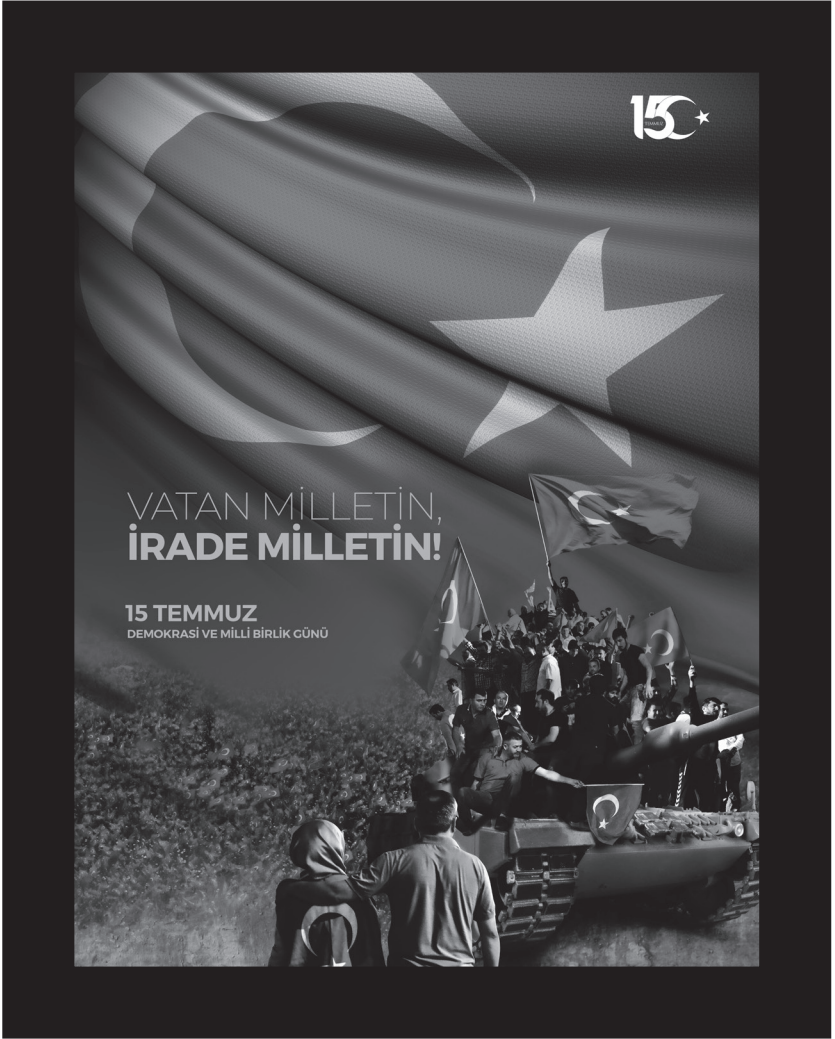

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi önü / ANKARA

Kızılay Meydanı / ANKARA

BİR ŞEHİT YAKINI KONUŞURKEN ŞUNLARI
SÖYLÜYORDU:

**“ŞEHİTLER VURULDUĞUNDA DEĞİL
UNUTULDUKLARINDA ÖLÜRLER.”**

BU KİTAP ŞEHİTLERİN UNUTULMAMASI VE ONLARIN MANEVİ MİRASLARININ GELECEK KUŞAKLARA AKTARILARAK KANLARININ, GENÇLİĞİN MİLLİ VE MANEVİ BİLİNCİNE, VATANA BİR CAN SUYU OLMASI DİLEĞİYLE KALEME ALINMIŞTIR. KENT KONSEYİ ÜYELERİ OLARAK KAHRAMANKAZANIMIZDA 15 TEMMUZ GECESİ CANLARINI FEDA EDEN ŞEHİTLERİMİZİ GELECEĞE TAŞIMAK NİYETİYLE BÖYLE BİR ÇALIŞMAYI DÜŞÜNDÜK.

